

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NİŞANLI

KIERA CASS

Taç giymek bütün peri masallarının sonu değil mi?

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

DE
X

Beni Seç serisinin başarılı yazarı Kiera Cass milyonlarca hayranını büyüleyecek bir romanla geri döndü; *Nişanlı* ışıltı, aşk, hayaller ve saray entrikalarıyla dopdolu...

Bir kralın aşkını kazanmaktan daha mutluluk verici ne olabilir?

Hollis masalın başında mutluluktan uçuyor,
Kral Jameson'ın dikkatini çekebilmek için
yüzlerce genç kızla yarışyordu.
Fakat kalbinin derinliklerini görebilen gizemli biriyle
tanıştığında her şey değişmeye başlıyor.
Gerçekten istediği geleceğin, hayal etmekten bile
korktuğu bir gelecek olduğunu fark ediyor.

"*Beni Seç* hayranları, Hollis'in kaderini öğrenmek için ikinci kitabı sabırsızlıkla bekleyecekler." *School Library Journal*

"Romanın inatçı kahramanı, Cass'in sadık okurlarının gönüllerini fethetti." *Publishers Weekly*

**DE
X**

www.dexkitap.com

/DEXpub

ISBN 978-605-09-8066-0

9 786050 980660

sertifika no: 11940

Tavsiye
Edilen
Satış
Fiyatı

₺ 36

Selam okur!

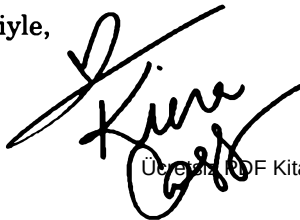
Ne zamandır görüşemedik, değil mi ha? Her şeyden uzakta, ofisimde gizlenmiş, brownie yiyip bir dünya mini projeyle uğraşıyordum; bu mini projelerden birini şu an o güzeller güzeli ellerinde tutuyorsun. Cidden, ellerine ne sürüyorsun böyle? Nemlendirici filan mı? Bayıldım! Neyse, *Nişanlı*'ya hoş geldin! Deli olduğum bir dolu şeyin derlendiği bu dünyaya dalacağın için çok heyecanlıyım! İçinde neler yok ki: 1500'lü yıllar, güçlü olduklarından (henüz) habersiz güçlü kızlar ve öpüşüp koklaşmalar. Tabii ki öpüşüp koklaşmalar var. Hiç şaşmaz.

Asırlardır zihnimde yaşıyıp duran Kahlen (*Siren*) ve America'nın (*Beni Seç*) aksine Hollis daha yeni bir arkadaş sayılır, onu da diğerleri gibi gitgide tanımak çok heyecanlı oldu: Ona da karmaşık hikâyesini anlattırıp, hedefleyip ıskaladığı onca şey sırasında kendisi olmasına fırsat tanıdım. Senin de Hollis'i (ve Valentina, Silah, Delia Grace ve diğerlerini de!) benim gibi seveceğini umuyorum.

Ek not: Hollis'in adını yan komşumun geçen bahar doğan bebeğine taktığı isimden mi aşırdım? Evet. Evet, öyle yaptım.

Seninle daha fazla hikâyemi paylaşabilmenin heyecanını yaşıyorum! Hep böylesine destekleyici olduğun için teşekkürler. Kesinlikle muhteşemsin! Takipte kal dostum, çünkü dahası geliyor!

Hep sevgiyle,

DEX'TE YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Beni Seç 1

Beni Seç 2-Elit

Beni Seç 3-Sonsuza Dek

Beni Seç 4-Veliaht Prenses

Beni Seç 5-Taç

Saraydan Hikâyeler-Prens ve Muhafız

Saraydan Hikâyeler-Kraliçe ve Gözde

Siren

NIŞANLI

Orijinal adı: The Betrothed

© 2020, Kiera Cass

Yazan: Kiera Cass

Çeviren: İlke Afacan

Yayına hazırlayan: Senem Kale

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kayı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

1. baskı / Şubat 2021 / ISBN 978-605-09-8066-0

Sertifika no: 11940

Kapak uygulama: Serçin Çabuk

Grafik uygulama: Taylan Polat

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62 / B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 / **e-posta:** satis@dogankitap.tr

Arşivi - <https://rantey.org>

NİŞANLI

KIERA CASS

Punk kardeşim Gerad'a ithafen.
Gerekse, Serengeti'nin bir ucundan ötekine
beni sırtında taşır... mış.
Güya.

COROA TARİHİ GÜNCELERİ

1. KİTAP'tan

*Coroahılar korur kanunları
çünkü bozdunuz mu bir yasaı
bozarsınız tamamını*

BİR

Yılın bu vakti gün doğumlarında hâlâ ayaz oluyordu. Ama kış geçiyor, çiçekler filizlenmeye başlıyor, yeni mevsimin beklentisi içimi umutla dolduruyordu.

Fondaki kara gökte cesurca süzülen kuşları pencereden izlerken “Baharı düşleyip durdum” diyerek iç geçirdim. Delia Grace elbisemin son şeridini de bağlayıp sıktı ve beni makyaj masasına sürükledi.

“Ben de” diye karşılık verdi. “Turnuvalar. Şenlik ateşleri. Taç Giyme Günü’ne çok az kaldı.”

Ses tonuna bakılırsa, bu sıradan kızdan çok daha heyecanlı olmam gerekiyordu ama hâlâ tedirgindim. “Sanırım öyle.”

Ellerinin hareketinden ne denli öfkelenildiğini anlayabiliyordum. “Hollis, senin festivalde majestelerinin partneri ve eşlikçisi olacağın kesin! Nasıl böyle sakın kalabildiğini anlamıyorum.”

Delia saçımın ön tarafındaki tutamı geriye doğru örerken sesimi neşeli tutarak “Kralın dikkatini bu sene çekebildik ya, yıldızlara şükürler olsun” dedim. “Yoksa buralar mezar kadar sıkıcı olurdu.”

“Flörtleşmeniz bir oyundan ibaretmiş gibi konuşuyorsun” dedi şaşkın bir tavırla.

“Oyun zaten” diye direttim. “Çok geçmeden yoluna devam eder. Bu yüzden de hazır fırsat varken keyfimize bakalım.”

Aynadaki yansımasından Delia Grace’in görevinden başını kaldırmaksızın dudaklarını kemirmesini izledim.

“Bir sorun mu var?” diye sordum.

Çabucak kendini topladı, dudaklarına bir tebessüm yayıldı. “Bir şey yok. Sadece kral karşısında bu kadar rahat davranabilmen beni şaşırttı. Bence sana zannettiğinden daha fazla ilgi gösteriyor.”

Kafamı aşağı eğip, parmaklarımı makyaj masasında tıngırdattım. Jameson’dan hoşlanıyordum. Hoşlanmamam için deli olmam gerekirdi. Yakışıklıydı, zengindi ve Tanrı aşkına, kraldı yahu. Ayrıca iyi bir dansçıydı ve keyfi yerindeyse yanındakileri çok eğlendirirdi. Ama bunlara kanacak değildim. Son birkaç aydır bir kızdan ötekine geçip duruşunu izlemiştim. Ben dahil en az yedi kız olmuştu; üstelik bu, saray ahalisinin *haberdar* olduklarının toplamıydı sadece. Bu eğlencenin tadını mümkün olduğunca çıkaracak, sonra da anne babam bana hangi ahmağı uygun görürse kabul edecektim. En azından, bugünler sayesinde ihtiyarladığımda yâd edebileceğim anılarım olacaktı.

Sonunda “Hâlâ toy” diye karşılık verdim. “Tahtta birkaç yıl daha geçirmeden *kimseyle* yuva kuracağını sanmam. Ayrıca, politik avantaj sağlayacak bir evlilik yapmasının beklendiğine de eminim. O konuda benden pek fayda gelmez.”

Derken kapı çaldı ve Delia Grace düş kırıklığı dolu bir ifadeyle kapıya bakmaya gitti. Benim kraldan yana bir şansım olduğuna sahiden de inandığı anlaşıyordu; ansızın böyle davrandığım için suçluluk duydum. On yıllık arkadaşlığımız boyunca hep birbirimize destek olmuştuk ama bu aralar işler farklıydı.

Saray leydileri olduğumuzdan, ailelerimize hizmetçiler tahsis edilmişti. Peki ya üst düzey soylu hanımları ve kraliyet hanedanı ne yapıyordu? Onlara da refakatçi leydiler tahsis edilmişti. Bu nedimeler hizmetkârdan ziyade yardımcınız, refakatçiniz olurdu... her şeyiniz olurdu. Delia Grace henüz benim için var olmayan bir role soyunmuş ve bunun her an gerçek olabileceğine de ikna olmuştu.

Hem dostunuz olan hem de potansiyelinizin üstüne çıkabileceğinizi düşünen birinin varlığı ifade edebileceğimden, altından kalkabileceğimden çok daha büyük bir anlam taşıyordu.

Delia elinde bir mektup, gözlerindeyse bir parıltıyla geri döndü. Kâğıdı elinde evire çevire “Üstünde kraliyet mührü var” dedi alaycı bir tavırla. “Ama kralın senin hakkındaki hislerini umursamadığımıza göre, zarfı açmak için acele etmeye gerek yoktur herhalde.”

“Ver de bakayım.” Ayağa kalkıp elimi uzattım ama sırtarak mektubu geri çekti. “Delia Grace, seni meşum kız, ver şunu bana!” Bir adım geriledi; derken aramızda bir kovalamacadır başladı. Onu dairenin her yanında kovalıyor, şen kahkahalarla cıvıldıyordum. Onu iki kez köşeye kısırdım ama her seferinde benden hızlı çıktı, ben yakalayamadan bir aralık bulup kaçmayı başardı. Koşmaktan ve gülmekten

soluk soluğa kalmıştım ki sonunda onu belinden yakaladım. Mektubu olabildiğince uzağa tutmuştu. Aslında onunla boğuşup mektubu elinden alabilirdim ama ben mektuba doğru yukarıya uzanırken annem, kendi dairesiyle benimkini birbirine bağlayan kapıları hisşimla açiverdi.

“Hollis Brite, hiç utanmıyor musun?!” diye çıkıştı.

Delia Grace’le birbirimizden ayrıldık, ellerimizi arkamızda birleştirip çarçabuk bir reveransla onu selamladık.

“Siz kızların hayvanlar gibi bağrıışmalarınız duvarların ötesinden duyuluyor. Böyle davranmakta inat ederse-
niz size nasıl talip bulacağınız biz?”

“Özür dilerim anne” diye mırıldandım pişmanlıkla.

Kaçamak bakışlarla, bir cesaret anneme baktım. Benimle konuşurken genelde takındığı aynı hiddetli yüz ifadesiyle, orada öylece duruyordu.

“Daha geçen hafta Copelandların kızı nişanlandı, Devauxelar da görüşmelere başladılar. Ama sen hâlâ çocukluk etme peşindesin.”

Ben yutkundum ama Delia Grace asla sessiz kalabilen biri olmamıştı. “Hollis’i başka biriyle eşleştirmek sizce de biraz acelecilik olmaz mı? Onun da en az başka herkes kadar kralın kalbini kazanma şansı var.”

Annem küçümser bir tavırla gülümsememek için var gücüyle çabaladı. “Hepimiz kralın bir çiçekten ötekine konmaya meraklı olduğunun farkındayız. Hollis’te de kraliçe kumaşı olduğu pek söylenemez, sizce de öyle değil mi?” diye sordu. Bu sırada bir kaşını öyle sert kaldırmıştı ki sözlerinin aksini düşünmek yürek isterdi. “Ayrıca” diye ekledi; “*sen* herhangi birinin potansiyelinden bahsedecek pozisyonda mısın ki sahiden?”

Delia Grace öfkeyle yutkundu, yüzü taş kesilmişti. Onu bu halde kim bilir daha kaç kez görmüştüm.

Annem, “İşte bu kadar” diyerek sözlerini tamamladı. Bizden yana düş kırıklığını apaçık belirtip topuklarının üzerinde dönerek gitti.

İç geçirip Delia Grace’e döndüm. “Annemin yaptıkları için özür dilerim.”

Delia, kabullenmiş bir tavırla “Daha önce duymadığım sözler söylemedi” dedi ve nihayet mektubu bana verdi. “Ben de özür dilerim. Başını derde sokmak istememiştim.”

Mektubu ondan alıp mührünü kırdım. “Sorun değil. Başım şimdi derde girmese başka bir konuda girecekti zaten.” Delia haklılığımı onaylayan bir yüz ifadesi takındı, bense notu okumaya giriştim. “Eyvah” dedim dağılan saçlarımı okşayarak. “Şu saçları tekrar toplamak için yardımın gerekebilir.”

“Niye ki?”

Mektubu meltemde dalgalanan bir bayrak misali sallayarak ona sıırttım. “Çünkü majesteleri bugün nehirde hazır bulunmamızı talep ediyor.”

“Sence orada kaç kişi olur?” diye sordum.

“Kim bilir? Kralın etrafına kalabalığı toplamaya bayıldığı kesin.”

Dudaklarımı kemirdim. “Doğru. Keşke bir kerecik onu kendime saklayabilseydim.”

“Tüm bunların bir oyundan ibaret olduğunu söyleyen kızın laflarına bakın hele.”

Gözlerimi ona diktim, gülümsedik. Şu Delia Grace yok

mu, kabul etmek istediğimden çok daha fazlasını biliyor gibidir hep.

Koridorun köşesini döndüğümüzde kapıların çoktan açıldığını gördük, yeni bahar güneşini karşılarçasına duruyorlardı.

Geçidin sonundaki ince ama yapılı silüetin arkasında boylu boyunca yayılan sansar kürkü süslü kırmızı cübeyi görünce yüreğim yerinden çıkacak gibi oldu. Kralın yüzü bana dönük olmasa da, sadece varlığı bile havayı ılık bir karıncalanma hissiyle doldurmaya yetiyordu.

Yerlere kadar serilerek reverans yaptım. “Majesteleri.”

Ve cilalı siyah pabuçların bana doğru dönüşünü izledim.

İKİ

Kral, yüzüklerle bezeli elini uzatarak “Leydi Hollis” dedi. Elini tutup, bir çift güzeller güzeli bal rengi göze bakarak ayağa kalktım. Ne zaman bir araya gelsek bana bahsettiği bu derin ve maksatlı ilgide öyle bir şey vardı ki, Delia Grace’le dans ederken fazla hızlı döndüğüm zamanlardaki gibi hissettiriyordu beni biraz: içim ısınıyor, başım dönüyordu.

“Majesteleri. Davetinize müteessir oldum. Colvard Nehri’ni çok severim.”

Eliyle elimi kavrayarak “Evet, söylemiştin. Gördün mü, hatırlıyorum” dedi. Sonra sesini alçaltarak devam etti. “Ebeveynlerinin son zamanlarda biraz... *otoriter* olduğundan bahsettiğini de hatırlıyorum. Ama sırf adabı-muaşeret icabı onları da davet etmek zorundaydım.”

Kralın arkasına doğru baktığımda, kısa gezintimizde olmasını beklediğimden çok daha kalabalık bir grubun beklediğini gördüm. Anne babamla birlikte kraliyet danışma meclisinden kimi lordlar ve kendi sıraları gelsin diye Jameson’ın benimle işini bitirmesini sabırsızlıkla beklediğine emin olduğum bir dolu leydi de oradaydı.

Hatta, Nora'nın Anna Sophia ve hemen arkasında duran Cecily'le birlikte, süremin dolmak üzere olduğuna dair kendinden emin tavırlarıyla bana hor bakışlar attıklarını da fark ettim.

Kral, "Merak etme. Ebeveynlerin bizim tekнемizde olmayacak" diyerek beni teskin etti. Gülümsedim; ebeveynlerimden kurtulmanın verdiği rahatlatma hissi harikaydı ama ne yazık ki, at arabasıyla nehre doğru çıktığımız dolambaçlı yolda aynı şansı yakalayamadım.

Keresken Şatosu, muhteşem ve gözden kaçırmaya imkân vermeyen bir manzara sunan Borady Yaylası'nın tepesine kurulmuştu. Nehre inmek için, arabalarımızın Tobbar'ın başkent sokaklarından ağır ağır dolanması gerekiyordu... Bu da biraz zaman alıyordu.

Bu yolculuğun kralla her zamankinden daha uzun bir görüşme fırsatı sunduğunu fark ettiğinde babamın gözü parlamıştı. "Eee majesteleri, sınırda işler nasıl gidiyor?" diye söze girdi. "Adamlarımızın geçen ay geri çekilmek zorunda kaldıklarını duydum."

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Babam son zamanlardaki başarısızlıklarımızı hatırlatarak kralla sohbete başlayabileceğini nereden çıkarmıştı ki? Gerçi Jameson bu sorunun üzerinde pek durmadı.

"Doğru. Askerlerimiz sınırda yalnızca barışı korumak için bekliyor ama saldırı olduğunda başka ne yapacaklardı? Raporlara göre kral Quinten, Isolte topraklarının Tiberan Ovası'na kadar uzandığında diretiyormuş."

Babam dudak bükerek güldü. "Orası nesillerdir Coroa toprağı."

"Kesinlikle. Ama hiç endişem yok. Burada saldırılara

karşı güvendeyiz. Hem Coroalılardan mükemmel askerler çıkar.”

Pencereden dışarı baktım, sınır boyundaki önemsiz dalaşmaların muhabbetinden sıkılmıştım. Jameson’ın arkadaşlığı genelde harikaydı ama anne babam arabadaki neşeyi tüketmişti.

İskeleye varıp da o boğucu at arabasından inebildiğimde, kendimi tutamayıp rahat bir soluk verdim. Nihayet baş başa kaldığımızda Jameson, “Ebeveynleriniz konusunda şaka yapmıyormuşsunuz” dedi.

“Bir partiye davet edeceğim son iki kişi onlar olurdu, bu kesin.”

Elimi öperek “Buna karşın, dünyanın en çarpıcı kızını hayata getirmeyi başarmışlar” dedi.

Yüzüm kızardı, başımı çevirdim ve kendi at arabasından inmekte olan Delia Grace’i gördüm; peşinden de Nora, Cecily ve Anna Sophia geliyordu. Benim araba yolculuğum çekilmez olsa da, bana yaklaşırken yumruk yaptığı ellerine bakılırsa Delia’nınki çok daha beter geçmişti.

“Ne oldu?” diye fısıldadım.

“Daha önce binlerce kez olmayan hiçbir şey olmadı.” Omuzlarını dikleştirip doğruldu.

“En azından salda birlikte olacağız” diyerek onu teskin ettim. “Hadi gel. Sen kralın teknesine binerken yüzlerinin alacağı hali görmek eğlenceli olmaz mı?”

İskeleye doğru ilerledik. Kral Jameson tekneye binme yardım ederken elimi tutunca koluma boylu boyunca sıcak bir ürperti yayıldı. Kralın danışmanlarından ikisinin yanı sıra, söz verdiğim gibi Delia Grace de bize katıldı. Annemler ve misafirlerin geri kalanıysa majesteleri-

nin emrindeki diğer başka sandallarla eşlik ediyorlardı. Kraliyet sancağı gönderde mağrur mağrur duruyor; koyu Coroa kızılı, nehrin rüzgârında öyle hızlı dalgalanıyordu ki âdeta alevi andırıyordu. Jameson'ın sağındaki yerime keyifle kuruldum; oturmama yardım ederken parmakları hâlâ benimkilere kenetli duruyordu.

Atıştırmalık yiyecekler, rüzgâr üşütecek olursa sarı-nabileceğimiz kürkler vardı. Canımın isteyebileceği her şey benden önce hazırlanmıştı sanki. İşte bu durum beni hâlâ şaşırtıyordu: Kralın yanında isteyebileceğin bir şey kalmıyordu.

Biz nehir boyunca ilerlerken, kıyıdaki insanlar kraliyet sancağını görünce durup reverans yapıyor ya da krala yüksek sesle şükranlarını sunuyorlardı. Bir ağaç gibi dimdik durmuş, kafasını hafifçe sallayarak onların selamlarını ve dualarını kabul eden kral ise müthiş bir özgüvenle doluydu.

Bütün hükümdarların yakışıklı olmadığını biliyordum ama Jameson kesinlikle yakışıklıydı. Görünümü konusunda çok titizdi; kara saçlarını kısa, bronz tenini ise yumuşacık tutmaya büyük özen gösteriyordu. Uçarıya kaçmadan şıktı ama sahip olduğu en iyi şeylerle gösteriş yapmaktan da hoşlanırdı. Baharın daha bu kadar başında sandalları çıkarması bunun açık kanıtıydı.

Sırf burada onun yanına oturmuş, kendimi bariz biçimde muhteşem hissettiğim için olsa bile, onun bu yanı hoşuma gidiyordu.

Nehir kıyısının ilerisinde, kurulan yeni bir köprü'nün yakınlarında, bayırın üstünden mavi-yeşil sulara gölgesi vuran, aşınmış bir heykel duruyordu. Gelenek gereği, san-

dallardaki beyefendiler ayağa kalkarken, hanımefendiler de boyunlarını saygıyla eğdiler. Kraliçe Albrade'nin, kocası Kral Shane devlet meseleleri için Mooreland'e gittiğinde, at üstünde ülkenin kırsalını gezip Isoltelilerin ülkeden defedişini anlatan hikâyelerle dolu bir sürü kitap vardı. Kral geri döner dönmez karısının yedi heykelini Coroa'nın dört köşesine dikmişti. Her ağustos ayında saray leydileri onun zaferini anmak için ahşap kılıçlarla dans ederlerdi.

Aslına bakılırsa, ülke kraliçeleri Coroa tarihine daha kudretli geçmişlerdi ve Kraliçe Albrade en saygıdeğer olanı bile değildi. Ülkenin uzak sınırına gidip, sınır hattını çizen ve sınır nişanı belirlediği ağaç ve taşları birer öpücükle kutsayan Kraliçe Honovi vardı mesela. O günden bu yana insanlar hep –bizzat kraliçe tarafından yerleştirildiğinden dolayı– bu sınır taşlarını arayıp, şans getirmesi için onları öpmeye çabalarlardı. Kraliçe Lahja, Isolte Vebası'nın en yaygın olduğu dönemde Coroa çocuklarına bakmasıyla meşhurdu; hastalık, bu vebaya yakalanıp ölen insanların teni Isolte bayrağı gibi maviye döndüğü için bu adı almıştı. Kraliçe Lahja, hastalıktan sağ kurtulan küçükleri bulmak için kendisi şehre cesurca girmiş ve onlara yeni yuvalar bulmuştu.

Jameson'ın annesi Kraliçe Ramira bile nezaketiyle ülke çapında tanınırdı. Kocası Kral Marcellus'un, belki de, tamamen zıddıydı. Kralın hiç düşünmeden hemen saldırıya kalkıştığı yerde o barış sağlamaya çalışmasıyla meşhurdu. En az üç olası savaşa onun nazik ve makul mantığıyla engel olduğunu duymuştum. Coroa'nın delikanlılarının ona büyük şükran borçları vardı. Tabii, annelerinin de.

Coroa kraliçelerinin mirası kıtanın tamamına iz bırakmıştı ki bu, büyük olasılıkla, Jameson'ın cazibesinde de kısmen rol oynuyordu. Jameson sadece yakışıklı ve zengin değildi, sizi sadece bir kraliçe yapmakla kalmaz... bir efsaneye dönüştürebilirdi.

Jameson, "Suyun üstünde olmayı çok seviyorum" diyerek beni anın güzelliğine geri getirdi. "Küçük bir çocukken herhalde en sevdiğim şey, babamla Sabino'ya yelken açmaktı."

Delia Grace sohbete karışarak "Babanızın mükemmel bir denizci olduğunu hatırlıyorum" diye belirtti.

Jameson coşkuyla başını salladı. "Birçok becerisinden biriydi. Bazen düşünüyorum da, onunkilerden ziyade annemin özelliklerini almışım ama denizcilik bana geçti. Seyahat etme aşkı da. Peki ya siz Leydi Hollis? Siz seyahat etmeyi sever misiniz?"

Omuz silktim. "Hiç fırsatım olmadı ki. Hayatım boyunca Keresken Şatosu'yla Varinger Malikânesi arasında yaşadım. Fakat hep Eradore'a gitmek istemişimdir" diyerek iç geçirdim. "Denizi sahiden çok seviyorum; oranın sahillerinin pek güzel olduğunu duydum."

"Öyle" diyen Kral gülümseyip uzaklara çevirdi bakışlarını. "Duyduğuma göre şimdilerde, yeni evlenen çiftlerin birlikte seyahate çıkması moda olmuş." Gözleri tekrar gözlerimle buluştu. "Kocanız sizi mutlaka Eradore'a götürsün. O beyaz kumsallarda göz alıcı görünürsünüz."

Kocalardan, seyahatlerden ve yalnız olmaktan bahsetmenin sanki hiçbir önemi yokmuşçasına ağzına birkaç yemiş atarak tekrar bakışlarını çevirdi. Delia Grace'e baktım, o da şaşkınlıkla bana bakıyordu. Baş başa kalır

kalmaz bu anın ne anlama geldiğini çözmek için her bir detayını lime lime edeceğimize emindim.

Evlenmem gerektiğini mi düşünüyordu, söylemeye çalıştığı bu muydu? Yoksa “onunla” evlenmem gerektiğini mi imâ ediyordu?

Dimdik oturmuş suya bakarken işte aklımdan bu sorular geçiyordu. Nora da somurtkan suratıyla orada, diğer kör olasınca saray kızlarıyla birlikte olan biteni izliyordu. Şöyle bir etrafa bakınınca, başka gözlerin de günün güzelliğine değil de bana odaklandığını fark ettim. Ama aralarında öfkeyle bakan tek gözler Nora’ninkilerdi.

Bir yemiş alıp ona doğru fırlattım ve tam göğsünden vurdu. Cecily’le Anna Sophia bir kahkaha patlattı, Nora’nınsa ağzı şaşkınlıktan bir karışık açık kalmıştı. Fakat çabucak kendi meyvelerinden bir avuç alıp bana attı; yüzünde mutluluğa benzer bir ifade belirmeye başlamıştı. Kıkırdayarak biraz daha meyve aldım ve neşeli bir karpışma başlattım.

Annem öteki sandaldan “Hollis, sen ne yaptığını zannediyorsun?” diye seslendi; sesi suya vuran küreklerin gümbürtüsünden zor bela duyulmuştu.

Ona bakıp tüm ciddiyetimle “Onurumu koruyorum elbette” diye yanıt verdim. Tekrar Nora’ya doğru dönerken Jameson’ın sırtışını yakaladım.

Tam bir kahkaha ve gidip gelen yemişler tufanı kopuyordu. Uzun zamandır bu kadar eğlenmemiştim; derken, epay azimli bir atış yapmaya kalkıp biraz fazla öne eğildim ve suya düşüverdim.

Düşmemle birlikte etraftakilerden yükselen heyecan dolu haykırıışları duydum ama suya düşmeden derin bir

nefes alıp boğulmadan çıkmayı başarabildim.

Jameson kolunu bana doğru uzatarak “Hollis!” diye haykırdı. Tutundum, o da beni birkaç saniye içinde tekrar sandala çıkardı. “Sevgili Hollis, iyi misin? Yaralandın mı?”

Öksürerek “Hayır” dedim; buz gibi suyun etkisiyle titremeye başlamıştım bile. “Ama sanırım ayakkabılarımı düşürdüm.”

Jameson çoraplı ayaklarıma bakıp bir kahkaha patlattı. “Bu sorunu çözmemiz gerekecek, değil mi?”

İyi olduğum anlaşılınca herkes gülmeye başlamıştı. Jameson paltosunu çıkarıp üstüme sararak beni ısıttı.

Gülümsemeye devam ederek “O halde kıyıya geri dönelim” talimatını verdi. Gözlerimin içine bakarak bana sarıldı. O an –ayakkabılarım çıkmış, saçlarım darmadağın ve üstüm başım sıırıslıklamken– beni karşı konulmaz bulduğunu hissediyordum. Yine de, anne babam hemen arkamızdayken ve bir dolu talepkâr lord etrafta dolanırken, buz gibi alnıma sıcacık bir öpücük kondurmakla yetinmek zorunda kalmıştı.

Bu öpücük, midemi yepyeni titreşimlerle dalgalandırmaya yetmişti. Onunla geçireceğim her an böyle mi hissettirir diye düşünmeden edemiyordum. Beni öpmesi için yanıp tutuşuyor, baş başa kaldığımız her kısacık anda beni kendine daha da yaklaştırmasını umuyordum. Ancak şimdilik bunların hiçbirisi olmadı. Hannah’yla Myra’yı daha önce öptüğünü biliyordum ama başkalarını da öptüyse, kimseye anlatmamış olmalılardı. Acaba beni hâlâ öpmemiş olması iyiye mi, kötüye mi işaretti, çok merak ediyordum.

Delia Grace, “Ayağa kalkabilir misin?” diye sorarak beni düşüncelerimden uyandırıp iskeleye çıkmama yardım etti.

“İslanınca elbise ne kadar da ağır oluyormuş” dedim.

“Ah, Hollis. Çok özür dilerim! Seni düşürmek istemiştim!” Nora kendi sandalından iner inmez hemen fer-yat figan söze girmişti.

“Saçmalama! Benim hatamdı. Hem önemli bir ders aldım. Bundan sonra nehrin keyfine yalnızca pencereden bakacağım” diye yanıt verip ona göz kırptım.

Güldü ama bunu yanlış olduğunu bile bile yaparmış gibi bir hali vardı. “İyi olduğuna emin misin?”

“Evet. Yarın burnum akar herhalde ama turp gibiyim, hem de turptan daha suluyum! Darılmaca yok, inan.”

Gülümsedi, içten gibiydi.

“Gel, sana yardım edeyim” dedi.

Delia Grace, “Ben onunla ilgilenirim” diye araya girdi.

Nora’nın tebessümü bir anda siliniverdi; yüz ifadesi son derece memnunken ansızın akıl almaz derecede hid-detli bir ifadeye bürünmüştü. “Evet, eminim ilgilenirsin. Zaten Jameson’ın dikkatini kendi başına çekemeyeceğinden, Hollis’in eteğini tutmak *senin gibi bir kızın* yapabileceği en iyi şey.” Tek kaşını kaldırıp arkasını döndü. “Senin yerinde olsam o eteğe iyice yapışardım.”

Delia Grace’in durumunun onun kabahati olmadığını Nora’ya söyleyecektim ki göğsüme dokunan bir elin beni durdurduğunu hissettim.

Delia Grace, sıktığı dişlerinin arasından “Jameson duyar” dedi. “Gidelim, yeter.” Sesindeki kederi duymamaya imkân yoktu ama haklıydı. Erkekler açık arazilerde, ka-

dınlarsa yelpazelerin ardında savaşırdı. Şatoya dönerken ona sımsıkı tutundum. Tek akşamda bunca tacizin ardından, sonraki gün kendi içine kapanacağından endişeleniyordum. Yaşımız daha küçükken ve yüreği daha fazlasını duymaya katlanamazken hep öyle yapardı çünkü.

Ama sonraki sabah odama gelmiş, tek kelime etmeden saçlarıma yine karışık farklı bir model vermeye girişmişti. İşinin ortasında kapı çaldı, Delia'nın kapıyı açmasıyla içeriye baharın ilk çiçeklerinden yapılmış buketleri peşi sıra taşıyan bir hizmetçi ordusu akın etti.

“Burada tam olarak neler oluyor acaba?” diye sordu Delia Grace, bir yandan da çiçekleri bırakmaları için onları bulabildikleri her boş yüzeye yönlendiriyordu.

Hizmetçilerden biri bana reverans yapıp elime bir not tutuşturdu. Notu yüksek sesle okurken kendi kendime gülmeden edemedim. “Madem etkinlikte soğuk aldın ve doğaya çıkamıyorsun, o halde doğa kalkıp kraliçesine gider diye düşündüm.”

Delia Grace'in gözleri fal taşı gibi açılmıştı. “*Kraliçesine mi?*”

Başımı salladım, yüreğim deli gibi çarpıyordu.

“Altın rengi elbisemi bul lütfen. Bence kral bir teşekkürü hak ediyor.”

ÜÇ

Başım dik, koridor boyunca ilerledim; Delia Grace de hemen sağ omzumun arkasındaydı. Gözlerim sara-
yın eski katılımcılarıyla buluştu; gülümseyip onları baş-
şımla selamladım. Çoğu bana aldırış etmedi ki bu hiç
şaşırtıcı değildi. Onlara göre, kralın son kaçamağıyla
bağ kurmanın herhangi bir anlamı yoktu, bunun far-
kındaydım.

Ancak ana koridoru geçip de Büyük Salon'a vardığı-
mızda, tepemin tasını attıran bir söz duydum.

Bir kadın, arkadaşına, duyulabilecek kadar yüksek
sesle “Sana bahsettiğim buydu işte” diye fısıldadı; bunu
öyle bir tonda söylemişti ki sözlerinin hiçbir övgü içermeye-
diğini anlamamanın imkânı yoktu.

Delia Grace’e bakarak, olduğum yerde donup kaldım.
Delia’nın kısık gözleri, onun da bu sözleri duyduğunu
ama bundan ne gibi bir anlam çıkaracağını bilemediğini
işaret ediyordu. Bir ihtimal, kadınlar belki de ondan bah-
sediyorlardı. Onun ebeveynlerinden, babasından bahsediy-
yor olabilirlerdi. Ama Delia Grace hakkındaki dedikodu-
lar artık bayatlamıştı ve bu konuda alay etme işi genelde,

laf sokacak birilerini arayan genç hanımlarına kalmıştı; diğer herkes yeni, heyecan verici hikâyelerin peşine düşmüştü.

Mesela Kral Jameson'ın en yeni aşk ilişkisi hakkında olabilecek türden hikâyelerin.

Delia Grace, "Derin soluk al" dedi. "Kral senin iyi durumda olduğunu görmek ister."

Kulağımın arkasına taktığım çiçeğe dokunup hâlâ yerinde durduğuna emin oldum. Elbisemi düzeltip yürümeye devam ettim. Delia tabii ki haklıydı. Bunca yıldır hep aynı stratejiyi kullanmıştı.

Ancak, Büyük Salon'a girmemizle üzerimize dönen bakışlar, sugötürmez bir şekilde kınama doluydu. Duygularımı belli etmemeye çalıştım ama sakın yüz ifadem altında tir tir titreyen bir zavallı yatıyordu.

Duvara yaslanmış bir adam, kollarını kavuşturmuş, başını iki yana sallıyordu.

Yanımdan geçenlerden biri, "Bütün memleketi utandırır" diye homurdandı.

Göz ucuyla Nora'yı gördüm. Düne kadar hissettiğim tüm içgüdülere karşı gelip, ona doğru yöneldim; Delia Grace de gölgem gibi peşimden geliyordu.

"Günaydın Leydi Nora. Fark ettiniz mi bilmiyorum ama bugün sarayda bulunanlardan bazıları..." Uygun bir söz bulamamıştım.

Kısık sesle "Evet" diye yanıt verdi. "Anlaşılan, dünkü gezimize katılan birileri şu minik kapışmamızın hikâyesini yaymış. Kimse *bana* kızgın davranmıyor ama kralın favorisi ben değilim elbette."

Yutkundum. "Ama majesteleri bu yıl bir kadından öte-

kine geçti durdu kayıtsızca. Beni de daha fazla yanında tutmayı planlıyor olamaz. O halde sorun ne?”

Nora anlamlı bir ifadeyle baktı. “Seni sarayın dışına çıkardı. Bayrağın altına oturmana izin verdi. Sana göre dün sıradan bir gün olabilir ama majestelerinin bu zamana dek kadınlarla girdiği ilişkiler arasında eşsiz bir yere sahip.”

A-aa.

Delia Grace, Nora’ya “Sorun lordlar, değil mi?” diye sordu. “Hani şu konseydeki lordlar?”

Bildim bileli ilk kez girdikleri bu uygar sohbette Nora, Delia’ya içten bir tavırla, hızlıca başını sallayarak karşılık verdi.

“Bu ne demek şimdi?” diye sordum. “Kral başkasının ne düşündüğünü niye umursasın ki?”

Hükümet ve işleyişi konularını benden hep çok daha hızlı kavrayan Delia Grace, “Lordlar, ülkeyi kral adına yönetiyor. Kral onlara muhtaç.”

“Şayet kral, sınır komşularıyla barışın korunmasını ve vergilerin düzenli toplanmasını istiyorsa, konseydeki lordlara bu işleri yaptırabilmesi gerekiyor” diye ekledi Nora. “Lordlar işlerin gidişatından hoşlanmadıkları takdirde, nasıl desem, görevlerinde tembellik etmeye başlayabilirler.”

Ah. Demek ki kral, lordların hoşlanmadığı birini, mesela, başka bir kıza, hem de ülkenin gelmiş geçmiş en yüce kraliçelerinden birini onurlandıran heykelinin önünde, meyve fırlatıp dururken nehre düşüveren birini kendine eş seçmek gibi bir aptallık yapacak olursa hem gelirini hem de güvenliğini kaybedebilirmiş.

Bir anlığına, küçük düşmenin utancına boğuldum. Jameson'ın sözlerinden, gösterdiği ilgiden olmayacak anlamlar çıkarmıştım. Kraliçeliđin benim için mümkün olabileceğine gerçekten inanmıştım.

Derken hatırladım: Kraliçe olmayacağımı zaten biliyordum.

Evet, Coroa'nın en zengin kadını olmak, onuruma heykeller dikilmesi eğlenceli olurdu... Ama bunlar hiç de gerçekçi değildi ve Jameson'ın bir başka hoş tebessüme kapılıp gitmesi an meselesiydi. Yapabileceğim en iyi şey, hazır devam ederken Jameson'ın incelikli kurlarının tadını çıkarmaktı.

Nora'nın elini tutup yüzüne baktım. "Teşekkür ederim. Hem dünkü eğlence için hem de bugünkü dürüstlüğü için. Sana borçlandım."

Nora gülümsedi. "Birkaç haftaya Taç Giyme Günü gelecek. O zamana dek kralla bağınız sürerse, kral için bir dans gösterisi düzenlersin sanırım. Öyle olursa, benim de dansta yer almama izin ver."

Birçok kız, kralı onurlandırarak kendilerine çıkar sağlama umuduyla, Taç Giyme Günü için yeni danslar sergilemişti. Sanırım, Jameson o vakte kadar benden bıkmazsa, benim de bir gösteri hazırlamam beklenecekti. Hatırladığım kadarıyla Nora epey zarıftı. "Alabildiğim her yardımı isterim. Sana kesinlikle yer veririm."

Delia Grace'e yine peşimden gelmesini işaret ettim. "Gel. Krala teşekkür etmeliyim."

Dehşet içinde "Sen delirdin mi?" diye fısıldadı. "O kızın sahiden de bizimle dans etmesine izin vermeyeceksin, değil mi?"

Dönüp kuşkuyla Delia'ya baktım. "Az önce bana büyük nezaket gösterdi. Sana da son derece nazik davrandı. Alt tarafı bir dans işte, hem Nora epey kıvraktır. Hepimizin daha iyi görünmesini sağlar."

"Bugünkü davranışları geçmişteki hatalarını telafi etmeye yetmez" diye belirtti Delia Grace.

"Büyüyoruz" diye karşılık verdim. "Her şey değişiyor."

Delia'nın suratına bakılırsa bu yanıt onu rahatlatmamıştı; yine de, benimle birlikte kalabalığı yararak ilerlerken sesini çıkarmadı.

Kral Jameson, Büyük Salon'un ucundaki taş platformda duruyordu. Bu kaide genişçe ve kalabalık kraliyet ailesi üyelerinin sığabileceği şekilde tasarlanmıştı fakat şu an üzerinde tek bir taht ile iki yanında tahtan daha küçük birer koltuk vardı; bu koltuklar, an itibariyle en önemli konuklar her kimse onlara ayrılmıştı.

Büyük Salon her amaçla kullanılırdı: misafirleri karşılamak, balolar, hatta her günkü akşam yemekleri. Doğu duvarında, müzisyenlerin balkonuna çıkan basamakların yanında boylu boyunca, içeriği güneş ışığıyla dolup duran upuzun pencereler sıralanıyordu. Fakat içeri her girdiğimde gözlerimi alamadığım asıl yer batı duvarıydı. Altı vitray pencere, duvarı göğüs hizamdan tavana kadar kaplıyordu. Coroa tarihinden şanlı sahneler vitraylarla resmedilmiş, pencerelerden salona türlü renk ve ışıklarla boylu boyunca yansıyor.

Pencerelerden birinde Estus'un taç giyişi resmedilmişti, bir diğerinde ise kırdan dans eden kadınlar. Özgün pencere camlarından bir tanesi savaş sırasında kırılıp paramparça edilmiş, yerine Kral Telau'nun Kraliçe The-

nelope önünde diz çöktüğü tek parça bir vitray yerleştirilmişti. Bu, tüm altı vitray içinde en sevdiğimdi belki de. Kraliçe Thenelope'nin tarihimizde ne gibi bir yeri olduğunu pek bilmiyordum ama en azından, sarayın şu mühim gündelik yaşamının sürüp gittiği bu salonda ölümsüzleştirilmeyi hak etmişti ve bu başlı başına çarpıcıydı.

Koca koca akşam yemeği sofraları bir içeri bir dışarı taşınıp, insanlar mevsimden mevsime değişedursun, bu pencereler ve taht kürsüsü daima oldukları gibi kalıyordu. Gözlerimi, geçmiş kralların tasvirlerinden şu an tahtta oturan krala çevirdim. Lordlardan biriyle derin bir mevzuya dalıp gidişini izliyordum, derken elbisemin altın parıltısı gözünü aldı ve bir anlığına bana doğru döndü. Ben olduğumu fark edince, lordu çabucak başından savdı. Reverans yapıp tahta yaklaştığımda sıcak ve zarif ellerle karşılandım.

“Sevgili Leydi Hollis.” Başını iki yana salladı. “Doğan güneş gibisiniz. Göz kamaştırıcı.”

Bu sözler üzerine tüm metanetimi kaybettim. Kral bana böyle bakarken, onun için hiçbir anlam ifade etmediğime nasıl ikna olabilmiştim ki? Başkalarının yanında onu yakından takip etmemiştim, o zamanlar bunun önemini fark etmemiştim. Ama başparmağını elime ileri geri sürtüşü öyle eşsizdi ki bir parçacık ten ona yetmiyor gibiydi.

Başımı eğerek, nihayet, “Majesteleri çok cömert” diye karşılık verdim. “Sadece sözlerinizde değil, armağanlarınızda da cömertsiniz. Koca bir bahçeyi odama gönderdiğiniz için size teşekkür etmek istedim” dedim iğneleyici bir tavırla; bu da onu güldürdü. “Ve iyi olduğumu bilmenizi istedim.”

“Harika. O halde bu gece yemekte yanıma oturmalısınız.”

Mideme bir kramp giriverdi. “Majesteleri?”

“Anne babanızla birlikte elbette. Yanımda farklı birilerinin oturması iyi olur.”

Tekrar reverans yaptım. “Nasıl arzu ederseniz.” Başkalarının da kralın dikkatini çekmeyi beklediklerini görebiliyordum; bu yüzden, tastamam sersemlemiş bir halde, hızlıca geriledim. Destek almak için uzanıp Delia Grace’in eline yapıştım.

“Kralın yanında oturacaksın Hollis” diye mırıldandı.

“Evet.” Düşüncesi bile, bahçeyi boydan boya koşmuşçasına soluğumu kesmişti.

“Tabii, annenlerle birlikte. Kral bunu daha önce hiç yapmamıştı.”

Delia’nın elini daha da sıkı kavradım. “Biliyorum. Biz... biz onlara söylesek mi?” Delia Grace’in her şeye hâkim gözlerinin ta içine baktım; o gözler ki aynı anda hem heyecan hem korku hissettiğimi anlayabiliyor, neler olduğunu çözemediğimi görüyordu.

İşte o gözler, bir sırtışıla ışıldadı. “Sanırım sizin kadar önemli bir leydi bir mektup gönderse yeter.”

Salondan ayrılırken, kimsenin bakışını ya da sözlerini umursamadan, bir kahkaha patlattık. Ben, Jameson’ın niyetinden hâlâ tam olarak emin değildim ve saraydakilerin benim varlığımdan etkilenmediklerinin farkındaydım ama o sırada bunların hiç önemi yoktu. Bu gece bir kralın yanında yemek yiyecektim. Ve bu, kutlanmaya değerdi.

Delia Grace'le birlikte odamda oturmuş, her gün tekrarlamamızda ısrarcı olduğu okuma saatini tamamlıyorduk. Delia'nın türlü ilgi alanı vardı: tarih, mitoloji, zamanın en büyük filozofları. Bense romanları yeğliyordum. Genelde, kitap sayfalarındaki uyduruk yerlerin heyecanına kapılırdım ama bugün kulak kesilmiştim. Birkaç saniyede bir kapıya göz atıyor, hışımla içeri dalmalarını bekliyordum.

Sonunda kitapta ilginç bir bölüme denk gelmiştim ki kapılar açılıverdi.

"Şaka mı bu?" diye sordu babam; ses tonu öfkeli değildi ama şaşırtıcı biçimde umut doluydu.

Başımı iki yana salladım. "Hayır efendim. Kral, davetini tam da bu sabah ilettiler. İşiniz başınızdan aşkın gibiydi, ben de bir mektup göndermenin daha uygun kaçacağını düşündüm."

Kitabına dalıp gitmiş numarası yapmaya devam eden Delia Grace'e hızlıca oyunbaz bir bakış attım.

Annem yutkunduydu; konuşurken bir türlü yerinde durmıyordu. "Bu gece hepimiz kralla birlikte mi oturacağız yani?"

Başımı sallayarak onayladım. "Öyle hanımefendi. Siz, babam ve ben. Delia Grace'e ihtiyacım olacak, bu yüzden annesinin de bize katılabileceğini düşündüm."

Bu sözümün üzerine annemin heyecan dolu kıpırtıları son buldu. Babamsa gözlerini yumdu. Bu hareketini artık tanımıştım; söyleyeceklerini inceden düşünmek istediğinde hep böyle yapardı.

"Şüphesiz, böylesine mühim bir olayda yanında yalnızca kendi ailenin olmasını tercih edersin."

Gülümsedim. “Kralın sofrasında hepimize ve hatta daha fazlasına yetecek kadar yer var. Bunun sorun olacağını hiç sanmıyorum.”

Annem bana küçümser bir bakış attı. “Delia Grace, rica etsem, kızımızla konuşurken bizi baş başa bırakır mısınız?”

Delia Grace’le birbirimize bıkkın bıkkın baktık; kitabını kapatıp masaya bıraktı, sonra da odadan çıktı.

“Anne, hayret doğrusu!”

Çabucak yanıma gelip oturduğum yerde tepeme dikildi. “Bu bir oyun değil Hollis. O kızın adı lekeli, sana arkadaşlık etmemeli. Tamam, başta iyiydi, hoştu; hayrına yapılan bir iş gibi. Ama şimdi... onunla bağları koparmalısın.”

Ağzım bir karış açık kalmıştı. “Bunu kesinlikle yapmayacağım! Sarayda benim en iyi arkadaşım o oldu!”

“Piç kurusunun teki!” diye çıkıştı annem.

Yutkundum. “Bu sadece söylenti. Annesi hep sadık kaldığına yemin ediyor. Lord Domnall sırf boşanabilmek için Delia Grace’in annesine –dikkatini çekerim, olaydan sekiz yıl sonra– bu suçlamada bulunmuş.”

Annem, “Her koşulda, boşanma o kızdan uzak durman için yeterli bir sebep!” dedi.

“Bu onun kabahati değil ki!”

Babam, beni umursamaksızın, “Çok haklısın canım” diye ekledi. “Annesinin kanı yeterince kötü değilse bile babasının ki öyle. Boşanmışlar.” Başını iki yana salladı. “Hele bir de babasının boşanmadan hemen sonra âşığıyla kaçması!”

İç geçirdim. Coroa bir hukuk devletiydi. Yasaların çoğu, merkezine aile ve evliliği almıştı. Nişanlısına ihanet eden-

ler, en iyi ihtimalle, aforoz edilirdi. Bu suçun en büyük cezası ise kuleye gitmek olurdu. Boşanmalar öyle nadiren gerçekleşirdi ki kendi gözlerimle tek bir boşanmaya dahi şahit olmamıştım. Fakat Delia Grace şahit olmuştu.

Babası, karısı olan eski Leydi Clara Domnall'ın başka biriyle ilişkiye girdiğini, bu ilişkiden de Delia Grace'in doğduğunu iddia etmişti. Bu iddialara dayanarak boşanma talebinde bulunmuş ve talebi kabul görmüştü. Ancak üç ay içinde başka bir kadınla kaçmış, Delia Grace'in hakkı olan unvanları bu kadına birlikte sahip olacakları çocuklara aktarmıştı. Elbette, namı böyle yürümüş bir unvanı kim ne yapacaktı ki? İnsanın âşığıyla kaçması son çare olarak görülürdü, çünkü kişinin toplum çapında kınanmayı kabul ettiği anlamına gelirdi; öyle ki, kimi çiftler böylesine umutsuz bir girişimde bulunmaktansa ayrılmayı yeğlerlerdi.

Kendi ailesinden leydi unvanı taşıyan Leydi Clara, evlenmeden önceki soyadını geri alma talebinde bulunmuştu ve kızını, seçkinlerin nüfuzu altında yetiştirebilme umuduyla saraya sokmuştu. Ancak bunun yerine sonu gelmez bir azapla karşılaşmıştı.

Ben tüm bu hikâyenin her zaman sorgulanması gerektiğini düşündüm. Şayet Lord Domnall karısının sadakatsizliğinden ve Delia Grace'in kendi evladı olmadığından şüphelendiyse, neden bu bahsi açmak için sekiz yıl beklemişti? İddialarının hiçbir dayanağı yoktu, buna karşın boşanma talebi onaylanmıştı. Delia Grace, beraber kaçtığı kadına sıırıslıklam âşık olsa gerek demişti. Delia'ya bunun saçmalıktan ibaret olduğunu anlatmaya çalıştım ama bana itiraz etti.

“Hayır. O kadını annemden ve benden daha çok sevmiş olmalı. Yoksa çok değer verdiğin bir şeyi, daha az değer verdiğin bir şey uğruna niye terk edesin?” Bakışları öyle kararlıydı ki karşı çıkamadım, bir daha da bu konuyu asla açmadım.

Buna gerek yoktu zaten. Benim yerime sarayın yarısı bu işi görüyordu. Delia’yı yüzüne karşı yargılamasalar da öyle düşünüyorlardı. Anne babam da bunun kanıtıydı.

“Aceleci davranıyorsunuz” diye direttim. “Kral bizi akşam yemeğine davet etmekle büyük bir cömertlik gösteriyor ama bu, altında büyük anlamlar aramamız gerektiğini göstermez. Öyle olsa bile, bunca zaman sonra, –saray içinde mükemmelliğin eşsiz bir örneği olan– Delia Grace de yanımızda kalmayı hak etmiyor mu?”

Babam keyifsizce iç geçirdi. “Herkes zaten nehirdeki kaçamağını eleştiriyor. Onlara bir koz daha mı vermek istiyorsun?”

Anne babamla tartışmanın ne denli anlamsız olduğunu düşünerek ellerimi kucağıma bıraktım. Onlar karşısında ne zaman haklı çıkmıştım ki? Zafere en yaklaştığım an, Delia Grace’in yanımda olduğu zamanlardı.

İşte, buydu!

Bir soluk verip ebeveynlerime baktım, yüzlerinde hâlâ kararlı bir ifade vardı.

“Endişelerinizi anlıyorum ama belki de sadece kendi isteklerimizi dikkate almamız yetmiyordur” dedim.

Annem, “Adı skandala karışmış bir kıza hiçbir şey borçlu değilim” diye çıkıştı.

“Hayır. Ben kralı kastettim.”

Bu sözüm karşısında sessizliğe gömüldüler. Sonunda babam konuşma cesaretini gösterdi.

“Açıkla.”

“Demek istediğim sadece şu; majesteleri bana epey düşkün, benim de günlerimi böylesine kolaylaştıran şey Delia Grace’in arkadaşlığı. Dahası, Jameson babasından çok daha şefkatli biri ve Delia’ı neden korumamız altına aldığımızı anlayabilir. Sizin de izninizle, Delia için kendisinden izin almak isterim.”

Sözlerimi dikkatle seçmiş, ses tonumu özenle ayarlamıştım. Somurtkanlığımdan ya da mızımlılığımdan yakınmalarına imkân yoktu. Kendilerini kraldan daha yüksek bir otorite olarak görmeleri ise mümkün değildi.

“Pekâlâ” dedi babam. “Ona neden bu akşam sormuyorsun? Ama Delia Grace bizim yanımızda oturmaya davetli değil. Bu kez olmaz.”

Kabul ettim. “Durumu anlaması için şimdi ona yazacağım. İzninizle lütfen.” Masamdan bir parça kâğıt alırken durgun tavrımı korudum, kafaları karışmış bir halde odamdan çıktılar.

Kapı kapanır kapanmaz bir kıkırdama koyverdim.

Delia Grace,

Çok üzgünüm ama ebeveynlerim bu akşamki yemek konusunda çizgilerini çektiler. Sakın üzülme! Seni daima yanımda tutmanın bir yolunu buldum. Bu gece gelip beni bul, sana her şeyi anlatacağım. Cesur ol dostum!

Hollis

Akşam yemeğine giderken yolda yargılayıcı bakışlardan nasibimi almaya devam ediyordum ama artık onları pek de umursamadığımı fark ettim. Delia Grace baştan ayağa süzen bu bakışlara nasıl dayanmıştı? Hem de çok küçük yaşlardan beri!

Bununla birlikte, anneler bakışları hiç umursamıyor gibilerdi. Daha ziyade, kendilerine miras kalan ve dikkatleri daha da fazla üzerlerine çeken safkan kısrakla gösteriş yaparcasına ilerliyorlardı.

Annem dönüp bana baktı; baş masaya yaklaşırken bile benim ederimi tartıyordu. Altın rengi elbisemi giyme izni koparmıştım, annem de taşlarından birini ödünç almama izin vermişti; bu sayede altın rengi saçlarımda boylu boyunca uzanan bir mücevher dizisi taşıyordum.

Başımdaki taca bakarak “Pek görünmüyor” dedi. “Saçın nasıl böyle sarı oldu, anlamıyorum. Ama bu renk, başındaki mücevherlerin görünümünü bozuyor.”

“Bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok” diye yanıt verdim. Bilmiyorduk sanki! Saçlarımda rengi, insanların çoğunun saçından bir ya da iki ton daha açıktı ve bu gerçeği bugüne dek birçok kişiden duymuştum.

“Hep babanın kabahati.”

Babam, “Bence değil” diye cevabı yapıştırdı.

Ortamdaki gerilimin onları iyiden iyiye huzursuz ettiğini görünce yutkundum. Her türden münakaşanın sadece kendi evimizin özel alanı içinde yapılması gerektiğine dair sıkı sıkıya bağlı kalınan bir kural vardı. Bunu çabucak hatırlayıp, baş masaya yaklaşırken çenelerini tuttular.

Babam, yüzünde kocaman bir sahte gülümsemeyle kralı selamladı. “Majesteleri.” Fakat Jameson onların

varlığını neredeyse fark etmemişti bile. Bakışları bana kilitlenmişti.

Gözlerimi ondan kaçıramadan, eğilerek selam verdim. “Majesteleri.”

“Leydi Hollis. Lord ve Leydi Brite. Keyfiniz yerinde görünüyor. Gelin, oturun lütfen.” Kral elini uzatarak bizi masanın arkasına çağırdı. Yanına otururken soluklarım hızlanmıştı, elimi öptüğündeyse az daha mutluluktan ağlayacaktım. Dönüp baktığımda, Büyük Salon’u daha önce hiç görmediğim bir açıdan gördüm.

Taht kürsüsünün üzerinden, herkesin yüzü kolayca görülüyor, herkesin kendi seviyesine göre nerelere oturduğu rahatça izlenebiliyordu. Ne şaşırtıcı ki, buraya girerken dikkatleri üzerime çekmek beni huzursuzlandırmış olsa da, Jameson’ın yanında aynı bakışlara maruz kalmak şimdi beni heyecanlandırıyordu. Onun tarafından bakınca, herkesin gözlerinde aynı düşünce okunuyordu: *Keşke onun yerinde ben olsaydım.*

Birkaç saniye boyunca sessizce gözlerime baktıktan sonra Jameson derin bir soluk alıp babama döndü.

“Lord Brite, arazilerinizin Coroa’daki en hoş yerler arasında olduğunu duydum.”

Babamın çenesi yukarı kalktı. “Kesinlikle. Muhteşem bir bahçemiz ve iyi durumda, sakın topraklarımız var. Çocukken sallandığım ahşap salıncağın durduğu bir ağacımız bile var. Hollis bir keresinde o iplere kendi başına tırmanmıştı” deyip ‘keşke bunu yapmasaydı’ dercesine bir yüz ifadesiyle baktı. “Ama Keresken böylesine güzelken vakit ayırıp da oralara gitmek zor. Bilhassa da tatillerde. Taç Giyme Günü’nü kırsalda geçirmek bura-

sıyla mukayese bile edilemez.”

“Öyledir herhalde. Yine de, bir ara oraları görmek isterim.”

“Majestelerine kapımız her zaman açık.” Annem uzanıp babamın koluna dokundu. Kraliyet ailesinden birinin ziyareti bolca hazırlık ve masraf gerektirse de, mülklerinin ziyaret edilmesi hemen her aile için büyük bir zafer sayılırdı.

Jameson bana döndü. “Demek salıncağının iplerine tırmandın, öyle mi?”

O anı mutlulukla anımsayıp gülümsedim. “Ağaçta bir kuş yuvası görmüştüm ve kuş olmayı çok istiyordum. Uçabilsek harika olmaz mıydı? Bu yüzden de çıkıp, anne kuşla birlikte orada yaşamaya karar verdim; beni de aileye kabul edecekler mi acaba diye bir bakacaktım.”

“Sonra?”

“Elbisemi yırttığım için azarlandım.”

Kral gürültülü bir kahkaha patlatıp odadaki hemen herkesin dikkatini üzerine çekti. Üzerime dönen binlerce gözün alevini hissedebiliyordum ama aklımı başımdan alan gözlerin tek sahibi Jameson’dı. Gözleri ıslıl ıslıl parlarken göz kenarları da zarif çizgilerle kırışmıştı; öyle güzeldi ki.

Jameson’ı güldürebiliyordum; pek az kişinin böyle bir becerisi vardı. Bu kadar saçma, basit bir hikâyenin onu eğlendirebilmesi beni şaşırtmıştı.

Aslında o salıncağın iplerine çok kereler tırmanmış, asla fazla uzağa çıkamamıştım; kısmen yüksekten kısmen de ebeveynlerimin kınamasından korktuğum için. Ama bahsettiğim o günü tam olarak hatırlıyordum; anne

kuş, yavrularına yiyecek bulmak için yuvadan uçmuştu. Yavruları için öylesine endişeli, onların ihtiyaçlarını karşılamaya öylesine hevesli görünüyordu ki. Sonraları, anne niyetine bir kuşa bel bağlayacak kadar çaresiz kalmamın nedenlerini sorgulamam gerekmişti.

“Ne isterdim, biliyor musun Hollis? Birini tutsam da hep peşimizden gelse, ağzından çıkan her lafı not etse. Her iltifatını, her hikâyeni. Muazzam eğlencelisin ve ben seninle geçirdiğim bir anı bile unutmak istemiyorum.”

Gülümsemem tekrar belirdi. Çenemi avucuma dayayıp beklemeye koyularak, “O halde siz de bana bütün hikâyelerinizi anlatmalısınız. Her şeyi öğrenmek istiyorum” dedim.

Jameson’ın dudakları şeytani bir sırıtışla büzüştü. “Merak etme Hollis. Çok yakında her şeyi öğreneceksin.”

DÖRT

“Niye akşam yemeğine gelmedin? Yine de yemeğe katılabılırdin” deyip kollarımı Delia Grace’e doladım. Saray koridorları boştu, bu yüzden de seslerimiz her zamankinden daha fazla yankılanıyordu.

“Annemin yanında oturup, on yıldır ilk kez neden seninle birlikte olmadığımı açıklamaktansa katılmamanın daha kolay olacağını düşündüm.”

Suratımı ekşittim. “Annemler... düşünüyorum da, bazen *benimle* bile görülmeyi kendilerine yediremiyorlar bence.”

Delia Grace hafifçe kıkırdadı. “Uzak durmamı mı emrettiler yani?”

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Emretseydiler de bir önemi olmazdı. Hele ki Jameson senin her zaman benimle olman gerektiğini söyledikten sonra.”

Delia’nın yüzü aydınlanıverdi. “Sahiden mi?”

Başımı sallayarak onayladım. “Sen gittikten sonra annemler seni bertaraf etmenin gereğinden bahsetmeye koyuldular; senden daha iyi bir dost bulabilirmişim gibi! Ama onlara şu aralar günlerimi geçirmemi kolaylaştırdı-

ğını hatırlattım sakince; şayet bu durum kralı memnun ediyorsa onlar için de yeterli olması gerektiğini söyledim. Böylece, elbette, annem akşam yemeğinde konuyu açıp itibarına lafı getirdi; senin elinde olan bir şeymiş gibi.

Delia Grace gözlerini devirdi. “Yapmıştır tabii.”

“Ama dur, dinle! Jameson, ‘Sahiden de iyi bir arkadaş mı?’ diye sordu. Ben de ‘Sizden sonra başta gelir majesteleri,’ dedim. Sonra da ona bakıp gözlerimi kırıştırdım.”

“Adam pohpohlanmaya *bayılıyor*.” Delia, kollarını kavuşturup devam etmemi bekledi.

“Biliyorum. Bu yüzden de ‘Beni sahiden de arkadaşın olarak görüyor musun sevgili Hollis?’ diye sordu. Ben de –bunu onca kişinin ortasında yapabildiğime hâlâ inanmıyorum– elini avucuma alıp kaldırdım ve öptüm.”

Delia heyecanla “Yok artık!” diye fısıldadı.

“Evet! Sonra da ‘Dünyada bana sizin kadar saygı duyan ve değer veren başka biri yoktur... Ama Delia Grace de size yakın sayılır,’ diye ekledim. Bir anlığına bana öylece baktı. Ah, Delia Grace, eğer baş başa olsaydık bence beni öpecekti. Sonra dedi ki: ‘Eğer Leydi Hollis’i mutlu edecekse, Delia Grace onun yanında kalmaya devam etmeli.’ Böylece konu noktalandı.”

“Ah, Hollis!” Beni sıkıca kucakladı.

“İşte bu kadar. Annemler bundan sıyrılmanın yolunu bulsunlar da görelim.”

“Bunu deneyeceklerine eminim.” Delia Grace başını iki yana salladı. “Anlattıklarına bakılırsa kral, sana istediğin her şeyi vermeye hevesli gibi.”

Başımı öne eğdim. “Keşke ben de *onun* istediklerinden emin olabilseydim.” İç geçirdim. “Ama emin olsaydım da

insanların gönüllerini nasıl kazanacağını bilemezdim. Çünkü kralın seçiminden lordların memnun kalmasını sağlamak için yapmam gereken tam da bu olurdu.”

Delia Grace’in kaşları derin düşüncelerle çatıldı. “Git, biraz uyu. Sabah odanda olurum, bu işi çözeriz.”

Plan yapacaktı. Delia Grace’in ne zaman bir planı olmamıştı ki? Onu kucaklayıp yanağına bir öpücük kondurdum. “İyi geceler.”

Sonraki sabah uyandığımda kendimi hiç de zinde hissetmiyordum. Zihnimde önceki gece dönüp duruyordu ve tek istediğim, aklımdaki her fikri etraflıca konuşup, aradığım yanıtı uzanan bağlantıyı buluncaya dek her bir ipucuna asılmaktı.

Jameson’ın beni sahiden de kraliçesi yapmak isteyebileceğini hâlâ aklım almıyordu. Gerçekten ihtimal dahilinde olup olmadığını düşündükçe, bu fikir daha da heyecan verici bir hal alıyordu. Keşke seçilmemi, benim de hayran kalınacak biri olduğumu herkesin kabul edebilmesini sağlayacak bir şeyler yapabilseydim. O zaman Kraliçe Honovi’nin geçtiği yerleri öptükleri gibi benim geçtiğim yerleri de öper, Kral Albrade adına düzenledikleri festivaller gibi benim adıma da festivaller düzenleyebilirlerdi. Kendi soyundan seçkin olan Kraliçe Thenelope haricinde bugüne kadarki tüm kraliçeler hep, benim gibi, Coroa kızları olmuştu. Hepsi de iyi ailelerden gelen, sevgiyle kucaklanmış ve tarihe iz bırakmış kraliçelerdi... Kim bilir, belki ben de onlardan biri olabilirdim.

Delia Grace elinde bir dolu kitapla içeri girdi; bu sıra-

da bense hâlâ dizlerimi göğsüme çekmiş, yatağımda bü-züşmüş duruyordum.

Delia, “Sana göre kraliçelik bu saate kadar uyumak mı demek yoksa?” diye şaka yaptı. Sözlerindeki iğneleme-nin farkındaydım ama bahsini açmamaya karar verdim.

“Pek iyi uyuyamadım.”

“Eh, yine de çalışmaya hazırsındır umarım. Öğrenme-miz gereken çok şey var.” Makyaj masasına gidip başıyla masayı işaret ederek, kendince, gelip oturmamı söyledi.

Yanına gittim; o, yüzüme düşen saçı kaldırırken “Ne gibi şeyler?” diye sordum.

“Söz konusu dans etmek ve eğlence olduğunda, bence saraydaki her kadına taş çıkarırsın. Ama uluslararası ilişkiler algın zayıf; konseydeki lordları ağırbaşlı bir ter-cih olduğuna ikna etmek istiyorsan onlarla saray politi-kaları hakkında konuşabilmelisin.”

Yutkundum. “Kesinlikle. Peki, ne yapacağız? Eski ka-falı, ihtiyar bir öğretmenin dersine katlanmam gerekirse bence kesin ölür giderim.”

Delia Grace, saçımı üstten sade bir topuzla toplayıp alt kısmı açıkta bırakarak çabucak tokaları iliştirdi. “Sana ben yardım edebilirim. Elimde birkaç kitap var, bende ol-mayanları da kral muhakkak temin edecektir.”

Onaylarcasına başımı salladı. Eğer Jameson beni ger-çekten de karısı yapmaya niyetliyse, benim olabildiğince eğitilmiş olmamı da isteyecekti.

“Bir de lisanlar var” diye ekledi Delia Grace. “En azın-dan bir farklı dil öğrenmelisin.”

“Dil öğrenmekte rezaletim! Ben nasıl...” Derin bir iç geçirdim. “Muhtemelen haklısın. Catal’ı ziyaret edecek

olursak oralarda bir başıma kalmak istemem.”

“Coğrafyan ne kadar iyi?” diye sordu.

“Yeterince iyi. Dur da giyineyim.” Kalkıp dolabıma yöneldim.

“Acaba Coroa kırmızısı giymeni önersem?”

İşaretparmağımı ona doğru sallayıp “İyi düşündün” dedim.

Beni insanların gözüne sokabilecek diğer küçük, stratejik şeyleri düşünmeye çalıştım ama Delia Grace’in de zekice belirttiği gibi, ben planlamadan ziyade eğlendirme konusunda becerikliydim. Delia elbisemin son kayışını da sıkarken kapı çaldı.

Delia kayışı bağlayıp kapıya bakmaya gitti, bense misafirim odama girmeden önce her şeyin yerli yerinde olduğuna emin olmak için aynaya yöneldim.

Kapıdaki Lord Seema’ydı, yüzünde az önce limon yemiş gibi bir ifade vardı.

Yaşadığım şaşkınlığın yüzümden okunmadığını umarak eğilip reverans yaptım. “Lordum. Bu onuru neye borçluyum?”

Parmakları elindeki kâğıdın üstünde ileri geri dolaıyordu. “Sayın Leydi Hollis. Son haftalarda kralın özel ilgisini üzerinize çektiğiniz dikkatimden kaçmadı.”

Savunmaya geçip “Ben buna pek emin değilim” diye karşılık verdim. “Majesteleri bana çok nazik davranıyor ama bu konuda tek söyleyebileceğim bu kadar.”

Odaya göz gezdirdi; yanında bu anı paylaşabileceği başka bir adamın daha olmasını ne kadar istediği halinden belli oluyordu. Odada kayda değer bir şey bulamayınca iç geçirip sözlerine devam etti. “Her şeyden bihaber mi-

siniz yoksa sahiden de anlayamadınız mı, bilemiyorum. Her durumda gerçek şu ki kralın ilgisi *üzerinizde*. Ben de sizin bana bir iyilikte bulunacağınızı umuyorum.”

Gözlerim hemen Delia Grace’e döndü; “Devam et!” dercesine kaşlarını havaya kaldırmıştı. Mütevazı ve nazik göründüğümü umarak ellerimi önümde kavuşturdum. Madem saray politikalarını öğrenmem gerekiyordu, o halde bu ilk elden alacağım bir ders olacaktı.

“Size hiçbir söz veremem efendim ama buyurun, neden geldiğinizi söyleyin lütfen.”

Lord Seema elindeki kâğıdı açıp bana verdi. “Bildığınız gibi, Upchurch Vilayeti, Coroa’nın uzak sınırında yer alıyor. Oraya, Royston’a ya da Bern’e ulaşabilmek için ülkenin en eski yollarından bazılarından geçmek gerekiyor. Atalarımız bu yollardan geçip sınırlarımızın sonundaki ormanları ve arazileri ağır ağır aşmışlardı.”

“Evet” dedim. Bir önemi var mı bilmem ama Coroa tarihinden o kadarını hatırlıyordum.

“Gerçek şu ki bu yollar ciddi boyutta tadilata ihtiyaç duyuyor. Benim güçlü arabalarım dahi o yollarda zorlanıyor. Himayemdeki topluluktan en fakirleri, türlü sebeple başkente gitmek zorunda kaldıklarında nasıl zorlanıyorlardır, siz düşünün.”

“Düşünebiliyorum.” Lord doğru bir noktaya parmak basmıştı. Sahip olduğumuz Varinger Malikânesi topraklarında bizim de arazilerimiz ve topraklarımızda yaşadıkları için bize para ya da malla kira ödeyen birçok aile vardı. Onların yaşlı atlarını ve hurda arabalarını görmüştüm. O şeylerin üstünde en yakın vilayetten şatomuza gitmek bile imkânsız olurdu. Hele ki ülkenin en uzak

köşesine gitmeye kalkmayı hayal dahi edemiyordum. “Bu konuda niyetiniz nedir efendim?”

“Coroa’daki yolların hepsinde bir kraliyet incelemesi yapılmasını istiyorum. Majestelerine bu yıl bu konuyu iki kez açmaya çalıştım ama beni başından savdı. Düşünüyordum da, belki siz... bu konuya öncelik vermesi konusunda onu teşvik edersiniz.”

Derin bir soluk aldım. Bu işi kendi lehime nasıl çevirebilirdim acaba?

Anlayabileceğimi hiç mi hiç sanmadığım kâğıtlara bakıp Lord Seema’ya iade ettim. “Kralın dikkatini bu konuya çekebilirsem, ben de karşılığında sizden bir iyilik isterim.”

Kollarını göğsünde kavuşturarak “Ben de başka türlü-sünü beklemiyordum zaten” diye yanıt verdi.

“Şayet bu proje hayata geçerse” diyerek ağır ağır söze girdim; “adımı andığınızı duyduğunuz herkese benim hakkımda hoş sözler söylemenizi beklerim. Ayrıca bu görüşmemizden diğer lordlara bahsedecek olursanız onlara sizi nezaketle karşıladığımı da söyler misiniz?”

Gülümsedi. “Leydim, öyle anlatıyorsunuz ki adeta yalan söylemem gerekirmiş gibi. Dediklerinizi yapacağıma söz veriyorum.”

“O halde ben de bu değerli projede size yardımcı olmak için elimden geleni yapacağım.”

Memnun kalan lord yerlere kadar eğilerek beni selamlayıp odadan ayrıldı. Kapı kapanır kapanmaz Delia Grace kahkahalara boğuldu. “Hollis, bunun ne anlama geldiğinin farkında mısınız?”

“Kralın eski yolları önemsemesini nasıl sağlayacağımı bulmam gerekeceği anlamına mı geliyor?” dedim.

“Hayır! *Kraliyet danışma meclisinden* bir lord senden yardım istemeye geldi. Şimdiden ne kadar güçlendin, görüyor musun?”

Bir an duraklayıp bu düşünceyi sindirmeye çalıştım. Delia sırtarak “Hollis” dedi “yükselişteyiz!”

Bu kez akşam yemeği için Büyük Salon’a girdiğimde ve Jameson baş masaya yaklaşmamı işaret ettiğinde, Delia Grace de yanımdaydı. Ebeveynlerim çoktan kralın sol tarafındaki yerlerini almış, bağıra çağıra sohbet ediyorlardı. Bu sayede, yol tadilatını sohbete hissettirmeden nasıl yedireceğimi düşünecek biraz vaktim kaldı.

Delia Grace’e kısık sesle “Bunu nasıl becereceğim ki?” diye sordum.

“Kimse bugün yapman gerektiğini söylemedi. Üzerinde biraz daha düşün.”

Bu konunun bana Lord Seema’nın sadakatini kazanmaktan çok daha önemli geldiğini nasıl açıklayacağımı bilemiyordum. Jameson’ın beni ciddiye alınacak biri gibi görmesini istiyordum. Onun partneri olabileceğimi, önemli kararlar almaya muktedir bir beyne sahip olduğumu anlamasını istiyordum. Eğer bunları bilirse... evlilik teklifi de çok geçmeden gelirdi kesinlikle.

Delia Grace’le birlikte anneleri dinliyorduk; önceki Taç Giyme Günü’nde annemin en sevdiği tacını nasıl kaybettiğini ama bu yıl hırsızın ortaya çıkacağını ve annemin tacına nihayet geri kavuşacağını umduklarını uzun uzadıya anlatıyorlardı. Bir yandan onları dinlerken bir yandan da düşüncelere dalmıştım; Jameson’la önceki geceki sohbetimizin ne kadar kolay geçtiğini düşünüyor-

dum. O zaman nasıl sohbe girmiştim ki? Derken aklıma belli belirsiz bir fikir geldi; annemin durmak bilmez laflarına bir ara verip kralı nihayet rahat bırakmasını bekledim.

Şirin bir tavırla “Bir fikrim var” diye söze girdim. “Varinger Malikânesi’ndeki o eski salıncağı hatırlıyor musunuz?”

Jameson sırtıttı. “Ne olmuş ona?”

“Keşke oraya geri dönsem ve beni sallaması için kendimi tüm Coroa’daki en güçlü ellere bıraksam. Belki o zaman kendimi sonunda bir kuş gibi hissederdim” dedim şakayla.

“Bu kesinlikle çok cazip bir fikir.”

“Coroa’da sizinle birlikte görmek istediğim daha birçok yer var” diye devam ettim.

Başını ciddiyetle salladı. “Görmelisin de! Coroa tarihinde uzmanlaşman gerektiğini giderek daha fazla ikna oluyorum.”

Kralın beni kraliçesi yapmak istediğini hissettiren sözler listeme bir çentik daha attım.

“Kuzeydeki dağların çok güzel olduğunu duymuştum, öyle güzellermiş ki insan hayran kalıyormuş.”

Jameson hemfikirdi. “Bir de üstlerine sis çöktüğünde... insan kendini tamamen farklı bir diyarda zanneder.”

Dalgın dalgın gülümsedim. “O manzarayı görmeyi çok isterdim. Belki ülke turuna çıkıp halkınızın sizi görmesi için de uygun bir zaman olur. Hâkimiyetinizdeki görkemli şeyleri gösterirsiniz.”

Uzanıp, saçımdan bir tutamı parmağına doladı. “Sahip olduğum bazı güzel şeyler var ama tüm Coroa’da

benim olsun diye yanıp tutuştuğum bir tanecik cevher var.”

Bir çentik daha.

Sesimi alçaltıp fısıldadım. “Sizinle nereye olsa giderim majesteleri. Ancak...” Başımı uzatıp arkasında duran babama baktım. “Baba, Bern’e son gidişinde yolda sorun yaşamamış mıydın?”

Ağzına tıka basa doldurduğu yemeği yuttuktan sonra babam yanıt verdi. “Bir tekerlek kırılmıştı. O yollar çok bozuk durumda.”

“Öyle mi?” diye sordu Jameson.

Babam, kralla yaptığı her sohbet sanki en önemli konuları işliyormuşçasına, ciddiyetle başını salladı. “Ne yazık ki öyle majesteleri. O yolların bakımını yapmaya yetecek kadar eleman yok. Eminim, aynı şekilde tadilat gerektiren daha birçok yol vardır.”

“E, ama böyle olmaz” dedim. “Majestelerinin yolda yaralanmasını istemem. Belki başka bir zaman gideriz.”

Jameson parmağını bana doğrultarak salladı. “Kimdi o... Hah! Lord Seema!” diye seslendi. Kalabalığın arasından Lord Seema başını kaldırıp koştu ve kralın önünde selam verdi.

Jameson söze başladığında yerimde daha dik otuyordum.

“Upchurch’teki yollardan bahseden sen miydin?”

Lord Seema bir bana bir Jameson’a baktı. “Evet majesteleri. Durumları vahim, ciddi tamirat gerektiriyor.”

Jameson başını iki yana salladı. “Brite ailesinin seyahatlerime eşlik etmesini planlıyorum ama bu zarif hanımın yolda kalması riskiyle yola çıkamam.”

“Elbette majesteleri. Müsaadenizle, bir komite kurup yolları inceleyebilirim. Sonrasında uygun bir bütçe de ayarlayabilirim derseniz. Coroa’nın tüm vatandaşlarının istedikleri yere rahatça seyahat edebilmesine büyük önem veriyorum ve bu işi bizzat kendim mutlulukla yürütebilirim.”

Jameson çabucak “İzin veriyorum” dedi. “Raporlarınızı bekliyorum.”

Lord Seema afallayarak öylece kalakaldı. Ağız bir karış açık kalmış halde “Evet. Evet, elbette” diye kekeleyerek geriledi.

“Ne zevkli!” diye şakıdım. “Muhteşem ülkemizin her yerini nihayet göreceğim.”

Jameson elimi öptü. “Coroa’nın her yerini, istersen bütün kıtayı göreceksin.”

Bir çentik daha.

Koltuğuma kurulup Delia Grace’e bir bakış attım.

Kadehini kaldırıp, yüzüne yayılan bir tebessümle “Et-kileyici” dedi.

“Teşekkür ederim.” Salondaki kalabalığa bakıp Lord Seema’yı buldum. Başını bana doğru eğdi, ben de aynı selamlamayla karşılık verdi. Belki de bu işin altından kalkabilirdim.

BEŞ

Birkaç gün içinde dünyam değişti. Jameson odama çiçekler ve beğeneceğimi düşündüğü bir şeyle ne zaman karşılaşsa hediyeler göndermeye devam ediyordu. Ama artık, soylular da bana hediyeler vermeye başlamıştı. Hizmetime sunulan yeni mücevherlerle şimdi tam da Jameson'ın dediği gibi olmuştum: güneş kadar parlak. Hizmetime iki odacı verilmişti. Saraya adım attığım anda, yanımdan geçenler, kimi zaman azıcık gergin olsa da bana gülümsüyorlardı. Bunun için Lord Seema'ya mı teşekkür etmeliydim, yoksa Jameson'ın yanındayken olabildiğince kraliyete yaraşır ve hoş davranma uğraşlarım sonunda meyvesini vermeye mi başlamıştı, bilemiyordum. Ama bu ilgiden hiç mi hiç rahatsızlık duymuyordum. Bir kralın gönlünü çalmaktan daha eğlenceli başka hiçbir şey olamayacağını zannederdim, meğer yanılmışım. Aynı anda onlarca insanın kalbini kazanmak çok daha heyecan vericiymiş.

Aklımda bu düşüncelerle, Delia Grace'in yanında, saray mensuplarını selamlayıp onlara günaydın diyerek, Büyük Salon'a girdim. Jameson'ın salona girişimi fark

eden özel bir sezgisi vardı sanki; yaklaştığımda hemen tüm dikkatini bana yöneltirdi. Artık ona ne zaman katılsam, tüm saray ahalisinin ortasında, yanağıma kondurulan bir öpücükle karşılanıyordum. Zaman zaman bu öpücüğü onaylamayan bakışları fark ettiğimdeyse, bunu düş kırıklığından ziyade aşılacak bir zorluk olarak görmeye başlamıştım.

“Mektubumu aldın mı?” diye sordu Jameson.

“Sonu sizinle bu sabah buluşmamı isteyerek biten o kusursuz şiirin yazıldığı sayfadan mı bahsediyorsunuz? Ah, evet, aldım.”

Jameson kıkırdadı. “Varlığından haberdar bile olmadığım sözlerin içimden taşıp dökülmesini sağlıyorsun” diye itiraf etti. Duyuma mesafesinde bir dolu insan olmasına rağmen böyle ifadeler kullanmaya azıcık bile çekinmiyor gibiydi. “Söyle, her şey yolunda mı? Yeni hizmetkârların iyi mi? Yeni kıyafetlerini beğendin mi?”

Yeni aldığım hediyelerden birini tüm ihtişamıyla gösterbilmesi için geriledim. “Bugüne dek sahip olduklarımın en iyisi. Ve evet, hizmetkârlarım epey yardımcı oluyor, teşekkür ederim. Her zaman olduğu gibi çok cömertsiniz.”

Bu sözlerim karşısında kaşlarını aşağı yukarı oynattı. “Bunlar gözüne çakıl gibi görünec...”

Telaşlı ayak sesleri duyunca sözünü yarıda kesti, ben de dönüp onun baktığı yere baktım. Jameson’ın birçok danışmanından biri olan yaşlıca bir adam telaşla gelip başını eğerek selam verdi.

“Majesteleri, bağışlayın. Komşu ülke Isolte’den gelen bir aile sığınma talebinde bulunuyor. Durumlarıyla ilgili bilgi sunmaya gelmişler.”

Kıtadaki tüm kraliyetler arasında, insanların yerleşmeden önce kralın iznini istemesi âdettendi. Seçkin ayrıcalıklar taşımayan bir aile bulunduğundaysa, kralın iyi gününde, kraliyetten çıkarılırdı. Kralın kötü gününde neler olduğunu, Jameson'ın babası Marcellus tahtayken görmüştüm.

Majesteleri derin bir iç çekti; sohbetimizin bölünüp alıkonulduğu için bozulmuş gibiydi. "Pekâlâ, içeri alın." Sanki bu fikir tam da o anda aklına gelmişçesine, bakışlarını bana çevirdi. "Leydi Hollis, belki görüşmeleri izlemek için kalmak istersiniz, hmm?" Arkasındaki koltuğa doğru elini salladı. Arka koltukta oturan Lord Mendel hızla bir bana bir krala baktı.

"Majesteleri, ben..."

Onun yanında oturan Lord Seema, ihtiyatlı bir tavırla onu dürttü. Bunun üzerine Lord Mendel ofladı ama yine de ayağa kalktı, hem kralı hem beni başıyla selamladı. Yerimi alırken Lord Seema'ya teşekkür ettiğimi belirten bir selam verdim.

Delia Grace'e hızlı bir bakış attım; benim adıma için için memnun duruyordu; bunların olacağını başından beri biliyordu, öyle değil mi? Etrafımızı saran hoşnutsuz homurtular ilişti kulağıma; evet, hâlâ kazanmam gereken kalpler vardı ama ben o anda tüm dikkatimi Jameson'a yöneltmiştim. Tam olarak neler yapabildiğimi kanıtlama fırsatı çıkmıştı. Durum gerektirdiği takdirde, ağırbaşlı ve zeki davranabilirdim.

Başımı aşağıda tutup soluk alıp verişlerimi yavaşlatarak, olabildiğince dik oturdum. Herkesin beni dengeli ve becerikli görmesini istiyordum. Belki o zaman Jameson beni kraliçesi yapmaya hazır hissederdı.

Yaşlıca bir adam ve karısı salona girdi; kadın elini zarıfçe kocasının elinin üstüne koymuştu. Peşlerinden çocukları geldi: üç oğlan ve bir kız.

Çocukların hepsinin tenleri soluk, saçları sarının türlü tonundaydı; ebeveynlerinin saçları ise grileşmeye başlamıştı. Kenarda duran en küçük oğlan, ablasının eline sıkı sıkıya yapışmıştı; ablası ise salona ondan çok daha farklı gözlerle bakıyor, sanki bir şey ararcasına etrafı tarıyordu.

Baba eğilip bir dizini yere dayadı, sonra da kalkıp kendini krala takdim etti. Isolte'den geldikleri söylenmemiş olsaydı yine de anlaşılırdı. Isolte yazları çok rüzgârlı olur, kışlarıysa buradakinden çok daha uzun geçerci. Şimdilerde bile orada hâlâ hafif kar yağışı görüldüğünü duymak beni şaşırtmazdı. Bundan ötürü Isolte halkı vakitlerinin büyük kısmını kapalı mekânlarda geçirirdi; Coroa'nın her yerinde görülen güneş yanıklarından yoksunlardı.

Jameson, adamı sohbete buyur ederek "Günaydın bayım" dedi.

Baba tevazuyla söze girdi: "Majesteleri, fukaralığımızı affetmeniz için yalvarıyorum. Ancak, doğruca buraya geldik."

Fukara göründükleri pek de söylenemezdi. Ailenin her üyesi kadife kumaşlarla bezenmişti, hatta kumaşta fazlaya kaçmışlardı... Bu düşünce üzerine, kıkırdamamak için dudaklarımı birbirine yapıştırmam gerekti. Sahiden, bu kolları kim tasarlamıştı yahu? Kollarındaki fazla kumaşlardan bir elbise daha çıkarabilirdim. Bir de o şapkalar yok muydu! Hayatım boyunca Isolte modasını hiç mi hiç anlamamıştım.

Aslına bakılırsa, Isolte insanlarını da hiç mi hiç anlamamıştım. Onları düşününce aklıma gelen ilk söz *banal* oluyordu. Evet, astronomi ve herboloji alanlarında yaptıkları büyük buluşları, Isolte doktorlarının buldukları ilaçların ülke halkına büyük getirisi olduğunu duymuştum. Ama müzik konusunda en iyi tabirle sıkıcılardı, sergiledikleri danslar bizimkilerin kopyasıydı ve sanat alanındaki diğer çoğu çabaları da başka yerlerde görül-müş bir şeylerin uyarlamasından ibaretti. Görünen o ki, kimsenin hak iddiasında bulunmadığı en iyi teşebbüsleri ülke modasıydı. Kim, niye böyle bir şeyde hak iddia edecekti ki?

Baba, soğukkanlılığını yitirmenin eşiğinde bir ses tonuyla, “Kralımızdan kaçıp size sığınmamıza ve ülkenize yerleşmemize izin vermeniz için sizden merhamet dilen-meye geldik” diye devam etti.

Jameson, yanıtı bilmesine rağmen, “Peki, nereden geliyorsunuz bayım?” diye sordu.

“Isolte’den majesteleri.”

“Adınız nedir bayım?”

“Lord Dashiell Eastoffe majesteleri.”

Jameson duraksadı. Düşünceli bir tavırla tek kaşını kaldırarak “Bu ismi biliyorum” diye mırıldandı. Hatırlama-ya çalıştığı şey aklına gelince, ziyaretçileri şüphe ve acıma karışımı bakışlarla süzdü. “Evet, Isolte’yi neden terk etmek istediğinizi anlayabiliyorum. Ah, Hollis” de-yip gözlerinde oyunbaz bir ışıltıyla bana döndü. “Kralın o huysuz Kral Quinten değil de ben olduğum için hiç şük-rettin mi?”

“Diğer tüm kralların ötesinde size sahip olduğumuz

için hep şükrederim majesteleri.” Gözlerimi cilveli bir edayla kırıştırdım ama sahiden de Jameson için hep şükreliyordum. Kıtadaki diğer tüm krallardan çok daha genç ve güçlü, kendi babasından çok daha nazik, namını duyduğum diğer liderlerden çok daha az kaprisliydi.

Kıkır kıkır güldü. “Sizin yerinizde olsaydım, ben de kaçardım bayım. Son zamanlarda birçok aile Coroa’ya sığınmayı tercih ediyor.” Sarayda da öyle bir aile vardı ama onları hiç görmemiştim. “Bu da beni meraklandırıyor; Kral Quinten bu aralar tebaasına böylesine korku salacak neler yapıyor acaba?”

Lord Eastoffe bu soruyu yanıtlamak yerine “Majestelerine bir de armağanımız var” dedi. En büyük oğluna başıyla işaret verdi ve delikanlı öne çıkıp kralın önünde saygıyla eğildi, uzun kadifeden bir bohça uzattı.

Jameson kürsünün basamaklarından inip delikanlının yanına gitti ve kumaşı açtı. Kumaşın altından kabzası sıra sıra mücevherle süslü, altın bir kılıç çıktı. Jameson kılıcı kaldırıncı ilkbahar güneşi kılıçtan yansıyor bir anlığına gözümü aldı.

Jameson kılıcı inceledikten sonra delikanlının saçından bir bukleyi tutup, hediyesiyle kesti. Saçın kolayca kesilmesi karşısında kıkırdayıp, kılıcı tekrar havaya kaldırdı. “Bu son derece etkileyici bayım. Böylesini daha önce görmemiştim.”

Lord Eastoffe minnettar bir ifadeyle “Teşekkürler majesteleri” dedi. “Ne yazık ki övgünüzü ben kabul edemem. Ben bir beyefendi olarak yetiştirildim ama oğlum bu zanaatta karar kıldı; arazi sahibi olsa da olmasa da kendini ayakta tutabilmeyi seçti.”

Jameson, saçı incelikle kırılan oğlana baktı. “Bunu sen mi yaptın?”

Oğlan, gözlerini kaldırmadan başını salladı.

“Dediğim gibi, etkileyici.”

Lord Eastoffe, “Majesteleri” diye girdi söze; “biz, arazilerimizi ve canlarımızı kaybetme tehditleri yüzünden toprağını terk etmeye mecbur kalan, ihtirastan uzak, sıradan insanlarız. Tek isteğimiz, buraya huzur içinde yerleşmek; hiçbir Coroa’ya zorluk çıkarmayacağımıza ve tıpkı onlar gibi sizin sadık hizmetkârlarımız olacağımıza yemin ederiz.”

Jameson onlara sırtını döndü; gözleri benimle buluştuğunda, yüzündeki derin düşünceli ifadenin yerini amaç dolu bir ifade almıştı. Sırıttı, ansızın kendinden fevkalade memnun görünmeye başlamıştı. “Leydi Hollis, bu insanlar iltica talebiyle gelmişler. Onların bu talebine ne karşılık verirdin?”

Gülümseyerek aileye baktım. En küçük çocuklarla anneye gelişigüzel bakıp, sonunda en büyük oğlanda durdum. Hâlâ dizlerinin üzerinde, kadife örtüyü sımsıkı tutuyordu. Gözleri benimkilere kilitlendi.

Bir anlığına dünya duruverdi. Kendimi onun bakışlarında tümüyle kaybolmuş hissettim, gözlerimi kaçıramıyordum. Gözlerinin mavisi sarsıcıydı; Coroa’da çok nadir görülen bir renk olmakla birlikte, o güne dek gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Ne göğün ne suyun mavisinin bir tonuydu. Bu tonu anlatacak bir söz bulamıyordum. O mavi gitmeme izin vermeksizin beni içine çekti.

Jameson, “Hollis?” diyerek kendini hatırlattı.

“Evet?” Başka tarafa bakamıyordum.

“Ne karşılık verirdin?”

“Ah!” İçinde bulunduğumuz ana geri dönmemle gözkapaklarım kırıştı. “Şey, büyük bir tevazuyla geldiler ve zanaatlarıyla toplumumuza katkıda bulunacaklarını gösterdiler. En önemlisi, yerleşilecek en iyi krallığı seçip, yaşayan en makbul krala bağlılıklarını sundular. Karar bana kalsaydı...” Jameson’a baktım. “Kalmalarına izin verirdim.”

Kral Jameson gülümsedi. Görünüşe göre testi geçmiştim. Isoltelilere dönüp “Eh, izni aldınız” dedi. “Kalabilirsiniz.”

Eastoffe ailesi birbirlerine bakıp neşeyle kucaklaştı. Delikanlı başıyla beni selamladı, ben de bir selamla karşılık verdim.

“Sizin... *kapasitenizde* bir ailenin sarayda kalması uygun olur” dedi Jameson; sözleri bir davetten ziyade ikazı andırıyordu ama nedenini anlayamamıştım. “En azından şimdilik.”

Lord Eastoffe, “Elbette majesteleri. Her nerede bulunmamızı tercih ederseniz bizi memnun eder” diye karşılık verdi.

Jameson, hızlı bir baş hareketiyle, muhafızlardan birine “Onları güney kanadına götürün” talimatı verdi. Isolteliler minnetle başlarını eğdiler, sonra da dönüp salondan çıktılar.

Jameson yanıma gelip “Hollis” diye fısıldadı. “Bu işi güzel kotardın. Ama hızlı düşünmeye alışmalısın. Senden konuşmanı istediğimde hazır olmalısın.”

Utancıtan kızarmamaya uğraşarak “Evet majesteleri” diye yanıt verdim.

Jameson dönüp danışmanlarından biriyle sohbete daldı, benimse gözlerim salonun arkasına odaklanmış, Eastoffe ailesini izliyordu. En büyük oğlanın adını hâlâ bilmiyordum ama omzunun üstünden geriye, bana bakıp tekrar gülümsedi.

Öncesinde gözlerini gözlerime kilitlemesine her ne sebep oldu, bilemiyordum ama bu yüzden yüreğim bir anda pır pır edivermişti; beni o gözlere doğru sürükleyen bir his vardı. O hissi hemen defettim. Bir Coroalı olarak bildiğim bir şey varsa o da şuydu ki, Isolte mavisine güvenilmezdi.

ALTI

Jameson kulağıma eğilip “Bu iş de bittiğine göre, şimdi sana göstereceğim bir şey var” diye fısıldadı. Dönüp de gözlerindeki muzip heyecanı görünce, bu sabah buraya bir maksatla geldiğimi hatırladım. Göğsümde uğuldayıp duran o tuhaf histen beni uzaklaştıracak bir şey –herhangi bir şey– olduğu için minnettardım.

Elini minnetle tuttum ama parmaklarını benimkine geçirir geçirmez yüzünde sıkıntılı bir ifade belirdi. “Titriyorsun. İyi değil misin yoksa?”

Konuyu değiştirmeye çalışarak “Tüm gözlerin her an üzerinizde olmasına nasıl dayanıyorsunuz, anlamıyorum” diye karşılık verdim. “Bir sürü karar vermeniz gerekiyor, hem de hızlıca.”

Gözlerinde bilgeliğin parıltısıyla beni taht kürsüsünün kenarına doğru götürdü. “Neyse ki babam gibi kusursuz bir öğretmene sahip olacak kadar talihliydim. Karım ise, artık o her kim olacaksa, hükmetmeyi benden öğrenirken çok ama çok çabalamak zorunda kalacak.”

“Bu hiç de basit bir görev değil majesteleri.”

Sırıttı. “Hayır. Ama bazı mükâfatları da var.”

Sözüne devam etmesini beklediysem de o, öylece önüne bakmakla yetindi. “Majesteleri?”

Beni duymazdan gelip, kafasını havada tutarak sırtmaya devam etti.

Basamaklardan indik. Beni Büyük Salon’un girişindeki kapılardan birinden geçirdiği sırada derin bir soluk aldım. Muhafızlar bizi içeri alırlarken kralla bakıştık; buraya daha önce hiç girmemiştim. Kralın dairesi –özel bölmeleri, dua etmek için girdiği odalar ve kraliyet danışma meclisinin çalışmalarına tahsis edilmiş alanlar– Büyük Salon’daki herkesten farklı bir yerdeydi. Bu sayede kral salona çarpıcı bir giriş yapabiliyor, hem de kendini güvende tutabiliyordu.

“Majesteleri, nereye gidiyoruz?”

Cilveli bir tavırla “Hiçbir yere” diye şakıdı.

Karnımda heyecandan kelebekler uçuşurken “Hiçbir yer olmadığı basbayağı belli” diye direttim.

“Pekâlâ. Birbirimizi hakikaten tanıdığımız o gecedен bu yana seni götürmek istediğim bir yere gidiyoruz.”

Gözlerimi devirdim. “Kendimi dünyanın en rezil insanına dönüştürdüğüm andan bahsediyorsunuz.”

Güldü. “Coroa’nın en büyüleyici kızına dönüştüğün andan bahsediyorum.”

“Belirtmeliyim ki, hayatınıza bir tutam da olsa neşe katabildiğimi bilmek beni çok memnun etti” dedim içtenlikle. “Her kadın bir kralı güldürebildiğini söyleyemez.”

“Söz konusu ben olduğumda, saray halkından hiçbir kız bunu söyleyemez. Bunu yapabilen sadece sensin Hollis. Başkaları mı? Hepsi de bir şeyler istiyor. Ama sen hep veriyorsun da veriyorsun.” Elimi kaldırıp öptü. “Bu yüz-

den de sana karşılığını vermek hoşuma gidiyor.”

İki muhafız takımının daha yanından geçip sonunda Jameson'ın bana göstermek istediği odaya ulaştık. İçeri girdiğimizde, muhafızlardan birinin özel bir anahtar çıkarıp feneri bize vermesi gerekmişti.

Jameson beni rahatlatmak için “Odada birkaç fener daha var zaten” dedi. “Ama hiç pencere yok, bu yüzden de her ışık kaynağının faydası var.”

Şakadan bir korkuyla “Yoksa bir zindana mı götürülüyorum?” diye sordum.

Bir kahkaha patlattı. “Bugün değil. Gel. Bence günün birinde burası senin saraydaki en sevdiğin yer olabilir.”

Bir çentik daha.

Peşinden tereddütle içeri girdim, kısa bir süre gözlerimin odaya alışmasını bekledim ve derken nasıl nefes alındığını tamamen unutuverdim.

“Bunlardan bazıları bana ait” diye söze girdi. “Taç giyme günümde taktığım mührü tanımışsındır eminim. Buradaki bu yüzükleri pek çok kereler taktım. Ve bu...”

Tam bir huşu içinde “Estus Tacı” diyerek soluk verdim. “Yakından çok daha güzelmış.”

Mücevhere uzun uzun baktım, gözlerimin yaşarmaya başladığını hissediyordum. Sadece yedi nesil önce Coroa'da taht uğruna sonu gelmez iç savaşlar sürüp gidiyordu. Hükümdarlar ancak birkaç yıl dayanabiliyordu; bu da bizi savaşa sürüklüyor ve ülkemizi ele geçirebilecek dış güçlere karşı savunmasız bırakıyordu. Sonunda Barclay klanı –Jameson'ın da soyunun dayandığı o Barclay klanı– artakalan tüm düşmanlarını yendi; savaş son derece vahşi geçmiş olsa da halk, liderliğin kesinleşmesinden dolayı

memnundu. Altın ve mücevher parçaları toplayıp erittiler ve bunlardan bir taç yaptılar. Bir din adamı tacı kutsadı ve herkes –haklarını onun liderliğine teslim eden insanlar– Kral Estus Barclay’in taç giymesini izlemeye koştu.

Estus Tacı yalnızca yılda bir kez, Taç Giyme Günü’nde ortaya çıkarılıyordu ve ancak seçkin bir soydan gelenler onu görme fırsatı yakalayabiliyordu.

“Majesteleri, teşekkür ederim. Böylesine özel bir şeye beni bu kadar yaklaştırdığınıza göre bana derinden güven duyuyor olmalısınız; onur duydum.” Hissettiğim hayranlığı ifade etmekte zorlansam da o anda ne denli ayrıcalıklı bir durumda olduğumun farkındaydım. Ona doğru döndüm; gözlerime dolan yaşlardan hâlâ bulanık görüyordum.

Elimi tutup tekrar öptü. “Sana sahiden güveniyorum Hollis. Dediğim gibi; sen hep veriyorsun. Vaktini, muhabbetini, kahkahalarını ve ilgini. Bunlarla bana binlerce armağan vermiş oldun. Bu yüzden de asıl armağanının Estus Tacı’nı görmek olmadığını söylemeliyim... Asıl armağanın bu.”

Solumdaki duvarı işaret etti; duvar daha başka mücevherlerin sıralandığı raflarla doluydu. Önümde safir kementlerle pırlantadan danteller uzanıyordu. Bu odada pencereye ihtiyaç yoktu, yanımızdaki azıcık ışık bile bunların göz kamaştırıcı şekilde ışıldamasına neden oluyordu.

“Bunlar kraliçe mücevherleri. Coroa ve Isolte kralları her yıl aralarındaki barışı tazelemek için buluşur. Kral Quinten bu haftanın sonunda yıllık ziyaretini yapmaya gelecek ve bu pozisyona uygun görünmeni istiyorum.”

Bir yanımda düşüp bayılmak, bir yanımsa anne babamın burada olup bu olanları görmesini istiyordu. Ama be-

denimdeki her bir zerre gül pembesi renginde mücevherler ve pırlantalarla kaplı o gerdanlık setini takmak için ölüp bitiyordu.

Gerdanlığa yaklaştım, öyle gergindim ki o muhteşem parçaları parmağımla göstermeye bile korkuyordum. “Emin misiniz? Bunların ne denli kıymetli olduğunu biliyorum.”

“Onları verebileceğim daha fazla güvendiğim kimse yok. Ayrıca, tüm içtenliğimle söylüyorum, balo salonundaki o geceden bu yana seni boynunda bunlar kadar güzel bir şeyle görmeyi hayal ediyordum.” Hepsini bana sunarcasına mücevher duvarını işaret etti.

Memnun bir ifadeyle dudaklarımı sıkıp, pembeyle kırmızı arası bir renkteki o pürüzsüz, soğuk taşlara dokunmak için parmaklarımı uzattım. “Bu.”

“Mükemmel.”

Bir kraliçeye özel tasarlanmış bir şey takacağımı fark etmenin heyecanı her yanımdı sardı. Dönüp Jameson’ı kucakladım. “Bana karşı fazla iyisiniz.”

“Mutlu oldun mu?”

Onu sımsıkı kucaklayıp “Hem de fazla mutlu!” diye yanıt verdim ve birden bir şeyi fark ettim. “Jameson. Daha önce hiç baş başa kalmamıştık.”

Gülümsedi. “E sen son derece erdemli bir kadınsın. Benimle çıkıp gitmeni nasıl sağladım, hâlâ şaşıyorum.”

“Çok zekisin.”

Birbirimize çok yakın durduğumuz, yalnız olduğumuz ve kendi dünyamıza kayıp gittiğimiz için, eğilip de beni öpmeye kalktığında ben de ona doğru uzandım. Nihayet birinin beni öpmesi muhteşemdi, hele öpecek kişinin kral

olması bunu çok daha hayret verici kılıyordu. Jameson beni kendine çekip çenemi tuttu, beni yeterince uzun süre öptükten sonra geri çekildi.

Gözlerindeki ifade, sanki sonunda bir karar vermişçesine değişti. Ses tonu ciddileşmişti.

“Kendini hazırlamalısın Hollis. Bizi pek çok değişim bekliyor.”

Yutkundum. “İkimizi mi majesteleri?”

Başını sallayarak onayladı. “Önümüzdeki birkaç hafta boyunca, sana ne denli hayran olduğumu Coroa’daki herkese kanıtlamaya niyetliyim. Bunun pek çok anlamı olacak. Bazıları senden iyilik dilenecek, bazıları da adını lanetleyecek. Ama bunların hiçbir önemi yok Hollis. Senden karım olmanı istiyorum.”

Fısıltıyla dahi olsa yanıt verebilmek için tüm gücümü toplamam gerekti. “Bundan onur duyarım... ama buna layık mıyım, bilemiyorum.”

Başıboş bir saç tutamını kulağımın arkasına ilıştırirken başını iki yana salladı. “Sanırım kraliyetten biriyle evlenen herkes böyle hisseder ama senin endişelenmene gerek yok. Büyük büyükannem Albrade’i düşün. Düğün töreninde bir Isolteli kadar soluk olduğunu söylerler” dedi şakayla. “Ama şimdi nasıl bir efsaneye dönüştüğüne bir bak.”

Gülümsemeye çalıştım ama kendimi savaş kazanmak gibi cesurca bir şey yaparken hayal etmekte zorlanıyordum.

Süklüm püklüm bir tavırla “Ben savaşı değilim” diye yanıt verdim.

“Olmanı da istemiyorum. Senden tek istediğim, zaten olduğun gibi davranman. Sevgili Hollis, seni işte bu yüzden seviyorum.”

Bu yüzden seviyorum, bu yüzden seviyorum, bu yüzden seviyorum...

Bu sözler yüreğimde yankılandı. Keşke onları bir şişe-yeye koyup saklayabilmenin bir yolu olsaydı. Jameson önce kendimi toparlamam için bana fırsat tanıma nezaketini gösterip, sözlerine sonra devam etti.

“Büyürken kardeşim yoktu. Annem de babam da erkenden öldüler. Her şeyin ötesinde sen bana bu hayatta hep özlemini duyduğum birlikteliği sundun. Senden tek istediğim de bu. Başkalarının istediği diğer her şey lüzumsuz. Bu dünyada benim eşim olarak mutlu olabileceğini düşünüyorsan, o zaman her şey yolunda demektir.”

Öyle içten, öyle duygusal konuşuyordu ki gözlerim tekrar yaşardı. Gösterdiği duygusal yakınlık karşı konulmazdı. Benimkilerden sadece birkaç santim ötedeki gözlerinin içine baktığımda, onun yanında olduğum müddetçe her zorluğun üstesinden gelebileceğime emin oldum.

Bu öyle tuhaf, öyle yeni bir histi ki. O anda, bunun aşk olduğunu anlamıştım. Bacaklarımın titremesinden öte bir şeydi; içimde gözü kara bir cesaret doğuruyordu... Tüm bunlar tam da Jameson’a özgü şeylerdi.

Başımı aşağı yukarı salladım. Tek yapabildiğim buydu. Ama Jameson için bu yeterliydi zaten.

“Bunu şimdilik sır olarak saklamanı rica ediyorum. Lordlar hâlâ sınır güvenliği uğruna beni Bannir prense-siyle evlenmeye ikna etmeye çalışıyorlar. Ama düşüncesi bile midemi bulandırıyor. Seninle benim kendi başımıza da Coroa’yı güvende tutabileceğimize onları ikna etmek için biraz daha vakte ihtiyacım var.”

Tekrar başımı salladım. “Ben de öyle yapacağım.”

Beni tekrar öpecekmiş gibi baktı ama sonra vazgeçti. “Kimse senin şerefini sorgulama fırsatı bulmadan seni geri götürmeliyim. Gel tatlı Hollis, çılgınlık başlasın.”

Büyük Salon’un kapıları açılıp da herkesin gözü üze-
rimize dönünce kızardım. Yüreğim öyle zalimce çarpıp
duruyordu ki acaba anlayan var mıdır diye merak edi-
yordum.

İşte, kraliçelerine bakıyorlardı.

YEDİ

Sonraki birkaç gün boyunca Delia Grace peşimden ayrılmak bilmedi. Kimi zaman söylediği tek bir kelimeyi bile duymamış gibi bir şeyler mırıldanıyor, kimi zaman- sa sürekli gülümseyerek, tamamen başka işlerle kendimi meşgul ediyordum. O gün yeni bir elbisenin işlemelerine gömülmüştüm ama ne kadar işime odaklanmaya çalışsam da Delia Grace'i daha fazla görmezden gelmem mümkün değildi.

“Bana en azından ne gördüğünü söylesen!”

Kıkırdadım. “Bir koleksiyon odasından başka bir şey değildi işte. Şans bu ya, Jameson'ın yaşam alanlarından biriymiş.”

“Niye o kadar geciktiniz peki?”

İşlemeyi düzgün tutmaya çalışarak, altın rengi ipimi dikkatlice çektim. “Alt tarafı beş dakikalığına gitmiştik.”

“On beş!”

Yüzümde şaşkına dönmüş bir ifadeyle, omzumun üzerinden ona baktım. “Hiç de değil.”

“Ben de orada, saraydaki diğer herkesle birlikte bekliyordum. Emin ol, hepimiz de süre tutuyorduk.”

Gülerek başımı salladım. “Yakında her şeyi öğrenirsiniz.”

“Yoksa seninle evlendi mi?”

İğneyi az daha parmağıma batıracaktım. “Sence ben o kadar düşük müyüm yani? Kral olsun olmasın; şahitsiz evlenmek, insanın âşığıyla kaçması kadar fena. Sahiden Jameson’ın itibarımı böyle kirleteceğini düşünüyor musun?”

En azından üzölmüş gibi görünecek kadar terbiyesi vardı. “Hayır. Özür dilerim Hollis. Ama o halde bana neden gerçeğı söylemiyorsun?”

“Zaman zaman ben de ufak bir sürprizin keyfine varamaz mıyım? Ya da bir sırrın keyfini süremez miyim? Tanrı biliyor ya sarayda sır tutmak imkânsız.”

Gözlerini devirdi. “Eh, doğru söze ne denir.” İç geçirerek yanıma gelip ellerini omuzlarıma dayadı. “Önemli bir şey olursa bana söylersin, değil mi?”

“Güven bana, keşke sana her şeyi anlatabilseydim.” İşlememin ilmiklerini tekrar çekiştirdim. Elbise epey hoş görünüyordu ve zihnimin başka bir şeyle meşgul olması epey iyi bir değışiklikti.

“Bana sadece şu kadarını söyle: Olaylar tahmin ettiğim gibi mi gelişiyor?”

Dudaklarımı sıkıp alttan alttan ona baktım. Gülümseyerek verdiği karşılık yeterli bir yanıt olmuştu.

“Peki o halde” dedi. “Nedimelere ihtiyacın olacak.”

Elbiseyi elimden bıraktım. “Hayır. Sahte arkadaşlarla dolu bir grup kurmak istemiyorum. Saraydaki kızların çoğı, balo gecesinden bu yana bana kötü kötü bakar oldu. Her an yanımda olmalarını istemiyorum.”

“Sana eşlik edecek insanlara ihtiyacın var.”

“Hayır” diye karşılık verdim. “Bir *kraliçenin* eşlikçilere ihtiyacı olur. Benim öyle bir unvanım yok... henüz.”

“Hollis.”

“Ayrıca, eğer bir ekip toplamaya kalkarsam, lordlar laf etmeye başlar. Görünen o ki benden yana hâlâ şüpheliler ve ben, Jameson’ın başını ağrıatacak bir şey yapmak istemiyorum.”

Delia Grace sıkıntıyla iç geçirdi. “İyi o zaman. Saraydan *sadece bir tek* kişinin ihtiyaçlarını görmesini isteyecek olsaydın, kim olurdu? Ayrıca, Estus adına, ne olursun o domuz burunlu Anna Sophia’nın adını söyleme.”

İç çekerek “Bu konuyu düşünebilir miyim?” diye sordum.

“Evet ama uzun sürmesin. Bu bir oyun değil Hollis.”

O anda hatırladım; her şeyin böyle olduğunu hayal etmemin üzerinden birkaç hafta bile geçmemişti. Fakat Delia Grace haklıydı; hayatımıza yön verecek yeni yollar önümüzde uzanmaya başlıyordu. Bu iş oyuncak değildi.

“Nereden biraz daha iplik bulabilirim sence?”

Delia Grace ayağa kalktı. “Kraliyet terzisinde bolca olmalı. Gidip onu bulayım.”

“Hayır, hayır” dedim. “Ben giderim. Sen eminim benim hayatımı planlamakla çokça meşgulsün şimdi” diye ekleyip göz kırptım.

Odamın yan kapısından anne babamın bölümüne geçtim; orası sarayın ortasına, yani tüm telaşenin kesişme noktasına açılıyordu. Bir an durup etrafa bakındım. Keresken Şatosu’nda epey bir zaman geçirmiş olmama rağmen bulunduğum ortam karşısında hâlâ hayran kalıyordum.

Uzun koridorlar geniş ve şatafatlı bezemelerle süslenmişti, taş işçiliği muntazam ve çok güzeldi, aralarda ise

yeterli genişlikteki boşlukları saran sayvanlarla tamamlanan muhteşem kemerler sıralanmıştı. Parmak uçlarımızla dokunmamızı istercesine aşağı uzanan sayvan çubuklarıyla bana tepetakla duran köprüleri anımsatıyorlardı. Şatonun üstündeki üç katı boyunca muhteşem sarmal merdivenler yükseliyordu. Yabancı temsilcilerin hepsinin de buradaki resim ve heykel koleksiyonlarının bir benzerini kıtanın hiçbir yerinde görmediklerini duymuştuk.

Aileme ait olan bölüm, Doğu Kanadı'nın iç kenarında bulunuyordu ki burası son derece saygın bir konumdu. Büyük öneme sahip olanlar, Büyük Salon'a ve dolayısıyla krala en yakın konumdaki ama son derece küçük olan Kuzey Kanadı'nda yaşırdı. Kuzey Kanadı'nda seçkinlere ve kodamanlara ayrılmış pek çok boş bölüm vardı. Kral Quinten da ziyarete geldiğinde orada kalırdı.

Kanadın devamında, soyları çok eskilere uzanan Coroa aileleri gelirdi; bu aileler Doğu ve Batı Kanatlarının yan kısımlarında yaşırdı. Soyağaçlarının mazisi pek de uzun olmayan ama kıymetli bağlar kurmuş ve değerli arazilere sahip olan aileler ise kanatların daha dış taraflarında yaşırdı. Bir de pek önemli olmayan aileler vardı; mühim koridor kavşaklarının ötesinde yaşıyorsanız, eh, şu açıktı ki çoğu kimse sizin varlığınıza bile ilgilenmezdi. Üst katlardaysanız bu, sarayda kalabileceğiniz ama ortalar da görünmenizin pek de beklenmediği anlamına gelirdi. Hizmetkârlar ise girişin altındaki katlara yerleşmişlerdi.

Sarayın arka kısmının ötesinde, şatonun hâkimiyet kurduğu tepenin yüksek zirvesi boyunca ise müstemilatlar, ambarlar, kilerler ve saraydaki işleyişi sürdüren bir dolu insanın işlerinin büyük kısmını gerçekleştirdikleri

başka alanlar sıralanmıştı. Terzi kadını orada bulabileceğimi umuyordum.

Bir köşeden belki biraz fazla hızlı dönerken “Ah!” dedim telaşla.

Çarpmaktan son anda kurtulduğum iki delikanlı bana bakıp hemen yerlere kadar eğilerek selam verdi. Sırf saçlarından bile kesin olarak anlaşılıyordu ki bunlar Isolte oğlanlarıydı. Coroa centilmenlerinin dar ceketlerinin içine giydikleri türden, çok bol gömlekler giymişlerdi. İkisi de içinden türlü aletin fişkırdığı, deri çantalar taşıyordu.

Onları doğrulup kalkmaya zorlayarak “Ah, lütfen, buna hiç gerek yok” dedim.

Göz kamaştırıcı mavi gözleri olan delikanlı başını kaldırdı. “Belki de gerek vardır Leydi Brite.”

Gülümsedim. “Görüyorum ki adımı öğrenmişsiniz. Ama Leydi Brite adını annem kullanır. Ben sadece Hollis'im.”

Oğlan gözlerini bir an olsun ayırmadan ayağa kalktı. “Hollis” dedi. Bir anlığına orada öylece dikilip kaldık; sözcük, aramızda asılı kalmış, bense yine başka yöne bakmakta zorlandığımı fark etmiştim. “Ben Silas” diye ekledi nihayet. “Bu da kardeşim Sullivan.”

Erkek kardeşi başını hafifçe oynatarak selam verdi. Silas bir elini onun omzuna dayadı. “Hadi sen önden gidip şu araç gereçleri müstemilata götür. Ben hemen geliyorum.”

Sullivan tek kelime etmeden tekrar eğilerek selam verip çabucak yanımdan ayrıldı.

Silas bana dönüp “Bunun için kusura bakmayın” dedi. “Sullivan tanımadığı insanlar karşısında son derece utangaç davranır. Aslında, tanıdıkları karşısında bile öyle davranır.”

Güldüm. “Benim adıma ondan özür dilemeniz gerekcek. Sizi ürkütmek istememiştim.”

“Siz ne zamandır herhangi bir şey için özür dilemek zorundasınız ki leydim? Dediklerine göre kraliçe olacaktıydınız.”

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

“Doğru değil miydi? Haddimi aşmak istememiştim. Ama siz her geçtiğinizde insanlar öyle diyor.”

Başımı eğip aşağıya baktım. “O insanlar... bunu mutlu bir ifadeyle mi söylüyorlar?”

Başını aşağı yukarı salladı. “Çoğu. Ama yaşları bizimle akran olanların ses tonlarında hayranlıktan birazcık daha fazla kıskançlık olduğu hissediliyor sadece.”

İç geçirdim. “Anladım. Eh, parmağımda herhangi bir yüzük olmadığına göre kimse bunun doğru olup olmadığını söyleyemez.”

“O halde, *eğer* bu sözler doğru çıkarsa, ikinize mutluluklar dilerim. Isolte’nin bir kraliçesi var ama tüm dünyaca malum ki, bir liderde olması beklenen dayanıklılıktan da cömertlikten de yoksun. Halkınız size sahip olma talihini yaşayacak.”

Gözlerimi ayaklarıma dikmiş, yanaklarıma ateş bastığını hissediyordum; derken elinde tuttuğu aletleri fark ettim.

“Bağışlayın ama hazır artık buradasınız, niye hâlâ çalışıyorsunuz ki? Isolte’yi terk ettiniz zaten, –bu arada bu belki de bir insanın yapabileceği en akıllıca şey olabilir– niye baştan başlayıp siz de babanız gibi bir centilmen olmuyorsunuz? Kesinlikle çok daha temiz kalırdınız.”

Bir kahkaha patlattı. “Yapabildiklerimle gurur duyuyorum. En iyi olduğum alanlar kılıç ve zırh ama Sullivan

benimle çalışmayı dert etmediğinde mücevher de yapabiliyorum.” Yüzünde hâlâ kendinden son derece memnun bir ifadeyle omuz silkti. “Kralınıza o kılıcı armağan ettikten sonra ben...”

“A, ama o artık sizin de kralınız” diyerek araya girdim.

Oğlan –Silas– başını salladı. “Bağışlayın. Hâlâ alışmaya çalışıyoruz; ben de şu aralar krallar konusunda biraz kuşkuluyum.”

Sohbetimize devam etmeden önce bir anlığına duraksadı. “Krala kılıcımızı sunduğumuzdan bu yana yenilerini yapmamız için birkaç talep geldi ve sanırım, annem de birini gerdanlık siparişi vermeye ikna etmiş.”

Etkilenmiş bir tavırla ellerimi belime dayayıp ona baktım. “Isoltelilerin sanatçı olduklarını bilmezdim.” Gülümseyip omuz silkti. “Epey el becerisi gerektiren bir zanaat. Saray mensubu olmanıza rağmen bu işi nasıl öğrendiniz?”

“Konağımız saraya kolayca gelip gitmemize imkân verecek kadar yakındı, bu yüzden de vaktimizin çoğunu evde geçirirdik.” Yüzüne tuhaf bir gülümseme yayıldı. “Babamın en büyük pişmanlığı, gençliğinde işe yarar bir beceri edinmemesiymiş. Bu yüzden ben metal işçiliğine ilgi duyduğumu söyleyince öğrenmemi sağladı. İlk kılıcımı kuzenim Etan için yapmıştım.” Bahsettiği kişinin kim olduğunu bilebilirmişim gibi konuşmuştu. “Bir turnuva için iyi bir dövüş kılıcına ihtiyacı vardı. Aslında kabzası ona güvenemeyeceği kadar fazla sarsılıyordu ve daha ilk savuruşunda kılıçta koca bir çentik açıldı ama yine de tüm turnuva boyunca onu kullandı.” Tüm olanları o anda yaşarcasına bir tavırla anlatmıştı. “Üzerinden üç yıl geçti ve yapabildiklerimle gurur duyuyorum ama hep gelişme-

ye çabalıyorum. Hepimiz öyle. Kız kardeşim bile metal işçiliği yapıyor, gerçi o daha ziyade ince işlerle ilgileniyor, Sullivan’la benim yaptığım mücevherlerin son rötuşlarını yapar.” Ellerini havaya kaldırdı. “Bizim parmaklarımız bu iş için fazla iri.”

Ellerini inceledim, kuruduklarını ve tırnak diplerinin isle karardığını fark ettim. Bir seçkin olarak büyümüş olabilirdi ama ellerinin centilmenlikle yakından uzaktan ilgisi yoktu. Bunda bana çarpıcı şekilde hoş gelen bir yan vardı. Kendi ellerimi arkama götürüp, hayranlıkla iç geçirerek karşılık verdim. “Bu harika.”

Omuz silkti. “Isolte’de pek etkileyici bulunmaz. Orada sanat buradaki kadar önemli değil.”

Dediklerini onaylarcasına kaşlarımı kaldırdım. “Herkesin dediği kadar soğuk bir yer mi?”

“Rüzgârlardan bahsediyorsanız, evet. Kimi zaman korkunç bir hâl alabiliyor. Halktan bahsediyorsanız...” Bu kez o kaşlarını kaldırdı. “Isolte’deki bazı kişilerin etrafında sıcaklığın daha da düştüğünü düşünüyorum.” Kendi şakasına güldü. “Nasıl olduğunu bilmiyor musunuz yoksa? Oraya hiç gitmediniz mi?”

Ses tonunda içten bir şaşkınlık vardı. Coroalı biri seyahate çıkacak olsa, gidilecek en kolay yer Isolte olurdu... Ama en misafirperver yerin orası olduğu söylene mezdi belki.

“Hayır. Babam hep çalışır ve seyahat ettiğinde ya tek başına ya da annemle birlikte gitmeyi yeğler. Eradore’a gitmek istemiştım, oradaki sahillerin nefes kesici olduğunu duymuştım. Ama hiç mümkün olmadı.” Söylemek istememiştım ama uzun yıllar önce, erkek doğma ya da en

azından bir ağabeyden sonra doğma sağduyusunu göstersem onlara eşlik etmemden rahatsızlık duymayacakları belli olduğunda anne babamdan bunu istemeyi bırakmıştım. Bir oğlana kavuşamamışlardı ve ben kabahati nerede arayacağımı bilmiyordum ama ebeveynlerim bende aramaya karar vermişti.

Neyse ki Delia Grace'im vardı; o, varış yeri neresi olursa olsun, havasız bir at arabasında geçen uzun yolculuklardan çok daha iyiydi. Kendime hep böyle söylüyordum.

Silas çantasını tekrar omzuna astı. "Eminim, majesteleri sizi arzuladığınız her yere götürecektir. Buz gibi bir nehirden kurtardığı hanım uğruna her şeyi yapar gibi görünüyor." Yüzüne alaycı bir ifade takındı.

"Ama bu siz buraya gelmeden önce olmuştu! Hem nehir de buz gibi filan değildi! Ayrıca o sırada hiddetli bir yemiş saldırısı altında kendimi korumaya çalışıyordum. Bilakis, yaptığım az bile."

Neşeyle "Olanları görmek isterdim" diye karşılık verdi. "İsolte'deki hanımlar suya girmek şöyle dursun, ellerini suya değdirmek için eğilmeye bile tenezzül etmezler."

"Muhtemelen en iyisini yapıyorlar. O nehirde çok güzel bir çift ayakkabı yatıyor şimdi."

Taş zemini boş boş tekmeleyerek güldü. "Sanırım artık gidip Sullivan'ı bulmalıyım. Saray çalışanları bize çalışabileceğimiz bir alan verme nezaketini gösterdiler. İşe yarar hissetmek hoş olacak..."

"Demek istediğinizi anlıyorum. Aklıma geldi de, bu tarafta hiçbir terzi ya da gardırop sorumlusu gördünüz mü? İplik arıyorum da."

Silas hevesle "Evet" diye yanıt verdi. "İkinci kata çı-

kan ilk merdivenlerden gidin. Odanın kapısı yok, kolayca görürsünüz.”

“Ah, çok teşekkür ederim Silas.”

Silas başını salladı. “Rica ederim Leydi Hollis.”

Sonra Silas hızla yola koyuldu, ben de dönüp merdiven boşluğuna gittim; bir yandan da buranın alışık olduğumdan çok daha karanlık olduğunu düşünüyordum. Basamakları çıkarken, ailemle Keresken Şatosu’nu temel yerleşim yerimiz haline getirmemizden bu yana şatoyu ziyaret eden sayısız kralı ve vekilini, temsilcileri ve delegeleri düşündüm. Kıtanın her yanından gelen insanlar *görmüştüm*. Ancak, koridorda Silas Eastoffe’la yaptığım konuşma, bir yabancıyla gerçekleştirdiğim ilk sohbet olmuştu.

Onun benden pek de farklı olmadığını, bu şato duvarlarının içinde evinde gibi hissedebildiğini görmek beni şaşırtmıştı.

SEKİZ

Sonraki sabah kapı tam vaktinde çaldı.

Delia Grace yüksek sesle “Sence hangisidir?” diye sordu. “Majestelerinden hediye mi gelmiştir, yoksa yine bir lord senden iyilik mi isteyecek?”

Nasıl söyleyeceğimi bilemez bir halde gözlerimi kaçırdım. “Hiçbiri.”

Misafirim köşeyi dönüp gelirken, hizmetçi de “Leydi Nora Littrell” diye duyurdu.

Delia Grace usulca “Onun burada ne işi var?” diye sordu.

Misafirimi karşılamak için ayağa kalkarken “Onu ben davet ettim” diye açıkladım. “Geldiğin için teşekkür ederim Nora.”

“Memnuniyetle geldim. Senin için ne yapabilirim?”

Ağzımdan çıkacak sözlerin Delia Grace’i şaşkına çevireceğini bildiğimden, yutkundum. “Maiyetimde çalışabileceğin bir pozisyon teklif etmek için çağırdım seni.”

Tam da beklediğim gibi, Delia Grace dehşete kapılmış bir tavırla “Ne? Niye onu seçtin?” diye çıkıştı.

“Çünkü Nora, akılsızca davrandığında özür dileyecek kadar hanımefendi ve benim kendi akılsızlığımı bana

karşı kullanmayacak kadar zarif biri.” Dönüp biricik dostuma baktım. “Sarayda irtibatlarımız sınırlı. Leydi Nora bizim tanımadığımız insanları tanıyor, üstelik zeki de. Senin de belirttiğin gibi, ihtiyacım olan tüm yardımı almalıyım.”

Bu sözlerim üzerine Delia Grace başını eğdi; yanakları kızarmış, kapalı dudaklarının ardında dişlerini takırdatıyor gibi görünüyordu.

Nora’ya dönüp “Evet, buradaki yerim henüz resmiyet kazanmadı” diyerek tekrar söze girdim. “Ama şayet sen de istersen, senin de Delia Grace’le birlikte maiyetimde olmanı isterim. Delia Grace, elbette sen baş nedime olacaksın. Nora, bize katılmak istersen sen de bir nedime olabilirsin. Her şey bugüne dek sürdüğü gibi devam ederse ve Jameson evlilik teklifinde bulunursa, idare ekibinin geri kalanının toparlanması için sizin yardımınızı isteyeceğim. Böylece her şeyin yerli yerince olmasını kesin olarak sağlayabiliriz. Ayrıca, doğal olarak, bana yapılan her iyiliği sizinle memnuniyetle paylaşacağım.”

Nora yaklaşp ellerimi tuttu. “Nedimen olmayı çok isterim! Hollis, teşekkür ederim!” Gülümsemesi içtendi ve Jameson’ın kalbini çaldığım için bana duyduğu kırgınlıktan açıkça eser kalmamıştı.

Delia Grace ise öfkeden köpürüyordu.

Ona sakın bir ifadeyle baktım. “Bu iş ancak ikiniz işbirliği yaparsanız yürür. Farklı kişilikleri ve becerileri olan, birbirinden çok farklı kadınlarsınız ve ben, bu işin altından ikiniz birden olmadan nasıl kalkarım, hiç bilmiyorum. Lütfen.”

Delia Grace’in kolları göğsünde kavuşmuştu; ona, ola-

bilecek en ağır şekilde ihanet ettiğimi düşündüğü yüz ifadesinden açıkça anlaşıyordu.

“Başka nedimeler almam gerecekti zaten. Bunu kendin önermiştin” diye hatırlattım ona.

“Biliyorum. Ama aklıma gelmemişti ki... O benim emrimde olacak, değil mi?” diye sordu Delia Grace.

Ben yanıt veremeden Nora, “Baş nedime sensin” diye yanıt verdi. “*Herkes* senin emrinde olacak.”

Onu “Senden adil olmanı bekliyorum” diyerek uyardım. “Ama evet, sonra gelenlerin hepsinden üst rütbede olacaksın.”

İç geçirdi. “İyi.” Gözlerinde bariz bir düş kırıklığıyla bana baktı. “Müsaadenizle leydim, biraz başım ağrıyor. Hem şimdi size hizmet edecek başka biri daha var yanınızda.”

Sözünü bitirir bitirmez odadan çıkıp gitti; kapıyı öyle bir çarpmıştı ki peşinden sesi yankılandı.

“Sanırım bundan daha iyi gitmesini bekleyemezdim” diye itiraf etti Nora.

“İkinizin arasında geçenleri telafi etmek için epey çaba harcamak gerekecek” diye karşılık verdim.

“Evet. Belirtmeliyim ki, onunla... aramız bu kadar açık olmasına karşın, bana bir fırsat tanıman beni şaşırttı.”

Ona döndüm. “İkinci şanslara gönülden inanırım. Umarım Delia Grace de sana ikinci bir şans verir ve umarım sen de onunla yeni bir başlangıç yapmaya çabalarsın.”

Karşılık verecek cesareti toplarken sıkıntısı yüzünden okunuyordu. “Bu çok hoş olurdu. Anlamı var mı bilmiyorum ama... sarayda olumsuz ilginin tamamını üzerine çeken başka biri olması insana bazen çok daha kolay geliyor.”

İç geçirdim. “Evet. Evet, öyle.”

Hüzünle omuz silkti. “Benim ailemin de skandalları oldu; hemen her ailenin olur. Ama yapılan dedikoduların odağını değiştiren başka birinin varlığını bilmek hayatımı çok daha kolaylaştırmıştı.”

“Anlıyorum. Ama tüm bunlar mazide kaldı. Er ya da geç Delia Grace’ten özür dilemen gerekecek. Yardımına ihtiyacım var fakat onsuz yapamam.”

Başını sallayarak onayladı. “Sizi yüzüstü bırakmaya çağım leydim. Bu işte benim de bir rolümün olması, tarifsiz bir mutluluk. Tarih kitaplarına geçeceksiniz; bunun farkındasınız, değil mi?”

Nora yanağımdan öptü. “Endişelenmeyin. Delia Grace’iniz vardı, şimdi ben de varım.”

Ben daha ona teşekkür edemeden, annem hışımila kapıyı açtı; yüzünde savaşa hazır bir ifade vardı.

Bir bana bir de hâlâ ellerimi tutmakta olan Nora’ya baktı. Parmağını suçlarcasına bana doğrultarak “Bu kızı hakikaten de himayene girmesine müsaade mi ettin?”

Bir anlık şaşkınlığın ardından anladım. “Zannediyorum, yolda Delia Grace’le karşılaşmışsınız.”

“Karşılaştım.”

“Nihayet onun bir sözünü ciddiye almanızın nedenini merak ediyorum. Hayatımda pençelerinizi geçirmeyi unuttuğunuz ufakık bir parça daha kaldığından bahsettiği için olabilir mi?”

Annem itiraz etmedi. Ne bana göz kulak olmaya çalıştığını ne de bu konuda gözümden kaçan daha iyi bir seçenek olduğunu söylemeye kalktı. Bu da aslında benim

olması gereken ama onun gözünde bana hiç de düşmeyen şeylerden bir diğeriymi.

“Kendi idare ekibini kuracak kapasitede olduğunu sana ne düşündürdü?” diye çıkıştı. “Delia Grace’i yanında tutacağını sanıyordum; bunun aksi mümkün değildi ya.” Saraydaki tek arkadaşımın yanımda kalmayı tercih etmesine tahammül edemeyerek gözlerini devirdi. “Buna da izin veriyorum, çünkü Nora çoğu kişiden çok daha saygın bir aileden. Ama bundan sonra nedimelerini babanla ben seçeceğiz. Anlaşıldı mı?”

Annemin sonu gelmez taleplerinin ağırlığına katlanmak çok yıpratıcıydı. Bir kralla neredeyse nişanlanmış sayılırdım, bu yetmez miydi? Bunu ona başka kimse sağlayamazdı; bir *oğlu* olsa bunu asla ona veremezdi.

Oflayıp, geldiği gibi hışımla çıktı gitti.

“Endişelenmeyin” diye fısıldadı Nora. “Bir fikrim var.”

Delia Grace bahçede, çiçeklerin yapraklarını yolup yolup yere fırlatıyordu. Burası ikimizin de sevdiği ve sık sık sığındığı bir yerdi. Her şeyin son sürat aktığı ve insanların daima bir şeylerin peşinde olduğu bir dünyada, bahçe sakın bir soluk almamızı sağlıyordu.

Ama sadece kısa süreliğine.

Çimenleri eze eze yaklaşırken “Nasıl olur da gidip şikâyet edersin, hem de *anneme*?” diye seslendim. “Şimdi bütün idare ekibimi kendi oluşturmak için tutturuyor. Onun seçimleri benim tercih ettiğim herhangi birinden çok daha kötü olmaz mı sence de?”

Delia Grace gözlerini devirdi. “Annen o kız konusunda biraz olsun bilinçli. Sende o kadarı da yok.”

“Odamda seninle sonsuza dek baş başa kalamayız ya! Er geç kime güvenip kime güvenemeyeceğimizi anlamamız gerekecek.”

Bir kahkaha patlatıp cıyak cıyak güldü. “Sen de bu işe, son on yıldır benimle en fazla dalga geçen kişiyle başlamanın en iyisi olacağını düşündün, öyle mi?”

“Nora hatalıydı, kendisi de öyle söyledi. Bence henüz sana itiraf edemeyeceği kadar çok utanıyor ve düzeltip telafi etmesi gereken pek çok şey olduğunu biliyor.”

“Ah, tabii ya, onu nedimelerin arasına davet etmenle bu ani fikir değişikliğinin *hiçbir* ilgisi yoktur.”

Bıkkınlıkla iç geçirdim. “Öyle olsa bile, bunu kabul edemez miyiz? İşte, aklımdan geçenleri bu yüzden söylememiştim sana. Nora, sarayda senden başka yardım isteyebileceğim tek kadın. Ama fırsatını bulsan buna mâni olacağını biliyordum.”

Başını iki yana sallaya sallaya orada öylece dikildi.

“Hem birilerini maiyetime almam gerektiğini sen söylememiş miydin?” diye hatırlattım. “Daha fazlasını öğrenmemi, daha iyi olmamı isteyen sen değil miydin?”

Bu sözümle nihayet anladı. “Benden duyduklarını bana satmayı keser misin lütfen!” Çattığı kaşlarındaki endişeyi gidermeye çalışırcasına alnını silerek birkaç derin soluk aldı. “Bir dahaki sefere lütfen bana da haber verir misin? Birini daha ekibe eklemekten önce beni de haberdar eder misin? O zaman kendimi hazırlayabilirim.”

Yanına gidip ellerini tuttum; sırf bunu yapmama müsaade etmesi bile beni sevindirmişti. “Bunu kasten seni incitmek için yapmışım gibi konuşuyorsun. Emin ol, niyetim bu değildi. Nora’yı dahil etmenin bize yardımı do-

kunacağını düşünmüştüm. Ayrıca bence, seni incittiğine sahiden de üzülüyor.”

Delia Grace yine başını iki yana sallayarak karşımda dikildi. “O dört dörtlük bir oyuncu. Her şeyi tam kapsamıyla anlayamayacak kadar safsın.”

Bu hakaretin verdiği acıyı bastırdım. “Belki saf olabiliyim ama aynı zamanda kralın sağ kolu oldum. Bu yüzden bana güvenmen gerek. Yardımına da ihtiyacım var; bu işin altından kendi başıma kalkamayacağımı biliyorsun.”

Düşünceli düşünceli ellerini kalçasına dayadı. Bir anlığına, beni sahiden de terk edebilir mi diye endişelendim.

“Nora’nın yerini unutmamasını sağla, yeter. Tamam mı?”

Başımı iki yana salladım. “Ondan hoşlanmak zorunda değilsin.”

“İyi. Çünkü şu anda senden bile zor hoşlanıyorum.” Sözü tamamlar tamamlamaz hızla çıkıp, beni en sevdiğim yerde tastamam huzursuzluğa boğulmuş halde bıraktı.

DOKUZ

“Leydi Hollis” diye fısıldadı hizmetçi, sesi titriyordu. Bana içme suyumu getirip ateşi körüklediği sırada hâlâ yatağımdaydım. “Majesteleri acil bir konu için derhal Büyük Salon’a gitmenizi istiyor.”

Dönüp baktığımda, hizmetçinin arkasında bir muhafızın beklediğini gördüm. Zavallının bu kadar gerilmesine şaşmamak gerekti. Birinin bana refakat etmesinin ne gereği vardı ki? Bunun hiç de iyi bir anlama gelmediğini seziyordum. Yine de sakın bir sesle konuşmaya dikkat ettim.

“Madem majesteleri öyle istiyor, o halde ben de hazırım. Sabahlığımı lütfen.”

Hizmetçi sabahlığımı giymeme yardım edip önden sarkan saç tutamlarımı hızlıca arkaya tutturdu. Bunu yapan Delia Grace olsaydı kendimi çok daha iyi hissederdim aslında. Bir yandan konuşurdu, çünkü birkaç saniye içinde bir plan yapmış olurdu. Biraz daha uyanık görünmek için yüzümü yıkadım ve derin bir nefes aldım.

Büyük Salon’a giden yolu kendi başıma bulamazmışım gibi, “Yolu gösterin lütfen” dedim. Koridorlar boşken yankı yapıyordu; bu ses genelde kulağımda özel bir melodi

gibi çınlardı. Ama bilinmez bir sebepten üstümde geceliğimle birinin refakatinde ilerlerken, bu düşünce aklımdan tümüyle çıkıp gitmişti.

Büyük Salon'a vardığımızda Jameson'ın tahtına oturmuş, elindeki mektuba öfkeyle baktığını gördüm. Ebeveynlerim de kendi refakatçi muhafızlarıyla oradaydı; sabahın bu erken vaktinde onları oraya ben getirmişim gibi bana dik dik bakıyorlardı. Onların varlığı ilginç değildi ama Eastoffe ailesinin her üyesinin orada bulunması beklenmedikti. Salondaki herkes yarım yamalak giyinmişti, Jameson bile. Gerçi saçları dağınık, gömleği iliklenmemiş haldeyken çok daha göz alıcı görüldüğünü söylemeliyim.

Ancak yüzündeki ifadeden, bu konunun bahsini açmak için uygun bir zaman olmayabileceği kanaatine vararak, önünde eğilip reverans yaptım. "Majesteleri, sizin için ne yapabilirim?"

"Şimdi sırası değil Hollis. Önce soracağım bazı sorular var." Yüz ifadesi de ses tonu da sakin, dikkatliydi. Önce kimden başlayacağına karar vermeye çalışırcasına odadaki yüzleri süzdü. Sonunda Eastoffe ailesinden birini işaret ederek "Sen" dedi.

Lord Eastoffe bir dizinin üstüne çökerek "Majesteleri" diye karşılık verdi.

"Eski kralınla iletişime geçtin mi?"

Lord Eastoffe kafasını telaşla iki yana salladı. "Hayır majesteleri, kesinlikle hayır."

Jameson başını eğip dudaklarını hafifçe büktü. Mektubu havaya kaldırarak "Bu mesajı aldıktan sonra buna inanmakta zorlanıyorum" dedi. "Bildığınız gibi, Coroa ve

Isolte kralları her yıl buluşur. Zannederim, geçen onca yıl boyunca siz, Kral Quinten'in maiyetindeydiniz.”

Lord Eastoffe başıyla onayladı.

“Bu yıl, hükümdar olarak kendi başıma onunla ikinci buluşmam olacak ama ne ilginç ki, kendisi ansızın kraliçesini de yanında getirmeye karar vermiş.” Jameson kaşlarını havaya kaldırdı. “Bunu niye yapmış olabileceğine dair bir fikrin var mı?”

“Onun sebeplerini kim bilebilir ki majesteleri? Sizin de bildiğiniz gibi, kendisi fevri davranan biridir ve son zamanlarda giderek daha da az öngörülebilir birine dönüşmeye başladı.” Lord Eastoffe apaçık terliyordu. “Ben de bunu sizin kadar şaşırtıcı buldum, çünkü yurtdışı seyahatlerinde kraliçesinin kendisine eşlik etmesine nadiren müsaade eder.”

“Sanırım benim de gönlümü nihayet kaptırdığımı duymuş” diye duyurdu Jameson. “Bence Coroa’ya bir kraliçe kazandırmaya niyetli olduğumu duymuş ve o hoppayı krallığımızdaki en güzel kadınla kıyaslamaya getiriyor.”

Aslında bağırarak konuşmuyordu ama bağırmasına ramak kalmıştı, bu yüzden de sözlerinde iltifat olup olmadığını anlamak güçtü. Odamda yaşanan onca didişmenin ardından, bu kadar alelade bir durum için neden rahatsız edildiğimi anlayamıyordum. Sonuçta, krallar eşleriyle seyahat etmezler miydi?

Bunun neden kötü bir şey olduğuna dair düşünebildiğim tek nedeni aklımdan silmeye çalıştım: Doğru dürüst bir kraliçenin yanında ben tam bir budala gibi duracaktım ve desteklerini kazanmak için etkilemeye çabaladığımız lordların hepsi elimizden kayıp gidecekti.

Jameson sözlerine devam ederken başımı öne eğdim.

“Kral Quinten bu hanımın önemini, siz buraya geldikten sadece bir hafta sonra nasıl öğrendi, çok merak ediyorum.” Tahtına yaslandı. “O adamı kendimi bildim bileli tanırım. Buraya gelip Leydi Hollis’i mümkün olan her şekilde yerecek ve eminim, aynısını bana da yapmaya kalkacaktır.”

“Majesteleri, Kral Quinten’in görüşlerine bakmaksızın...”

“Sessizlik!”

Lord Eastoffe alnındaki terleri silerek başını daha da eğdi. Arkasına duran karısı, kızının eline uzanıp onu sımsıkı tuttu.

Jameson ayağa kalktı; kafese takılmış, kırıp çıkabileceği zayıf parmaklığı arayan bir hayvan misali, taht kürsüsünde ağır adımlarla volta attı.

“Tüm etkinliklerde önemli konumda olacaksınız ve yeni *Coroa* vatandaşları olarak... en ama en iyi davranışlarınızı sergilemenizi bekliyorum. Şayet Quinten sizinle ilgili tepki çeken bir durumla karşılaşacak olursa, kelleyi koltuğa alırsınız.”

Eastoffe ailesi bir ağızdan, soluksuz bir halde “Evet majesteleri” diye karşılık verdi. Ben bile ciğerlerimi kaybetmişçesine soluk almakta zorlanıyordum.

“Zannediyorum şatoda başka üç ya da dört üst düzey Isolte ailesi daha var. Bu talimatı onlara da aktarın. Burada kalmak istiyorsanız, sizden tam biat etmenizi bekliyorum.”

“Evet majesteleri.”

“Leydi Eastoffe, siz Leydi Hollis’i Isolte usulleri konusunda eğitmelisiniz. Quinten’in tahta çıkardığı o kızın

Leydi Hollis karşısında gülünç kalmasını istiyorum.”

“Evet majesteleri.” Sadece bir kez tesadüfen gördüğüm bu kadın bana hafifçe ama rahatlatıcı bir ifadeyle gülümsedi. Yüzündeki ifade, başarısız olmama asla müsaade etmeyeceğini hissettiren bir yan vardı.

Jameson, ebeveynlerime “Lord ve Leydi Brite” diye seslendi. “Sohbete girmesi gerektiği takdirde konuşabilmesi için, Hollis’in Mooreland ve Şanlı Perine’de olanlar hakkında yeterli bilgiye sahip olmasını sağlamakla görevlendiriyorum sizi.”

Babam dertli dertli iç geçirdi. “Bu çok kapsamlı bir konu majesteleri.”

“Herhangi bir yetersizlik durumunda sizi sorumlu tutarım bayım. Leydi Hollis’in ne denli kabiliyetli olduğunun farkındayım ve kesinlikle aptal yerine *konmayacağım*” diye çıkıştı Jameson.

“Evet majesteleri.” Babam yerlere kadar eğilerek selam verdi.

Jameson kara gözleriyle bizi süzerek “Söyleyecek sözü olan başkası var mı?” diye sordu. Tereddütle elimi kaldırdım, Jameson başını bana doğru oynattı.

“Eastoffe ailesi sanatçılardan oluştuğuna göre, bu etkinliğin anısına bir şey tasarlamaları hoş olmaz mıydı? Siz ve Kral Quinten için tıpatıp hazırlanmış bir eşya, ikinizin denliğini gösteren bir şey mesela; hele de Kral Quinten sizin gençliğiniz ve kuvvetinizi bir tehdit olarak algılıyorsa, ki karısıyla gösteriş yapmasının sebebi de bu olabilir. Belki böyle bir eser, onu yatıştırıp bir... barış jesti yapmaya teşvik edebilir.” Çabucak Silas’a göz attım, uzun saçları uykudan hâlâ darmadağınaktı. Tıpkı annesi gibi

onun da gözleri güven vericiydi. Bu fikrin ikimiz için de iyi olduğunu umarak iç geçirdim.

Jameson, her zamankinden çok daha soğuk bir ifadeyle gülümsedi. “Gördünüz mü Lord Brite? Kızınızın aklı sizinkinden, hem de en iyi gününüzde olduğundan bile daha hızlı çalışıyor.” Sonra Eastoffe ailesine döndü. “Leydi Hollis’in dediğini yapın. Ve çabuk bitirin. Isolteliler cuma günü burada olacak.”

Yüreğim ağzıma geliverdi. Cuma mı? Bu... bu *yarındı*. Jameson ziyaretçilerin hafta bitiminde geleceğini bana *söylemişti*... Nasıl olmuştu da zamanın nasıl geçtiğini fark edememiştim? Daha da kötüsü, her şeyi bir tek günde hazır edecektim?

Jameson ayağa kalkarak toplantıyı sonlandırdı, herkes dağıldı.

Elimi karnıma yapıştırıp, salondan hışımla çıkan Jameson’ın sırtına bakakaldım. Ne yapacağımı bilmiyordum. Isoltelilerin Coroa’yla uzun zamandır düşman olması gerçeğinin haricinde onlar hakkında pek bilgim yoktu. Bir de Isolte usulleri mi? Kıta politikalarını anlamak mı? Delia Grace’in bile bunca şeyi bu kadar kısa sürede toparlayabileceğinden şüpheliydim.

“Yanınıza ne zaman geleyim leydim?” diye usulca sordu Leydi Eastoffe; bir yandan da yerlere kadar eğilerek reve-rans yapmıştı ki bu, hâlâ alışmaya çalıştığım bir hareketti.

“Eminim henüz karnınızı doyurma fırsatınız olmamıştır. Önce bir şeyler yiyin, sonra olabildiğince çabuk gelin.”

Başını sallayıp ailesiyle birlikte çıktı. En küçük oğlan burnunu çekiyordu; Lord Eastoffe onunla konuşmak

için tek dizinin üstüne çömeldi. “Korkmana hiç gerek yok Saul” diyerek ona güvence verdi. “Farklı bir kral bu, daha nazik bir kral. Bizden nasıl da yardım istedi, gördün mü? Her şey yoluna girecek.”

Ufaklığın arkasında duran Silas ile Sullivan ise saçlarını dağıtıp okşayarak onu rahatlatmaya çalışıyorlardı. Silas gözlerini kardeşinden kaldırdı ve tıpkı annesininki gibi bir tebessümle bana baktı; ancak, annesinin gözleri onun-kiler gibi ışıldamıyordu doğrusu. Aslına bakılırsa, kimse-nin gözlerinin onunkiler gibi ışıldadığını görmemiştim.

Bu sırada yanımdan geçen babam, “Bu işin üstesinden gelsen iyi edersin” diyerek beni uyardı, bu da gözlerimi uzun zamandır Silas’a diktiğimi fark etmemi sağladı. “Bizi yine lordların önünde küçük düşürmeyeceksin.”

İç geçirdim. Jameson’ın akşam yemeklerinde dans edeceği leydiden yabancı bir kralın ziyaretinde onun resmi eşlikçisi olma seviyesine yükselmişim. Jameson’ın annesinin zamanından hatırladığım kadarıyla, ülke ziyaretlerinde kraliçenin önüne bir dolu görev yığılıyordu. Bir kraliçenin yapacağı her şeyi yapmam mı bekleniyordu? Başımı iki yana salladım. Bu işin altından tek başıma kalkamazdım, nedimelerime ihtiyacım vardı.

ON

Nora başka bir elbise çıkardığında “Hayır” dedim. “Rengi fazla koyu.”

Delia Grace istemeye istemeye “O haklı” diyerek bana katıldı. “Belki de üzerinde değişiklikler yapılmış bir şey bulmalıyız. Isolteliler kolları farklı modelde giysiler giyorlar ya.”

“Masadaki her kadehi küt diye deviririm” dedim gülerek; Delia Grace bu yorumuma daha hızlı katıldı.

“Hem de soytarı gibi görünürsün.”

Başımı iki yana salladım. “Sadece kraliyete yaraşır görünmek istiyorum. Jameson’ın yanına *uygun* olduğum görünsün istiyorum.”

“Bence artık imzan haline gelen altın renginden şaşmamalısın” diye directti Delia Grace. “Turnuvaya gelince; o gül pembesi elbise güneşin altında hoş görünür.”

Nora hemfikir di. “Gül pembesi teninizde çok güzel görünüyor. Delia Grace’le ben de arkanızda durmaya yaraşır neyimiz var, bakarız. Size söz, dikkatleri üzerimize çekmeyeceğiz.”

Delia Grace’in burnundan ağır ağır soluk aldığı, başka

birinin kendi adına konuşmasından hiç de memnun olmadığı açıkla görülüyordu. “Krem tonunda her şey güzel durur bence. Veya bariz bir seçim olarak Coroa kırmızısı. Siz hangisini tercih ederseniz leydim.”

Delia Grace’in öfkesi biraz dinmişti ama tamamen geçmemişti. Çalan kapıya bakmaya gitti, ben de gelenin Leydi Eastoffe olduğunu tahmin ederek onu takip ettim. Leydi Eastoffe, peşinde kızıyla birlikte hızla içeri girdi, ikisi birden reverans yaptılar.

“Leydi Hollis, müsaadenizle size kızım Scarlet’i takdim edeyim.”

“İkinizle de resmen tanıştığımıza memnun oldum. Lütfen içeri girin.”

Leydi Eastoffe yürürken ellerini kavuşturdu. “Nereden başlamak isterdiniz?”

İç geçirdim. “Pek emin değilim. Ben... ben çok iyi bir öğrenci sayılmam ama Isolte hakkında, tam bir budala gibi görünmememe yetecek kadar bilgi sahibi olmam gerekiyor.”

Leydi Eastoffe, suratında hem sevecen hem de bir o kadar ciddi bir ifadeyle, sözlerini tartarak konuşmaya başladı. “Sizin konumunuzdaki her kadın, tabiri caizse, kendi dönemleri başlarken böyle bir noktaya gelir. Başarılı olmanız için elimizden gelen her şeyi yapacağız.”

Bu sabah uyandığımdan bu yana üzerime binen gerilimi kaldırmasıyla, omuzlarım gevşedi. “Teşekkür ederim.” Elimi uzatıp masama yerleşebileceklerini işaret ettim.

Leydi Eastoffe en yakınımıdaki sandalyeye oturdu. Ben de yerime yerleşirken, “Çok az vaktimiz var, bu yüzden de önce önemli konularla başlamalıyız. Size Kral Quinten’den bahsetmeliyim” dedi kasvetli bir tavırla.

“Tehlikeli bir adamdır. Pardus kraliyet soyunun neredeyse Barclay ailesi kadar köklü olduğunu zaten biliyorsunuzdur sanırım.”

Bu bilgiye kısmen sahip olmama karşın başımı sallayarak onayladım. Jameson, Kral Estus’un soyundan gelen yedinci kraldı ve kıtada başka kimse, babadan oğula geçen hanedanlıklar konusunda Coroahlılarınki kadar uzun süreli bir bağ ile övünemezdi. İşte, bunu biliyordum.

“Tüm ülkeler gibi bizim de iyi ve kötü krallarımız oldu. Ama Kral Quinten’de... karanlık bir yan var. Güce hep aç oldu, gücünü hep çocukça bir pervasızlıkla kullandı. Fakat korku, yaşlandıkça onu daha beter birine dönüştürdü. Şimdi ihtiyarlayıp paranoyaklaştı. İlk karısı Kraliçe Vera birçok düşük yapmıştı, toprak altına gireli altı yıl oldu. Prens Hadrian, kralın hayattaki tek oğlu; onun da hastalıklı bir yaradılışı var. Kral Quinten yakın zamanda, veliahtlarını arttırma umuduyla, son derece genç bir kadınla evlendi...”

“Adı Valentina mıydı?”

“Valentina” diye doğruladı Leydi Eastoffe. “Ama henüz meyve vermedi. Kralın tüm umudu Prens Hadrian’a kaldı ki o da duyduğuma göre gelecek yıl bir prensesle zoraki evlenecekmiş. Zavallı oğlan, her an ölüp gidecek gibi.”

“Sahiden çok mu hasta?” diye sordum. Leydi Eastoffe öyle bir ifadeyle kızına baktı ki, cevap yüzünden okundu.

Scarlet, “Bu kadar yaşamayı başardı ya, gerisini kim bilebilir?” diyerek lafı çevirmeye çalıştı. “Belki de sadece doğuştan solgun suratlıdır.”

Bu yoruma hafif bir tebessümle karşılık verip tekrar sandalyeme oturdum. “Yani kralınız soyunun kendisi ya da oğluyla son bulacağından endişe ediyor, öyle mi?”

Leydi Eastoffe, “Evet” diye yanıtladı.

“Tacı devralıp barışı devam ettirecek başka kimse de mi yok?”

Leydi Eastoffe duraksadı. “Kendisini tahtan indirebilecekleri bertaraf etme eğiliminde.”

“Ah... Yani... Anladığımı pek sanmıyorum. Bunun ona ne faydası var ki?”

Scarlet hemen “Akılselım kimsenin anlayabildiği bir faydası yok” diye yanıt verdi. “Ama dediğim gibi, korku onu daha da çıldırttı. Bu noktada yapılabilecek en iyi şey, ona bulaşmamak.”

Leydi Eastoffe başını sallayarak onaylayıp söze devam etti. “Elbette siz kendi kralınıza riayet etmelisiniz. Işık saçın, olabileceğiniz en iyi hali sergileyin. Ama mümkünse Kral Quinten’den de uzak durun.”

Başımı aşağı yukarı salladım. “Peki ya Valentina?”

Annesiyle kaygılı bir ifadeyle bakışan Scarlet, “Üzülecek söylemeliyim ki onu pek tanımıyoruz” diye söze girdi. “Pek az insan tanıyor. Ama tıpkı bizim gibi o da çok genç; onu iyi ağırlayıp eğlendirebilerseniz, bu sayede sevgisini ve onayını kazanabilirsiniz.”

Başımı sallayarak Nora ve Delia Grace’e döndüm. “Genelde, eğlendirmek benim güçlü yanımdır. Ama onun ilgi alanlarını bilmeden bunu nasıl yaparım, bilemiyorum.”

Nora iç geçirdi. “Belki onu kente götürüp bazı mağazaları gezdirebiliriz.”

“Güzel. Evet. Biz de bu konuda biraz daha düşünüyoruz” diye söz verdi Leydi Eastoffe.

Scarlet, “Ben de düşünmeye devam ederim” diye ekledi. “Herhangi bir şey hatırlarsam, size mutlaka sözlerim.

Krala birçok saray mensubu da eşlik edeceğinden ötürü, geldiklerinde bazılarına bu konuda herhangi bir fikirleri olup olmadığını da sorabiliriz.”

Rahat bir soluk verdim. “Teşekkür ederim. Hayatım boyunca, Isoltelilerin insaniyetten uzak, soğuk nevaleler olduğunu dinledim durdum. Oysa duyduklarım yanlışmış.”

Leydi Eastoffe pis pis sırıttı. “Belki fikrinizi tamamen değiştirmeden önce kralla tanışmayı beklemelisiniz.”

Rahat rahat güldüm; Leydi Eastoffe’la Scarlet de bana katıldılar. Bu ziyaretle ilgili aklıma bir şey takıldığı takdirde gidip danışabileceğim birilerinin olmasına çok memnundum.

Leydi Eastoffe, “Size gıptayla bakıyorum” diye itiraf etti. “Öyle genç, öyle cesursunuz ki.”

Yüzümü buruşturup “Cesur mu?” diye sordum.

“Kraliçe olmak öyle yabana atılacak bir iş değildir. Valentina’ya bile, kendisine dair diğer hislerim nasıl olursa olsun, sırf bu yüzden hayranım.”

Yutkundum. “Tedirgin olmadığımı söylesem yalan olur.”

“Ki bu çok doğal. Ama zaten başka herhangi birinin de yapabileceği en iyi şeyi yapıyorsunuz: Barışı koruması için kralınızı yüreklendiriyorsunuz.” Başını iki yana salladı. “Kimse daha fazlasını yapamazdı.”

Başımı eğip ellerime bakarak kafamı aşağı yukarı salladım. Leydi Eastoffe’un sözleri son derece nazik olsa da, her an patlak verebilecek bir karmaşanın sebebi, zincirdeki zayıf halka olabileceğim endişesini dindirmiyordu.

“Kral Jameson sizden çok hoşlanıyor gibi görünüyor” dedi Scarlet. “Onun dikkatini çekmeyi nasıl başardınız?”

Delia Grace'in bir elini kalçasına dayadığını gördüm; yüzündeki sırtış hislerini açık ediyordu.

"Büyük oranda talih" diye yanıt verdim. "Kral saraydaki kızlardan bazılarıyla flört ediyordu, gerçi hemen herkese göre bunların ciddi olmadığı açıktı. Kralın babası defnedileli bir buçuk yıl kadar olmuştu. Annesi ise Kral Marcellus'un ardından belki üç ay sonra hayata gözlerini yummuştu."

Leydi Eastoffe, "Evet" dedi. "Kocamla iki cenazeye de gelmiştik."

Bu sözü bende merak uyandırdı. Kral Quinten'e uluslararası birçok seyahatinde eşlik ettiklerine göre epey seçkin bir aile olmalıydı.

"Bir gece Delia Grace'le Büyük Salon'da dans ediyorduk. Birbirimizin belinden tutmuş, topaç misali dönüp duruyorduk; derken ellerimiz kaydı ve sırtüstü düşüverdik. Delia Grace bazı kadınların kucığına yığıldı, bense Jameson'ın."

Bir an kendimi tutamadan güldüm. Jameson'ın kalbi ni bu şekilde kazanmış olmam biraz saçmaydı aslında.

Anlattıklarımın etkilenen Leydi Eastoffe iç geçirdi, Scarlett ise kafasını eğmişti.

"O anın coşkusuna öylesine kapılmıştım ki beni tutan kişinin kim olduğuna bakmaksızın, şen şakrak gülüyordum. Teşekkür etmek için kalktığımda onun da güldüğünü gördüm. Herkes aynı şeyi söyledi; kralın anne babasının ölümünden bu yana ilk kez güldüğünü duyuyorlardı. Sanırım herkes onun eninde sonunda hayatına devam edeceğini düşünmüştü..."

"Herkes değil" diye hatırlattı Delia Grace.

Nora da göz kırparak "Hemen hemen herkes" diye araya girdi.

Sırıtıp Delia Grace'e döndüm. "Eh, siz zaten benim hiç duymadığım bir güvenle bana güvendiniz hep. Ama bu olanların hepsi sahiden de şans eseri yaşandı. Azıcık daha dönsek popolarımızın üstüne düşecektik. Bir yarım dönüş daha yapsak ben yere yığılırdım; bugün burada sizi ağır-layan Delia Grace, sadakatle hizmet edense ben olurum."

Nora başını aşağı yukarı salladı, sonra tekrar konuş-tu. "Tabii o da bizi misafir etseydi."

Hakkı vardı; bu da beni güldürdü. Delia Grace'in yü-zünde bile hafifçe keyifli bir sırıtış belirmişti. "*Sanırım* ikinize birden sahip olduğum için kendimi şanslı sayar-dım" dedi alayla.

"Böyle yakın arkadaşlardan oluşan bir grubunuz ol-ması çok hoş" dedi Leydi Eastoffe. "Tam olarak kime gü-venebileceğinizi bilmek akıllıca. Ah, Kraliçe Valentina bile yanında tek bir leydi tutar."

"Gerçekten mi? Ona bu konuyu açabilirim. Ben, ma-iyetimdekileri az sayıda tutmayı tercih ediyorum. Yani, vakti geldiğinde öyle olacak."

Leydi Eastoffe yüzünü buruşturdu. "Kraliçe Valenti-na'yla konuşmak için biraz beklemeniz gerekebilir."

"Niye?"

"Protokol yüzünden. Öncelikle konuşmaları sadece evin reisi yapar. Siz evli olmadığınızdan, ebeveynlerini-zin sizi takdim etmeleri gerekir ama kral onları es geçip bunu kendi de yapabilir. İki türlü de uygun. Fakat umu-miyetle, ilk olarak üst seviyeden kişi konuşmayı başlatır ve şayet bu gerçekleşmezse..." Uzunca durakladı. Yani, bu kadınla hiç konuşmayacak mıydım? "Quinten ile Valenti-na karşısında ne yapacağınızı bilemediğiniz durumlarda,

onların her koşulda sizin üstünüz olduklarını düşünerek hareket edin. Sizden üst seviye olmasalar bile, bu pohpohlamamayı takdirle karşılarlar ve size nazik karşılıklar verme ihtimalleri artar.”

“Doğru. Peki ya yemekler? Bu zamana kadar hep kralın sağında oturmuştum. Fakat sanırım şimdi o yer Kral Quinten’e ayrılır. Acaba ben...”

Ebeveynlerim kapıyı bile çalmadan içeri dalıverdiler; babamın ellerinde bir dolu kitap ve parşömen tomarları vardı.

Annem, Leydi Eastoffe’a çarçabuk “Siz gidebilirsiniz” dedi.

“Anne, baba. Leydi Eastoffe benim misafirim. Lütfen ona...”

Babam, “Kral bana bir görev verdi” diyerek araya girdi. “Görevimi görmezden gelmemi mi öneriyorsun?”

Leydi Eastoffe gülümseyerek yerinden kalktı. “Beni dilediğiniz zaman çağırabilirsiniz Leydi Hollis. Kraliçeyle ilgili başka herhangi bir şey aklımıza gelirse size iletiriz. Sizi görmek çok hoştu Lord Brite. Leydi Brite.”

Babam çiçeklerimi bir kenara itip bir harita açtı. “Otur. Üzerinden geçeceğimiz çok şey var. Şanlı Perine iç savaşın eşiğinde, Mooreland konusunda ise nereden başlayacağımı bilemiyorum.”

Çamur rengi haritalara bakarak iç geçirdim. Dersi kimden aldığım fark etmeyecekti, çünkü yirmi dakika içinde zihnim çoktan tıka basa dolmuştu. Protokol ve mevcut ilişkilerden sonra zihnimde başka bir şeye yer kalmamıştı. Daha da kötüsü, yarın için ihtiyaç duyduğum her şeyi öğrenme konusunda bir arpa boyu yol alamamıştım.

ON BİR

Babamlar gittikten sonra günün geri kalanında Nora'yla Delia Grace, şimdiye dek öğrendiklerim konusunda beni teste tabi tuttular. Her doğru yanıttımda bir lokma turta yeme hakkım vardı. Doğal olarak, akşam yemeği vakti geldiğinde açlıktan kıvranıyordum.

Büyük Salon'a girdiğimde, Nora omzumun üzerinden kulağıma fısıldadı. "Öyle çok suratsız görünmemeye çalışın. Bu büyük bir onur."

"Elimde değil. Her şeyi yerli yerince yapamayacağım, bu kadar çabuk yapabilmem mümkün değil."

Delia Grace bana doğru eğildi. "Nora haklı. Gülümse. Jameson'ı mutlu etmeye devam ettiğin sürece hiçbirinin önemi yok."

İç geçirip, selamlamalara ve nazik tebessümlere doğru ilerlerken doğruldum. Jameson her zamanki gibi, beni gördüğüne memnundu. Beni mücevher odasına götürdüğünde söylediklerini düşündüm. Benden sadece ve sadece kendim gibi davranmamı istediğini kendisi söylemişti. Herkesin benden yana beklentileriyle bunu nasıl dengeleyecektim ki? Kısmen düşman sayılabilecek birinin önünde onu yüzüstü bıraktığım takdirde, bana

duyduğu ilgi de azalacaktı kesinlikle.

Bir yandan, bunun o kadar kötü bir şey olup olmadığını merak ediyordum.

Başımı sallayarak kendimi toparlamaya çalıştım. Sadece bir aptal bir kralla olma fırsatını tepirdi.

Jameson beni tüm salonun önünde yanağımdan öpüp “Canım” diyerek karşıladı. “Günün nasıl geçti?”

“Kral Quinten’in kulaklarının eskisi kadar iyi duymadığını umacağım ki derslerimden aklımda ne kadar az şey kaldığını anlamasın.”

Jameson bu sözüme güldü; keşke ben de gülebilseydim.

Jameson doğal bir tavırla “Ah, Quinten’den fazlasıyla ürkmekte haklısın sanırım. Büyürken ben de ürkerdim. Tahta geçtiğimde bu korkumu yenmem gerekmişti” deyip kadehine uzandı.

“Sizin birinden korkacak neyiniz var ki? Siz kralsınız.”

Jameson yüzünü ekşitti. “Tanıştığımızda kral değilim ama. Onu ilk gördüğüm andan beri bana hep eski bir masaldan fırlamış kötü bir kahramanı anımsattı. Neler yaptığını gördüğümdeyse, *kötü kahraman* ifadesinin onu tarif etmek için fazla kibar olabileceğini fark ettim.”

“Hayret.” Ansızın iştahım kaçırvermişti. “Böyle düşünmenize neden olabilecek ne yaptı ki?”

Jameson hemen yanıt vermedi, doğru sözleri seçmekte güçlük çekiyor gibi görünüyordu. “Tam olarak tek bir şey yok. Yaptığı her şey. Tüm dünya onu gücendirecek bir şeyler yapmış da her sabah gözünü açar açmaz vaktini intikam almaya çalışarak geçirir gibi davranıyor.”

“Neyin intikamını? Kimden?”

Jameson, doğru bir noktaya parmak bastığıma işaret

edercesine, kadehini bana doğru kaldırdı. “Bunu kimse tam olarak bilemiyor sevgili Hollis. Babam günlerini Quinten’le savaşa hazırlanarak geçirdi ve eğer annem olmasaydı, bu zamana kadarkinden çok daha fazla çarpışma yaşarlardı. Fakat şayet benim savaşa girmem gerekirse, tastamam bir zafer kazanmak isterim, bu saçma hırgürü çekmek değil. Eminim, son derece geçerli bir nedenden ötürü Quinten’in üstüne yürüyeceğim bir vakit gelecek. Ama o vakte kadar, barış için çabalayacağım.”

Tam bir hayranlıkla ona gülümsedim. “Siz mükemmel bir kralsınız. Bunu yürekten söylüyorum.”

Elimi iki avucunun arasında tutup hararetle öptü. “Öyle olduğunu biliyorum” diye fısıldadı. “Ben de senin olağanüstü bir kraliçe olacağına eminim.”

Bu sözcük hâlâ yüreğimi delicesine çarptırıyordu. Kim bilir bana taç taktıklarında neler olacaktı, hayal dahi edemiyordum.

“Bu da bana şunu hatırlattı” dedi Jameson. “Sana bir sürprizim var.”

Jameson’a manidar bir ifadeyle baktım. “Eğer yarınki şenliklere bir kral daha davet ettiyseniz ve bu gece başka bir dolu protokol kuralı daha öğrenmem gerekecekse, yemin ederim, gidip kendimi nehre atarım. Ve bu kez nehirden çıkmam, ciddiylim!”

Jameson güldü de güldü. Beni baskı altında görmek mi onu güldürmüştü yoksa onu aldatmakta çok mu iyiydim, anlayamıyordum. “Hayır, öyle bir şey değil. Sana yardımcı olacak bir şey sadece. Fakat...” deyip Nora’yla Delia Grace’e baktı. “Sanırım biraz yardıma da ihtiyacım olacak.”

Sonra peçetesini kaldırdı.

ON İKİ

Kumaşı gözlerime sıkıca bağlayan Jameson, “Sakın bakayım deme” diye directti.

Kıkırdadım. “Beni düşürmeyeceğinize söz verdiğiniz sürece bakmam!”

Delia Grace elimi tutarak “Merak etme” diye fısıldadı. “Ben seni kollarım. Hep yaptığım gibi.”

Eh, bu epey doğru sayılırdı. Tüm iniş çıkışlarına karşın Delia Grace bugüne dek hep her konuda metanetimi korumamı sağlamıştı. Döne kıvrıla ilerleyen basamaklardan çıkarken onun elini daha sıkı tuttum.

“Majesteleri, beni nereye götürüyorsunuz böyle?”

Kulağıma eğilip neşeyle “Sadece birkaç basamak daha kaldı” dedi, nefesi boynumu gıdıklamıştı. “Nora, kapıyı tutar mısın lütfen?”

Nora’nın için için bir huşuyla iç çekişini duydum. Delia Grace’in duraklayıp elime yapıştığını hissettim. Elim Jameson’ın yakasına doğru uzattım; düşmeme umuduyla ona sımsıkı tutunurken elime bir avuç dolusu kadife doldu.

“Pekâlâ Hollis. Bu taraftan.” Delia Grace beni arkamdan tutarak bir noktaya yerleştirdi; pozisyonumu beğenmesi biraz sürmüştü.

James, seri bir el hareketiyle kumaşı çekip attı. Gördüğüm ilk şey Jameson oldu. Keyiften ısılsılsı parlayan bir ifade görme ümidiyle ona doğru dönmüştüm. Yüz ifadesi tam da umduğum gibiydi.

Ah, o parıl parıl ışıldayan bal rengi gözler yok muydu; yıldızları bile kıskandırırđı. Berbat bir günün sonunda bile sırf řu gülüşe bakabilmek ve o gülüşü benim yarattığımı bilmek her şeyi daha iyi hale getirmeye yetiyordu.

İkinci gördüğüm şey, tam olarak dikildiğim yerdi. Kraliçe Dairesi'ne göz gezdirdim; kalbim az daha duracaktı. "Coroa'nın son dört kraliçesi bu odalarda uyumuştı. Yarın Kraliçe Valentina ile eşlikçilerini karşılayacağın düşünülürse, bu odaların ancak sana ait olması gerekir."

"Majesteleri" diye fısıldadım. "Olmaz."

Beni pencere kenarına götürerek "Belki nehri görebilirsen onun içine tekrar atlama ihtiyacı da hissetmezsin" dedi gelişigüzel bir tavırla. Gökteki kocaman dolunay batmaktaydı. Ay ışığı uzaktan nehre vurarak ışıldıyor, şehri aydınlatıyordu. Bir keresinde Delia Grace'le, buradan bir iki kat daha yuksekteki boş dairelerden Colvard Nehri'nin gece manzarasını izleyişimizi anımsadım. Bir şişe bal likörü ve kalın mı kalın şallarla birbirimize sokulmuş, sohbet edip gün doğumunu beklemiştik. Nehir, doğan güneşin ışıklarını yansıtmış, tüm şehir altınla kaplanmıştı sanki. Hatırlıyordum da, şatoda bu manzara ile yarışabilecek başka hiçbir oda olamayacağını düşünmüştüm. Oysa yanılmıştım.

Jameson beni içeri götürerek "Yeni nevresimler serdirdim elbette" dedi. "Şu duvar halıları da yeni. Bir temel oluşturmayı sağlarlar diye düşündüm."

Yüreğim yerinden çıkacak gibiydi, durdu duracak bir halde delicesine çarpıyordu. Jameson'a doğru eğildim. "Majesteleri... Ben kraliçe değilim."

Kendinden pek memnun bir tavırla tekrar gülümsedi. "Ama olacaksın." Elimi öptü. "Senin doğal hakkın olanı sana teslim ediyorum sadece... programın birkaç ay önünde gidiyorum."

Heyecandan zar zor nefes alıyordum. "Bana hak ettiğimin ötesinde iyi davranıyorsunuz majesteleri."

"Bu ne ki" diye fısıldadı. "Kraliçe olduğunda, ölünceye dek –ve tahminimce sonrasında uzun yıllar boyunca damethiyelere, mücevherlere ve armağanlara boğulacaksınız" diye ekleyerek göz kırptı. "Odaya göz gezdir. Yerleş. Adamlarım, Quinten gelmeden önce, sabah eşyalarını buraya taşıyacaklar."

Hâlâ şaşkınlıktan donakalmış haldeydim. Kraliçenin özel dairesinde yaşayacaktım. Bu odalar benimdi.

"Güneşe iyi geceler dilemek saçma olsa da yapacağım. İyi geceler Leydi Hollis. Sabah görüşürüz."

Kapılar kapandığı anda Nora'yla Delia Grace, ilk gerçek dostluk anlarını yaşadılar. Birbirlerinin ellerini tutmuş, sanki bu odalar onlara armağan edilmişçesine zıp zıp zıplıyor, cıyak cıyak bağıryorlardı.

"Buna inanabiliyor musunuz?" diye haykırdı Delia Grace. Ellerimden tutup, beni kraliçenin misafirlerini karşıladığı boş alandan yatak odasına geri götürdü. Geniş, sayvanlı yatağın sağında şehre ve nehre tepeden bakan, geniş manzaralı pencere duruyordu. Solunda ise duvar boyunca, sofaya giden bir koridor uzanıyordu. Bu bölümde kraliçenin yardımcılarının uyuduğunu, krali-

çenin dairesine yaptığım birkaç ziyaretten biliyordum. Ama yatağın arkasındaki duvarda bir kapı daha vardı; daha önce geçmediğim bir kapı.

Ben ağır kapıyı iterek açarken, Nora ile Delia Grace de sessiz bir hayranlıkla beni takip ettiler. Daire uzadıkça uzuyordu. Yazı masaları, özel görüşme odaları ve başka bir sofada kıyafetlerime ayrılmış bir gardıroplar dizisi vardı.

Kendimi bitkin hissediyordum; sanki zemin nehrin üzerine kurulmuş, dalgalarla kıpırdanıyordu.

Bir kolumu uzatıp “Delia Grace, beni yatağa götürür müsün?” diye sordum. Gelip çabucak kolumu tuttu; yüzü endişe doluydu.

“Hollis?”

“İşte.” Nora yatak perdesini çekip açtı, ben de soluklarımı yavaşlatarak uzandım.

Delia Grace, “Mutlu olmadın mı?” diye sordu. “Krallık-taki her kızın istediklerini elde ediyorsun!”

“Elbette. Ben sadece...” Soluklarımı dizginlemek için durmam gerekti. “Bir anda çok şey oluverdi. Bir kraliçeyi eğlendireceğim, onca dersi alacağım ve yeni odaya geçeceğim ha? Hem de tek bir günde?” diye hayıflandım. “Yarın burada olacaklar!”

“Sana yardım için yanındayız” dedi Nora.

Başımı iki yana sallayıp ağlamaya başladım. “Bunu istediğimi sanmıyorum.”

Delia Grace, “Uyumalısın” deyip Nora’ya döndü. “Ayakkabılarını çıkar.”

“Geceliğim bile yok” diye sızlandım.

“Gidip hemen bir tane getiririm. Sen sakinleş, yeter.” Nora çabucak çıkıp gitti, ben de ayakkabılarımı çıkarma

işini devralan Delia Grace'le baş başa kaldım.

Ne sürahilerde su vardı ne de şöminede ateş. Nevresimler getirilmiş, mumlar yakılmıştı; böylece oda gösterilmeye hazır hale getirilmişti ama daire henüz yaşamaya hazır değildi.

"Hadi, bu gece kendi odama dönelim" diye mırıldandım. "Bunları yarın sabah da yapabiliriz."

Delia Grace beni yatağa geri iterek "Hayır!" diye belirtti. "Kral öyle bir şeyi hakaret olarak görür. Tüm saraydaki en iyi ikinci konaklama bölümü sana tahsis edildi ama sen, tüm bunları alt tarafı bir avuç kişisel eşya için bırakmak mı istiyorsun? Sen aklını mı kaçırdın iyice?"

Onun haklı olduğunu biliyordum ama tek gecede Delia Grace'in güvenli ellerinden çıkıp tahtın sağ kolu oluvermişim gibi hissediyordum ve bunun altından nasıl kalkacağımı bilmiyordum.

Ben yan yatarken Delia Grace de elbisemin bağlarını gevşetme işine girişti. Birkaç dakika içinde Nora elinde bir gecelik, sabahlık ve terliklerle geri döndü. Yanında tarağımla küçük bir vazo da getirmişti.

"Burada sana ait bir şeyler görmek hoşuna gider diye düşündüm" dedi. "Makyaj masasının üstüne bırakayım mı?"

Başımı evet anlamında hafifçe salladım, Nora eşyaları yerine koyarken ona gülümsemeye uğraştım. Delia Grace beni dik oturturken Nora da sofayı görebilmek için perdeyi çekti. "Dört beş kişilik sanırım. Bence artık harekete geçip nedimelerini seçme hevesine girmelisin."

"Eğer siz ikinizden fazlası olacaksa, seçimi siz yapabilirsiniz. Ama bugün olmaz."

Delia Grace, “Nora, bak bakalım birkaç hizmetçi bulabilecek misin” diye talimat verdi. “Ben onu yatırıp biraz süs eşyası, yakacak odun ve çiçek bulacağım.”

“Odasına gidip biraz daha eşya getirsek mi?”

“Kral o işi sabah yaptıracağını söyledi. O zamana kadar bekleyebilir.”

Sanki ben orada değilmişim, sanki tüm bunlar benim için ve benim yüzümden olmuyormuşçasına etrafımda plan yapıp durdular. O gün daha fazla bir şey düşünmeye takatim kalmadığından, onlara mâni olmadım. Yatak perdesi kapanınca rahat ve sessiz bir ortam oluştu. Ama bu ne onların bir odadan ötekine koşturmalarını ne de hizmetçilerin ateş yakma seslerini tamamen kesmişti.

Uyumadım. Ama Delia Grace’le Nora’nın nihayet uykuya daldıklarını duydum. İşte o zaman ayakkabılarımı bulup sessizce odadan çıktım.

ON ÜÇ

Gecenin bu vaktinde, ayın Büyük Salon'un vitray camlı pencerelerinden içeri ışımakta olduğuna emindim. Çiftlerin fısıldaşıp kıkırdadığı köşeleri döndüm, geç saatlerde dahi çalışmaya devam eden muhafızlar ve hizmetkârlar beni selamladı.

Büyük Salon'da büyük şöminenin ateşi için için yanan közlere dönmüştü; bir uşak tek başına şöminenin başında durmuş, bulabildiği son sıcak zerreciklerle ateşi canlandırmaya uğraşıyordu. Zemindeki renk patlamalarına göz gezdirerek kemerli geçidin ortasında durdum. Tabii ki hiçbir şey giderek yükselen güneşin ışıklarında oynayan renklerle boy ölçüşemezdi ama ay ışığındaki akislerinde neredeyse kutsal denebilecek bir yan vardı. Tasvirleri, desenleri aynı olsa da çok daha dingin, çok daha incelikliydi.

"Siz misiniz Leydi Hollis?"

Döndüm. Ateşin başındaki, uşak olduğunu zannettiğim kişi, Silas Eastoffe çıkmıştı.

Burada olacaktı elbette. Kralımı terk etmeye değil değmeyeceğini düşündüğüm anda, benzerini kendi kralına yapmış biriyle karşılaşacaktım tabii. Hangimizin

daha iyi bir suçlu olduğunu kim dile getirebilirdi ki?

Karşılaşabileceğim en kötü kişi oydu. Sırf bir hain olarak yaşamının cazibesine kapıldığından –hem cazibesine kapıldığından hem de buna boğun eğmek zorunda kaldığından değil, aynı zamanda o mavi gözlerde beni düşüncelere iten bir şeyler olduğu için de... O gözlerin beni ne gibi düşüncelere ittiğini dahi çözemiyordum.

Üzerimdeki gecelik değil de gece elbisesiymiş gibi düşünmeye çalışarak ağırbaşlı görünmeye çabaladım. Ama Silas'ın bakışlarının ağırlığı altında bu çok zor oluyordu. “Evet. Bu saatte ayakta ne yapıyorsunuz?”

Gülümsedi. “Ben de size aynısını sorabilirim.”

Durduğum yerde doğruldum. “Önce ben sordum.”

Alaycı bir ses tonuyla “Sahiden de kraliçe olacaksınız, değil mi?” dedi. “İlla bilmeniz gerekiyorsa söyleyeyim; *birileri*, tek bir günde, iki büyük kral için birbiriyle eş iki metal işçiliği eseri yapmanın iyi bir fikir olduğunu düşünmüş... Sullivan'la çalışmayı daha yirmi dakika önce bıraktık.”

Dudağımı ısırdım; suçluluk hissimden önce, ilgisiz davranma çabalarım kayboluvermişti. “Çok özür dilerim. O lafı ettiğimde, ziyaret günü aklımdan tamamen çıkmıştı. Ben de hazırlıksız yakalandım.”

“Öyle mi? Annem bugün son derece hevesli bir öğrenci olduğunuzu söyledi.” Kollarını kavuşturup omzunu duvara dayadı; bu alelade bir görüşmeymiş veya beni çok iyi tanırmış gibi.

“Hevesli, evet. Ama iyi bir öğrenci miydim? Onu zamanla göreceğiz.” Elbisemi iyice çekiştirdim. “Saraydaki kızlar arasında hiçbir zaman en zekisi olmadım. Bu gerçeği unutacak olursam, Delia Grace hatırlatır. Veya ebe-

veynlerim hatırlatır. Ama sizin anneniz ve Scarlet bugün bana epey sabır gösterdiler. Yarın onlara tekrar ihtiyaç duyabilirim. Yani, artık bugün oldu sanırım.”

“Dilerseniz onlara haber verebilirim.”

“Onlara taşındığımı da söylemeniz gerekecek.”

“Taşınmak mı? Bir günde mi?”

“Bir saatte.” Saçımı arkaya itip yutkundum; hissettiğim gerginliği sesime yansıtmamaya çalışarak “Kral Jameson beni bu gece kraliçe dairesine aldı” dedim. “Henüz anne babamın bile bundan haberdar olduğunu sanmıyorum. Haber yayıldığında, kraliyet danışma meclisinin ne tepki vereceğini hiç bilmiyorum.” Endişeden beliren kırışıklıkları düzeltmeye uğraşarak alnımı ovuşturdum. “Kral Quinten gelmeden önce Jameson benim kraliçe gibi görünmemi istedi. Hediye mücevherler alıyorum. Kral bazı yeni elbiselerden de bahsetmişti. Sonra derken, yeni odalarım oluveriyor... Tüm bunlar biraz fazla geldi” diye itiraf ettim.

“Ama istediğiniz de bu değil miydi? Krallıktaki en iyi bakılan kadın olacaksınız.”

İç geçirdim. “Biliyorum. Bu yüzden de emin değilim ama...” Duraksadım. Bu çocuğa fazla şey anlatıyordum. O hem bana yabancıydı hem de yabancı bir ülkedendi. Kim oluyordu da benim hayatımı sorguluyordu? Ama aynı zamanda, başkası yerine –hatta benim hakkımda her şeyi bilmesi sahiden de gereken insanlar yerine bile– onunla dertleşmeyi tercih ettiğimi fark etmiştim. “Sanırım sorun aldığım hediyeler değil, hediyelerin geliş hızı. Son derece haklısın, istediğim her şeye ve çok daha fazlasına sahibim.”

Gülümseyişi öncekiler gibi içten değildi. “İyi.”

Sohbetin sona ermek üzere olduğunu seziyordum, oysa buna hazır değildim; bu yüzden hemen konuyu değiştirdim. “Yerleşebildiniz mi? Şimdiye kadar Coroa’da yaşamak keyifli miydi?”

Gülümsedi. “Yemeklerin farklı olacağını, havanın farklı kokacağını, yasaların da farklı olduğunu biliyordum. Sadece... Burayı daha önce ziyaret ettiğimde hep eve döneceğimi biliyordum. Nankör gibi görünmek istemem. Sayamayacağım kadar çok nedenden ötürü, majestelerinin burada kalmamıza izin vermesine minnettarım. Ama zaman zaman, Isolte’yi bir daha asla görmeyeceğimi bildiğimden, hüzünleniyorum.”

Başımı öne eğip ses tonumu yumuşatarak, onu daha olumlu düşünmeye teşvik ettim. “Tabii ki Isolte’yi tekrar ziyaret edeceksiniz. Aileniz hâlâ orada, değil mi?”

Bana ufakık bir tebessümle karşılık verdi. “Evet. Onları özleyeceğim ama yarın Kral Quinten’i gördüğümüzde, tüm kalbimde umarım ki o adamı son görüşüm olacak.”

Sözlerinde beni ürperten bir şey vardı; bu sözlerin Jameson’ın daha önce dediklerine tuhaf biçimde benzediğini fark ettim.

“O kadar korkunç biriyse, aynı şeyi kendim için de dilerim. Ailenize de Coroa’da kaldığı süre boyunca mutluluklar dilerim.”

“Teşekkürler leydim. Herkesin dediği gibi eşsiz bir cevhersiniz.”

Ona, bildiğim kadarıyla Jameson’dan başka kimsenin beni cevher olarak görmediğini söylemek isterdim. Ama öyle nazik bir söz söylemişti ki anı berbat etmek istemedim.

Boşta duran bir tutam saçını kulağının arkasına iliş-tirdi. Saçlarının kalanı, bir kurdeleyle geriden toplanmış-tı. Boşta duran tutam Jameson'ın kestiği parça olmalıydı; Silas'a artık söz dinletemediği bir saç tutamı kalmıştı. Bunların yanı sıra bir de şunu fark etmiştim: Kılıç, Silas'ın yüzüne yaklaştığında bir an olsun irkilmemişti bile.

"Artık gideyim ben o halde" dedi. "Sizi tutmak istemem."

"Bu arada, burada ne yapıyordunuz?" deyiverdim çabucak. Gitmesine hazır değildim; henüz değil. "Burası şatodaki köşenizden epey uzakta."

Parmağıyla tavanı gösterdi. "Dediğim gibi, biz Isolteliler çok iyi düşünürleriz ama pek de harika yaratıcı insanlar değiliz. Buradaki sanat, mimari... Bunlarda ilginç bir yan var. Elimden gelse tarif ederdim ama ifade edecek sözcükleri bulamıyorum." Dönüp pencerelere baktı. "Cama vuran ışıkları izlemeyi seviyorum. Bu... sakinleştirici."

"Öyle, değil mi? Aşağı vuran tüm ışıklar parça parça görünüyor ama yukarı baktığınızda, başından beri planın zaten bu olduğunu anlayabiliyorsunuz."

Başını onaylarcasına salladı. "Bir de iyi bir öğrenci olmadığınızı söylüyordunuz. Düşünme şeklinize hayranım Leydi Hollis." Eğilerek selam verdi. "Anneme kahvaltıdan sonra sizi ziyaret etmesini söyleyeceğim. Muhtemelen Scarlet'in kalıp parçaları bitirmemizde bize yardım etmesi gerekir."

"Gerçekten özür dilerim."

Yüzünde yine beliren rahat ifadeyle omuz silkti. "İyi bir fikirdi. Bilhassa da kralların çalkantılı mazileri düşünülürse. Ama bir daha aklınıza parlak bir fikir geldi-

ğinde bana biraz daha zaman tanıyabilir misiniz? Bir delikanlının yapabileceklerinin de sınırı var.”

Kıkır kıkır güldüm. Hiç düşünmeden, ona moral vermek için uzanıp elini tuttum. “Söz veriyorum.”

Hazırlıksız yakalanan Silas gözlerini aşağıya çevirip ellerimize baktı. Ama elini aceleyle geri çekmedi. Ben de.

Hızlı bir baş selamıyla “Teşekkür ederim leydim” diye fısıldayıp şatonun koridorlarında gözden kayboldu. Keresken Şatosu’nun gölgelerinden birine dönüşüp geceye karışınca dek onu izledim. Sonra dönüp elime baktım, taşıdıkları sıcak hissi gidermeye çalışırcasına esnettim parmaklarımı.

Kafamı sallayıp bu hissi kafamdan attım. Az önce her ne yaşanmış olursa olsun, şu anki dertlerimin en küçüğüydü. Dönüp zemindeki renk patlamalarına baktım.

İstesem, salonu geçip Jameson’ın dairesine açılan kapıyı çalabilirdim. Muhafıza kralla acilen konuşmam gerektiğini söyleyebilirdim. Ona daha fazla zamana ihtiyacım olduğunu, bu pozisyona gelmek için doğmamış biri olarak ayak durmakta ne denli güçlük çektiğimi söyleyebilirdim.

Fakat.

Düşünceli düşünceli Büyük Salon’a göz gezdirdim. Jameson’a değer veriyordum. Sahiden değer veriyordum. Sırf bu bile daha fazla çabalamak istememe, bu işin altından kalkabiliyormuş gibi görünmek istememe neden oluyordu.

Bir kralın sevgisi insanı her şeyi yapmaya itebilirdi. Onun ve onun hatırına başkalarının da sevgisini kazanmak kadar baş döndürücü başka bir şey yoktu. Yarın anne babama yeni dairemden bahsetme ayrıcalığına erişecek-

tim. Jameson'ın arzularını artık kabullendiklerinden dolayı lordları da görecektim; krallıktaki kızların hepsinin üstüne, hatta kıtadaki müstakbel prenses adaylarının da üstüne çıkarıldığımın bilincindeydim. Pek yakında kraliçe olacaktım.

Pencereye son bir kez daha bakıp yeni odama geri dönmeye koyuldum. Hem hanedana mahsus hem de anne babamdan bağımsız bir odaya doğru merdivenleri çıkmak beni biraz heyecanlandırmıştı. Sırf bu bile şükran duymaya yeterdi. Diğer her şeyle birleşince, kendimi her şeye hazır hissetmemi sağlıyordu.

ON DÖRT

Sonraki sabah, dünyevi ne eşyam varsa hepsi yeni daireme getirildiğinden, tam bir keşmekeş yaşıyordu. Bu karmaşa sırasında elinde bir kutuyla bir uşak çıkageldi. Uşak kutuyu masalardan birine dikkatle bırakırken, iki yanında birer muhafız duruyordu. Ben uşağa başımla kutuyu açmasını işaret ederken, Nora'yla Delia Grace şaşkın şaşkın bakiştılar. Kutunun içinden çıkan göz kamaştırmacı ısıltıdaki kırmızı gerdanlığı gördüklerinde ikisinin birden heyecanla soluklarının kesilmesini izlemek benim için pek keyifli oldu.

“Aman Tanrım, Hollis!” dedi Delia Grace; kutuya kenardan bakmak için yaklaşmış ama ona dokunmaya cesaret edememişti.

“O gün kralın dairesinde olan buydu işte. Bugün için bir şey seçmeme izin veriyordu.”

“Harika bir seçim yapmışsın” dedi Nora.

Delia Grace hayranlıkla “Bu gerdanlığı biliyorum” dedi. “Kraliçe Albrade için özel yapılmıştı Hollis. Bu, bir savaşçı için tasarlanmıştı.”

Savaşa giderken takılmak üzere yapılmış bir şeyi kullanabileceğimi düşünerek gülümsedim. Tam gerdanlığı

almak için uzanıyordum ki başka bir uşak elinde bir kutuyla içeri girdi. “Bağışlayın Leydi Hollis” dedi. “Majesteleri bunun gerdanlığınıza hoş durabileceğini düşündü.”

Muhtemelen kralın beni şaşırtma amacıyla verdiği talimatları yerine getirerek, benden izin beklemeden paketi açmaya girişti. Jameson’ın seçtiği tacı görünce uzanıp Delia Grace’in eline yapıştım. Nefes kesici bir parçaydı, gerdanlıktaki mücevherlerin aynısıyla bezenmişti ve ufukta beliren güneş huzmeleri misali yükseliyordu.

Tıpkı güneş gibiydi. Jameson özenli bir seçim yapmıştı.

“Yardım edin hanımlar. Gecikirsek bunların hiçbir anlamı kalmaz.” Delia Grace tacı, Nora da gerdanlığı alırken ben makyaj masama oturdum.

“Akşama kalmaz, bitap düşersin. Öyle ağır ki!” Nora kopçayı yerine geçirdi; gerdanlığın ağırlığını boynumda tastamam hissettiğimde, Nora’nın haklı olabileceğini düşündüm. Ama yorulsam da yorulmasam da, bu şeyi boynumdan günbatımına dek çıkarmayacaktım.

Tacı saçıma ilştirip birkaç tokayla daha yerine iyice tutturan Delia Grace, “İşte” dedi.

Makyaj masasında oturup aynada kendime baktım. Kendimi daha önce hiç böylesine güzel hissetmemiştim. Kendim gibi görünüyor muydum, emin değildim. Ama tam bir hanedan üyesi gibi göründüğümü inkâr edemezdim.

Yutkundum. “Aptalca bir şey yapmaya kalkacak olursam sizin beni kurtaracağınıza güveniyorum. Kendinden emin ve güzel görünmeliyim ki Kral Quinten eleştirecek hiçbir şey bulamasın.”

Nora başını başıma yaklaştırıp aynadan gözlerime baktı. “Söz veriyorum.”

Delia Grace, “Tabii ki” diye ekledi.

Başımı salladım. “Gidelim o halde.”

Ellerimi önümde zarıfçe birleştirip, kraliçe dairesinden Büyük Salon’a doğru kısa yürüyüşümüze başladım. Yanından geçtiğimiz insanlardan yükselen her soluk kesilme sesinde ve yapılan her reveransta kendime güvenimin daha da arttığını hissediyordum. Yanından geçtiğimiz herkesin gözlerinde hedefime ulaştığımı görüyordum: en iyi altın rengi elbisem ve Jameson’ın seçtiği taçla birlikte alımlı bir kraliçeyi andırıyordum.

Salonun baş tarafında, Jameson’ın istediği şekilde önde ve tam ortada, Eastoffe ailesi duruyordu. Leydi Eastoffe dudaklarını “güzel” dercesine oynatıp elini kalbinin üstüne götürerek, bana içten bir şekilde gülümsedi. Onun yanında duran Silas, reverans yapmak için eğilirken bo-calamış görünüyor, gözlerini hem zeminde hem de benim üstümde tutmaya çalışıyordu. Gülmemeye çalıştım, sonra Jameson’a doğru yoluma devam ederken yüzüme meta-netli bir ifade oturtmaya çalıştım.

Jameson’ın ağzı hafifçe açık kalmıştı, beni karşılamak için elini uzatmayı hatırlaması biraz vakit aldı.

“Tanrım, Hollis. Nasıl soluk alacağımı unuttum.” Gözlerini benden ayırmadan başını iki yana sallarken, yüzüm kızardı. “Hayatım boyunca senin şu anki halini asla unutmayacağım: yeni doğan bir kraliçe, yeni doğan bir güneş.”

“Teşekkür ederim majesteleri. Ama kendi hakkınızı da teslim edin. Bu çok güzel” diyerek başımdaki taca dokundum. “Çok beğendim.”

Başını iki yana salladı. “Mücevherleri beğendiğine memnun oldum ama seni temin ederim, bu salonda o mü-

cevherleri hakkıyla taşıyacak başka bir kadın daha yok”

Biz birbirimizin gözlerinin içine bakmaya devam ederken, Kral Quinten’in yaklaştığını duyuran trampet sesleri uzaktan duyuldu. Jameson müzisyenlere hazırlanmalarını işaret etti, bense gerdanlığımı düzeltip en büyük mücevheri ortalamak için kalkıp bana yaklaşan Delia Grace’e döndüm.

Kral Quinten’le maiyeti geldiğinde hazır bekliyorduk; misafir kral büyük koridorun ortasına serilmiş kırmızı dokuma halıda ilerlerken biz adeta bir tabloyu andırıyorduk. Quinten’i en son Kraliçe Ramira’nın cenazesine geldiğinde görmüştüm. O günden tek hatırlayabildiğim, siyah elbisemin kolumu kaşındırdığı ve törenin büyük kısmında elbisemin kolunu düzeltmeye çalıştığımı. Fakat artık bunun bir önemi yoktu, çünkü artık Kral Quinten’i tanıdığımı hissediyordum; her şeyiyle tam da Leydi Eastoffe’un anlattığı gibiydi.

Saçları seyrelmişti ve eski günlerden sarı rengin izleri görülse de çoğu grileşmişti. Baston yardımıyla yürüyordu, omuzları hafifçe çökmüştü; bunun sebebi kısmen de olsa üzerindeki onca kumaşın ağırlığı mıydı, merak ediyordum. Fakat beni asıl ürküten yüzündeki ifadeydi: Gözlerinin içine baktığım anda yüreğim buz kesti. Onda tuhaf bir şeyler vardı; kaybedecek hem çok şeyi varmış hem de hiçbir şeyi yokmuş gibiydi ve bu kavramlara eşlik eden güç, ona bakmayı bile ürkütücü kılıyordu.

Bakışlarımı olabildiğince çabuk çevirip gözlerimi Kraliçe Valentina’ya doğrulttum. Gerçekten de benden fazla büyük sayılmazdı ki bu da onunla Kral Quinten arasındaki yaş farkının sahiden de çok ama çok fazla olduğu-

nu gösteriyordu. Sağ elini korumacı bir tavırla midesinin üzerinde tutarken, dişlerini göstermeden gülümsedi.

Kralın diğer tarafındaki Prens Hadrian'ı gözden kaçırmaya imkân yoktu. Evet, çoğu Isolteli güneş görmeye muhtaç gibi görünüyordu ama prensin hali hayaleti daha çok andırıyordu. Ben de yakında kelimenin tam anlamıyla hayalete dönüşür mü diye düşünmeden edemedim. Bunca hareket için harcadığı çabayı gizlemek istercesine dudaklarını sımsıkı kapalı tutuyordu ama alnından süzülen ter damlasını görmemek mümkün değildi. Bu adamın hemen yatması lazımdı.

Karşımda bu üçlü dururken, korkacak hiçbir şeyim olmaması gerektiğini anladım. Coroa, Isolte'den çok daha küçük bir ülke olabilirdi ama bizim kralımız çok, çok daha yüceydi.

Jameson kollarını açarak, yüksek sesle “Kral Quinten” dedi. “Siz ve ailenizin Coroa’ya selamlele gelebilmesine çok memnun oldum. Leydi Hollis’le ben, tıpkı babamın yaptığı gibi, sizi tanrıların tayin ettiğı yoldaş bir hükümdar ve kıymetli bir dost olarak, candan karşılıyoruz.”

Aynı anda, sessizlik içinde birçok şey oldu. Kral Quinten, tanrılardan söz edildiğinde gözlerini devirdi, Prens Hadrien titrek elini kaldırıp dudağının üstündeki teri sildi, bense hepimizin takdim edilmesinin verdiği rahatlıkla derin bir oh çektim.

Jameson, konuklarımız için yeterli sayıda sandalyenin yerleştirildiğı taht kürsüsünden indi ve Kral Quinten’i selamlamaya gitti. Yoldaş hükümdarının elini iki avucunun arasına alarak tokalaştı ki bu da salonda bir alkış tufanı kopmasına neden oldu. Gözlerim sürekli Valentina’ya dö-

nüp duruyordu. Dimdik duruyordu ama böyle burnu havada duruşunun sebebi neydi, çözememiştim. Ne mutsuzluğa benziyordu ne de gurura... Onu anlamaya imkân yoktu.

Jameson, Kral Quinten ile Valentina ve Hadrian'ı yanımıza oturmaya davet etti, böylece Quinten'e eşlik edenlerle Jameson'ın saray halkı da kaynaşmaya koyuldu. Ziyaret resmen başlamıştı.

Onu biraz olsun rahatlatma umuduyla, yanımdaki sandalyeye oturtulan Valentina'ya döndüm.

"Majesteleri, Isolte pek geniş bir ülke. Acaba siz neresindensiniz?" diye sordum.

Küstah bir tavırla karşılık verdi. "Önce siz konuşmayacaksınız. Önce ben konuşurum."

Afallamıştım. "Affedersiniz. Kralın takdimi yeterli olur sanmıştım."

"Olmaz."

"Ah." Duraksadım. Konuşma hakkım olduğuna epey emindim. "Eh, peki ya şimdi? Ne de olsa benimle çoktan konuştuğunuza göre."

Gözlerini devirdi. "Olur herhalde. Ne sormuştunuz? Nereden olduğumu mu?"

Tekrar bir tebessüm takınarak "Evet" diye yanıt verdim.

Parmaklarındaki yüzükleri inceledi. "Size söylersen, oranın adını bilecek misiniz ki?"

"Şey..."

Tek kaşını kaldırarak, "Sanmam. Duyduğuma göre tüm hayatınızı ailenizin malikânesiyle Keresken Şatosu arasında geçirmişsiniz" dedi.

"İkisi arasında, dünyada isteyebileceğim her şeye sahip olarak geçirdim" diye itiraf ettim. "Belki size bazı

mimari yapılardan bazılarını gösterebilirim. Bazı taş işçil..."

Hemen sözümü keserek "Hayır" diye karşılık verdi ve elini karnına götürdü. "İstirahat etmem çok önemli."

Sıkkın bir tavırla sandalyesine yaslandı. Jameson'ı yüzüstü bıraktığımı hissediyordum, iç geçirerek bakışlarımı başka tarafa çevirdim. Son yirmi dört saatin büyük kısmını Valentina'yla konuşamazsam diye endişelenerek geçirmiştim ama şimdi, onunla bir daha asla konuşmasam daha iyiydi.

Misafirlere göz gezdirip anne babamı aradım; onlar, sohbete tekrar nereden başlanacağını bilirdi. Delia Grace'in de bu konuda bir fikri olabilirdi... Fakat Eastoffelar haricinde tanıdık kimseyi göremedim.

Onlardan yardım istemek için yerimden kalktım. Başka bir aileyle selamlaştıkları sırada yanlarına ulaştım.

Lord Eastoffe, ihtiyar bir adamla sıkı sıkıya tokalaşırken "Geleceğinizi bilmiyordum" diyordu. "Yeni evimize yerleşirken yaşadıklarımızı size yüz yüze anlatabileceğime sevindim; mektupla her şeyi anlatmak asla mümkün olmazdı."

İhtiyar adam ve karısı, burnuna ve elmacıkkemiklerine bakılırsa oğulları olan bir delikanlıyla birlikte duruyorlardı. Çift, eski dostlarıyla tekrar bir araya gelmenin keyfiyle gülümsüyordu ama oğullarının ahırda gübre temizlemeyi yeğler gibi bir hali vardı.

"Scarlet" diye fısıldadım.

Bana doğru döndü. "Leydi Hollis, göz alıcı görünüyorsunuz!" Yüzünde neredeyse kardeşçe denebilecek bir samimiyetle ıslıl ıslıl gülümsedi.

Yanında kendimi biraz olsun daha rahat hissederek, “Teşekkür ederim” diye karşılık verdim. “Dinleyin, yardımınıza ihtiyacım var. Lütfen, kraliçeye söyleyebileceğim bir şeyler düşündüğünüzü söyleyin. Benimle konuşmaya hiç mi hiç niyetli değil belli ki.”

Scarlet iç geçirdi. “Herkes karşı böyledir... Yanında tek bir leydinin olması da muhtemelen bu yüzden. Ama hatırladım da, bu sabah onun yemeğe meraklı olduğunu duymuştum. Ona farklı bir yiyecek gösterme şansınız varsa, muhtemelen bundan keyif alır. İşte.” Kolumdan tutup beni çekti. “Reid Enişte, Jovana Teyze. Bu, Leydi Hollis. Kraliçe olacak.” Scarlet’in yüzü gururla ışıldıyordu. Elimi onun ellerinin üzerine koydum.

Scarlet’in teyzesi “Tanıştığımıza memnun oldum leydim” dedi. “Beklenen nişanınızın haberi Isolte’ye de ulaştı. İnsanlar sık sık güzelliğinizden bahsediyor ama belli ki yeterince ifade edememişler.”

Tüm bunları hazmetmeye çalışırken nabzın hızlanmıştı. Başka ülkelerden insanların beni duymuş olmaları, adımı bilmeleri inanılmazdı.

Hissettiğimden daha sakın bir izlenim bırakmayı umarak, “Çok nazıksınız” diye karşılık verdim.

Silas, “Bunlar Northcott ailesi” diye açıkladı. “Teyzemiz ve eniştemiz, bu da kuzenimiz Etan.”

Bana dik dik bakmakta hiçbir sakınca görmeyen delikanlıya döndüm.

“Tanıştığımıza memnun oldum” dedim.

Oğlan kısaca “Evet” diye yanıt verdi.

O da en az Valentina kadar rahatsız ediciydi. Bir tek, Saul gelip de kollarını ona doladığında yüzünde ufacık

bir tebessüm belirdi. Saul'un boyu anca onun göğsüne ulaşıyordu; Ethan, kuzeninin saçlarını neşeyle karıştırıp okşadı. Hemen sonra yine, bir savaş zırhı misali cansız ve soğuk bir hal aldı.

“Duyduğumuza göre bir atlı mızrak dövüşü olacaktı” dedi Lord Northcott. “Umarım sizden birini de aralarında görürüz.” Sullivan’la Silas’ı işaret etti.

Sullivan başını eğmekle yetinirken, Silas da ikisi adına yanıt verdi. “Bu sefer kenarda kalabiliriz. Ama ben de izlemeyi dört gözle bekliyorum. İlk kez böylesine coşkulu bir etkinlik için burada bulunuyoruz. Acaba Coroa’da bu işler daha mı farklı yapılıyor, bilemiyorum; daha önce hiç izlemedim.”

Tasdiklemem için dönüp bana baktı. “Sanmam” dedim alaycı bir ses tonuyla. “Isolte’deki birçok şeyin, nasıl desem, Coroa’dan *getirtildiğini* gördüğümünden, bunun da epey benzer olacağına kuşkum yok.”

Birçoğu hemfikir olup, bu gözlemime kıkırdayarak karşılık verdi. Etan hariç.

“Isolte de en az Coroa kadar eşsizdir. Geleneklerimiz sizinkiler kadar kıymetli, halkımız da bir o kadar saygı-değerdir.”

“Muhakkak. Kuzenlerinizi tanıma ayrıcalığını yaşamak, bana Coroa’nın ötesindeki dünyaya dair şimdiden birçok şey öğretti” diyerek Scarlet’e gülümsedim. “Bir gün Isolte’yi kendim de ziyaret edebilmeyi umuyorum.”

Kinayeli bir tavırla “Bunu ben de umarım” diye çıkıştı Etan. “Eminim sınırda tören borusuyla karşılanırsınız.”

Babası, “Etan” dedi hışımla. Gruptakilerden bazıları ayaklarını yere sürüdü, birçoğu başını öne eğdi. Yapılan

bu yorum beni aşmıştı.

“Anlayamadım beyefendi.”

Etan, ufak bir çocukmuşum gibi baktı bana. “Hayır, tabii ki anlamadınız. Niye anlayacaksınız ki?”

Annesi telaşla “Etan” diye fısıldadı.

Onun da Valentina’nın da bende çabucak kusur bulması karşısında sahiden şaşırmış bir halde, “Ne yaptım da sizi gücendirdim acaba?” diye sordum.

Zoraki bir sırtışıla “Siz mi?” dedi. “Siz kimseyi gücendiremezsiniz.” Attığım her adımda ışık kıpırtıları saçmaya devam eden tacımı işaret etti. “Siz sadece bir süsünüz.”

Tenimin öfkeden kızarmaya başladığını nefretle hissederek, hışımla soludum.

“Anlayamadım!”

Kraliçe Valentina’nın benim boş sandalyemin yanında oturmakta olduğu kürsüyü işaret etti. “Orada ne görüyorsunuz?”

“Bir kraliçe” dedim sert bir tavırla.

Etan başını iki yana salladı. “O sadece bakması hoş olduğu için seçilmiş, boş bir kaptan ibaret.”

“Etan, bu kadar yeter” diye gürledi Silas. Fakat kuze-ninin duracağı yoktu.

“Kendi sınırınızda olanlardan, halkınızın başına gelenlerden haberiniz yoksa sizin de tam olarak aynı şey – sadece kralınızın süsü– olduğunuz sonucuna varabilirim leydim.”

Yutkundum; Delia Grace kadar soğukkanlı ve zeki olabilmeyi nasıl da dilerdim. Yerimde olsa, şimdi bu oğ-lanı lime lime etmişti. Fakat bir yandan da, delikanlının

bir yönden haklı olduğunu hissediyordum. Şayet yakında kraliçe olacaksam, dahil olacağım kadınların ne gibi tutumlar sergilediklerine bakmam gerekiyordu.

Ne bir askerdim ne de haritacı. Ne kitabi bilgiye sahiptim ne son derece müşfiktim ne de herhangi bir yönden dikkat çekici derecede fevkaladeydim.

Güzeldim. Ve bunda yanlış bir taraf da yoktu ama bu, başlı başına pek az değer taşıyordu. Ben bile bunun farkındaydım.

Yine de, yetkin olduğum tek konuda ayıplanmayı da reddediyordum.

Burnumu havaya dikerek, “Isolteli bir düzenbaz olmaktansa Coroalı bir süs olmayı yeğlerim” diye çıkıştım. “Coroa’ya hoş geldiniz Lord ve Leydi Northcott. Gelebilmeye çok sevindim.” Bu sözümün ardından hışımla yerime döndüm; oturduğum yerin aslen bir taht olduğunu Etan’ın da fark ettiğini umuyordum. Nehrin üstüne doğan güneşin hayalini getirdim aklıma, beni sakinleştirip neşelendiren şeyleri düşündüm.

Ağlamayacaktım. Hayır, şimdi burada ağlamayacaktım. Bu salondaki kimseye –bilhassa da Isolteli birine– kralın sağ kolu olamayacak, dengesiz ve sabırsız biri olduğumu düşündürmeyecektim.

ON BEŞ

“N’olur” diye yalvardım. “O kadın çekilmez biri.”

Jameson, özel odalarına doğru ilerlerken kıkırdadı; bir yandan da, ziyaretin açılış süreci resmen sona erdiğinden, üzerindeki ağır aksesuarlardan bazılarını çıkarıyordu. Bana katılarak “Hepsi çekilmez” dedi.

“Kendini çok *üstün* sanıyor. Akşamı onunla geçiremem.” Valentina’nın eciş bücüş suratını hatırlayıp kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Ahırda yerim, daha iyi.”

Jameson bu sözüm karşısında içten bir kahkaha patlattı; sesi, kapının dışında toplanmaya devam eden kalabalığın gümbürtüsüyle uyumlu çıkmıştı. “Ben de! Ama hiç endişelenme Hollis’im. Bu ziyaret kısa sürecek, yakında gitmiş olurlar.” Bana yaklaşıp ellerini belime doladı. “Biz de daha önemli işlerle ilgilenmeye devam edebiliriz.”

Gülümsedim. “Benim dünyamda en önemli şey sensin. Bu yüzden, o berbat kadınla yemek yemem konusunda ısrarcıysan, ben de yerim.”

Çenemi tutup yüzümü kendininkine doğru kaldırdı. Ciddi sayılabilecek bir ses tonuyla “Seni bu ızdıraptan kurtaracağım. Ama bu seferlik” diye ekledi. “Fakat ne ya-

zık ki ben, bugün akşam yemeğini Quinten’le bazı anlaşmaları ve ticari konuları konuşarak geçirmek zorundayım... Bunlar seni sıkar. Bu yüzden, hadi sen de akşamını nedimelerle geçir.”

Çenemi tutan elini alıp öpmek için tuttum. “Teşekkür ederim majesteleri.”

Gözleri memnuniyetle parıldadı; bakışlarının ağırlığı altında odaklanmak ne zordu.

“Geri dönsen iyi olur” dedi. “Merak etme, senin adına bu gece için bir bahane uydururum.”

“Valentina’ya Isolte giysilerinden oluşan bir yığın altında boğulduğumu söylersin” diye takıldım ve kahkahaları kulaklarımda çınlarken yanından ayrıldım.

Dışarıda, Delia Grace’le Nora beni endişeyle bekliyorlardı. “Gelin hanımlar, kendimi pek iyi hissetmiyorum” dedim sahte bir ciddiyetle. “Artık gidip dinlensem çok iyi olacak sanırım.”

Delia Grace olan biteni hemen anladı; ben kalabalığın arasından dikkatle geçerken o da hemen peşime düştü. Bir köşeyi döndüğümüz sırada nihayet anne babamı gördüm. Annem, muhtemelen babamla elde ettikleri müthiş başarıyı kutlamaya gelen insanlara küçümser bir ifadeyle bakıyordu. Beni dönüştürmeye çalıştıkları şeyin tam zıddı olduğum için kral tarafından tercih edildiğimi herkese söylesem ne harika olurdu, değil mi?

Tüm bu olanlara karşın, yanlışlarımı düzeltmek ya da kendi adıma bir karar almamı engellemek haricinde benimle zor bela konuşuyorlardı. Mesafelerini korumaları, onlara karşı gelmemi kolaylaştırıyordu ancak.

Omzumun üzerinden Nora’ya baktım. “Neden başka

birkaç hanımı da toplayıp odama getirmiyorsun? Orada biraz daha insan olması hoş olurdu.”

Nora neşeyle “Elbette leydim” diye karşılık verdi.

“Bakalım, birkaç müzisyen de çağırabilir miyiz. Akşamımız güzel geçsin” dedim kendi kendime. Bu plan o sırada kulağa hoş geliyordu. Nora fazla uzaklaşmadan onu yakaladım. “Bir de yapabilirsen Scarlet Eastoffe’u getir. Aslında, Eastoffe ailesindeki herkes eski krallarının gözünün önünden kaçmaya can atıyorsa, hepsinin daireme gelebileceğini söyle.”

Başıyla onaylayıp, küçük partimizi toparlamak üzere işe koyuldu. En azından gün azıcık da olsa iyiye gidebilirdi; akşam Valentina’ya arkadaşlık etmekten kurtulmuştum, şimdi bunun yerine dans edecektim bir de.

Nora kapıyı Yoana ile Cecily’e açarken, ben de Delia Grace’in son sandalyeleri duvara dayamasına yardım ediyordum.

Karşılama mekânındaki ana alan dans ve sohbet için açılmıştı. Ben de saray müzisyenlerinden birini bize bir şeyler çalması için çağırmıştım. Valentina’yla tanışmanın getirdiği gerilim ve yoğun duygu çılgınlığından sonra bu çok eğlenceli olacaktı.

“Bizi çağırdığınız için teşekkür ederiz.” Cecily gelip hafif bir reveransla bizi selamladı.

“Ah, kesinlikle hoş geldiniz. Delia Grace’i hatırlarsınız elbette” deyip arkadaşımı gösterdim. Delia Grace başını dik tutarak doğruldu; artık kimsenin saygınlığını inkâr edemeyeceği bir pozisyonda olduğunun farkındaydı.

“Evet.” Cecily’nin yanında duran Yoanna yutkundu.

“Sizi görmek çok hoş.”

“Delia Grace, tatlım, onlara içeceklerin yerini gösterir misin?”

Delia Grace o sırada canının istemediği kimseyle konuşmaya gerek duymaksızın başını salladı. Herhangi biri ona karşı hata edecek olursa onu odadan derhal defedeceğimin bilinciyle anın keyfini çıkardığına emindim.

Kapı tekrar çaldı, Nora kapıyı tekrar açtı.

“Scarlet!” diye seslendim. “Gelebildiğine çok sevindim.”

Anne babasıyla Saul’un da peşinden içeri girdiklerini görmek beni memnun etmişti. Fakat Northcott ailesinin de onlara eşlik ettiğini fark edince şaşırdım. Sonra planda yokmuş gibi görünmek istercesine, Silas Eastoffe da içeri girdi. İşte o anda yüreğim, göğsümde tutsak kalmışçasına öyle bir tekledi ki durdu duracak sandım.

Boğazımı temizleyip, misafirlerimi karşılamak için döndüm.

Lord Eastoffe öne çıkıp eğilerek selam verdi. “Bizim de katılmamıza müsaade ettiğiniz için teşekkür ederiz. Kral Quinten’i tekrar görmek... hepimizin tahmin ettiğinden çok daha sinir bozucuydu.”

Başımı halden anlar bir tavırla eğdim. “Hepiniz burada istediğiniz kadar saklanabilirsiniz. Daire günlerce hizmetinizde; bol bol da yiyeceğimiz var... Buraya kamp kurarız” diye şakalaştım. “Lütfen rahatınıza bakın.”

Delia Grace çoktan müziğe ayak uydurmuştu bile; ben de ona katıldım. Geçen sene kendi başımıza hazırladığımız bir koreografi eşliğinde dans ettik.

Biz Delia Grace’le birbirimizin belinden tutup etrafımızda dönerken, Nora “Ne kadar da hoş” dedi.

Delia Grace, “Teşekkürler” diye yanıt verdi. “Üzerinde haftalarca çalıştık.”

“Taç Giyme Günü için de bir dans hazırlamayı denemelisiniz” diye ekledi Nora.

Delia Grace bu nazik öneri karşısında afallamış gibiydi. “Leydi Hollis de arzu ederse, neden olmasın. Teşekkürler.”

Dans sona erip de yeni şarkı başladığında, kendi dansına başlayan Nora’yı izledim. Açıkçası, eğer Delia Grace’le ikisi koreografimizi hazırlasalar, bugüne dek ettiğim dansların en iyisi olurdu muhtemelen.

Bu sırada, karşı duvardaki bir sandalyeden keyifle izlemekte olan bir çift mavi göz defalarca dikkatimi dağıttı. Müzik eşliğinde salınırken Silas’ı süzdüm.

“Dans eder misiniz beyefendi?”

Oturduğu yerde doğruldu. “Zaman zaman” dedi. Odanın öteki tarafındaki kuzenini başıyla işaret ederek “Ama ailemizdekiler içinde en iyisi Etan’dır” diye ekledi. Dönüp baktığımda Etan’ı duvar halısını asık suratla incelerken buldum; ellerini arkasında birleştirmiş, buraya tamamen kendi isteği dışında zorla getirilmiş gibi bir hali vardı.

“Dalga geçiyor olmalısınız.”

Silas güldü. “Kesinlikle hayır.”

“Eh, kendisine herhangi bir davette bulunmazsam alınmayın lütfen.”

Suratını buruşturdu. “Şu anki ruh hali düşünülürse, davette bulunsanız dahi kabul edeceğini sanmam.”

Sözlerine hak vererek iç geçirdim. “Ya siz?”

Yutkunup gözlerini yere dikti. “İsterdim... ama belki başka bir gün.” Yüzü tekrar bana döndüğünde, yanakla-

rının hafifçe kızardığını fark ettim. Böylesine samimi bir buluşma ortamında herkesin ortasında dans etmek istemediği için onu suçlayamazdım.

“Leydi Hollis, gelin de bakın” diye seslendi Cecily. Sessizce odanın öteki tarafına gittim, bu sırada yüzüme yayılan gülümsemeyi de dizginleme fırsatı yakalamıştım neyse ki. Silas Eastoffe’ta odanın havasını daha da tatlandırıran ne vardı böyle? Her şeyi... dinginleştiriyordu. Sözler netleşiyor, düşüncelerin sisi kalkıyordu sanki. İnsanların bunu yapabildiklerini, her şeyi böylesine duru bir hale getirebileceklerini hiç fark etmemiştim.

Sıkı fıkı sohbetlerin, yükselen kıkırdama seslerinin odaya yayılması beni şen şakrak ve keyifli bir ruh haline sokmuştu. Sonunda –her nasılsa– küçük Saul dans eşim olduğunda, bunu hiç mi hiç yadırgamadım. Saul’u alkışlar eşliğinde döndürdüm; çünkü gözyaşlarının yeri ni kahkahaların aldığını görmek çok hoştu. Şarkı sona erdiğinde eğilip onu yanağından öptüm. “Teşekkür ederim beyefendi. Siz iyi bir dansçısınız.”

Herkese sohbet ederken kemancı da fonda müziğini çalmaya devam etti. Hepimiz yerlerimize oturup söyleştığımız sırada bu odaların eninde sonunda huzurlu bir yere dönüşebileceğini hissetmiştim. Bu yönden ümit vadeliyordu.

Gelip yanımda dikilen Silas, “Kral size çok değer veriyor olmalı” dedi. “Bu odalar muhteşem. Bana Chetwin Sarayı’ndaki kendi odalarımızı anımsattı. Fakat Coroa mimarisi öyle farklı ki. Sırf bu taşlar bile her şeyi farklılaştırıyor bence.”

“Nasıl?” diye sordum. Bunlar kendimi bildim bileli gördüğüm taşlardı.

“Isolte’de binalar hafifçe yeşil ya da mavi renklidir. Güney kıyısındaki taşlarda bulunan bir mineral yüzünden böyle; çok güzel görünürler ama özellikle kışın her şeyi daha karanlık gösterirler. Sizin bu taşlarınızın ise öyle sıcak renkleri var ki! Her şeyi daha parlak, daha sıcak ve samimi gösteriyorlar. Bu dairenin etkileyici alanıyla da birleşince epey çarpıcı bir görüntü çıkıyor ortaya.”

Yüreğimde türlü duygunun kıpırtısıyla başımı aşağı yukarı salladım. “Başımı koyup yattığım en güzel saray burası kesinlikle. Ama eski odamın yalınlığını, hele bir de çoğu gün neler olacağını bilmeyi özlemiyorum dersem yalan söylemiş olurum.”

Yutkundum; bir kez daha çok şey mi anlattım acaba diye endişeleniyordum ama çok konuşmak istediğim başka hiç kimse yoktu.

Hafifçe gülümsedi. “Yalınlıkta güzel bir yan var, değil mi?” Sonra tekrar odaya göz gezdirdi. “Hayatımın bir noktasında yeni giysileri, daha iyi yiyecekleri, sarayın tüm o tuzaklarını tercih etmiş olabilirim. Ama şunu da söyleyebilirim ki, onları kaybederek bu dünyada sadakatin, sabrın ve içten sevginin yerini hiçbir şeyin alamayacağını öğrendim.”

İç geçirdim. “Size hak vermem gerek. İnsanın sahip olabileceği en değerli şey, birinin kalbinde kendine yer edinebilmesi. Bu, tüm gerdanlıklardan, tüm dairelerden çok çok daha iyi.”

Sessizce baktık.

Gülümseyerek “Altın tacınızı bir çiçekle değiştirir miydiniz yani?” diye sordu.

“Değiştirebilirdim sanırım.”

“Bence öylesi tam sizlik olurdu” diye karşılık verdi. Onunla göz temasını olması gerekenden biraz uzun tuttuğumu fark ettim.

“Babanıza burada istediğiniz kadar saklanabileceğinizi söyledim. Herhangi bir şeye ihtiyacınız olursa, odalarımın nerede bulunduğunu biliyorsunuz. İstemekten çekinmeyin.”

Başını iki yana salladı. “Bize şimdiden çok şey verdiniz. Scarlet’le Saul’un ne kadar mutlu olduklarına bakın. Daha fazlasını isteyemezdim.”

Haklıydı. Herkes gülümsüyordu... Tek bir kişi hariç.

“Teşekkür ederim bu arada. Daha önce beni savunmaya çalıştığınız için.”

Silas da benim gibi etrafa göz gezdirip kuzenine baktı: tek başına ve sefil durumda görünüyordu. “Sizi tanısaydı öyle şeyler söylemezdi. Bize ne kadar iyi, ne kadar nazik davrandığınızı ona anlattım. Kız kardeşimin sizden nasıl övgüyle bahsettiğini, Sullivan’ın bile adınızı duyar duymaz nasıl gülümsediğini söyledim.”

“Öyle mi? Gülümsüyor mu?” deyiverdim.

Silas gururla başını salladı. Sullivan’ın sessiz onayıyla yaptığı iltifattan etkilenmediğimi söyleyemezdim.

“Annem sizin cesaretinizi methediyor, babamsa yaşı- nıza göre ne denli olgun olduğunuzu. Bense...”

Hemen konuşmayı kesti. Başımı kaldırıp ona baktım, cümlesinin devamını öğrenmek için yanıp tutuşuyordum.

“Ve siz?”

Bana doğru dikkatle baktı. Sözlerin dudaklarının ucunda kaldığını anlayabiliyordum. Bakışlarını yere çevirdi, derin bir soluk alıp tekrar bana döndü.

“Ben de Coroa’da bir arkadaş bulduğuma çok memnunuz. Bunun mümkün olduğunu hakikaten tahmin etmiyordum.”

“Ah.” Yüzümdeki düş kırıklığı ifadesini kimsenin fark etmediğini umarak odaya göz gezdirdim. “Eh, ailenizin ne denli nazik olduğunu düşünecek olursak, bu bana pek de imkânsız gelmiyor. Siz de benim dostluğuma hep sahip olacaksınız.”

“Teşekkür ederim” diye fısıldadı.

“Silas?”

İkimiz birden annesine doğru döndük.

“Müsaadenizle lütfen” dedi; bir anda, kurtarılmamanın verdiği derin bir rahatlama hissi sardı içimi.

O uzaklaşırken “Elbette. Zaten benim de konuklarla ilgilenmem gerekiyor” dedim.

Dile getiremeyeceğim sebeplerden ötürü, bir bardak bira alıp panoramik pencerenin önünde somurtan silüete doğru ilerledim.

Bardağı uzatarak “Bir sorun mu var Sör Etan?” diye sordum. Teşekkür etmeksizin bardağı aldı.

“Yani, alınmayın lütfen. Odalarınız son derece güzel. Onları göstermek için sabırsızlanıyordunuz eminim.”

Başımı iki yana salladım. “Sizi bu yüzden davet etmedim ki.”

“Zannediyorum, kralınız, müstakbel kraliçesine ne harika davrandığına dair bilgilerle evimize dönmemizi istiyor. Ama benim dedikoduya vaktim yok. Evde olmayı yeğlerdim.”

“Ah, şu işe bakın. Ortak bir noktamız varmış.” Dönüp, havamı bozmasına müsaade etmeden Delia Grace’e yöneldim.

“Ne berbat bir adam. Bana bu kadar yardımcı olan insanlarla akraba olmasaydı, onu hemen defederdim.”

Cümlemin sonunu duyan Nora, “Sorun ne?” diye sordu.

“Bir şey yok. Sadece Eastoffelarin kuzeni Etan pek bir burnu havada davranıyor.”

Delia Grace, “Sanki herhangi bir Isoltelinin züppelik edebileceği böyle bir odası var da” diye homurdandı.

Kimсенin bunu duymadığını umarak omuzumun üzerinden etrafı kolaçan ettim.

Delia Grace, “Bu arada, sanırım Nora’nın tavsiyesine uyup Taç Giyme Töreni için dansımızı hazırlamaya başlayacağım” diye devam etti. “Hazır olalım diye.”

“İyi fikir. Son zamanlarda her şey aceleye geliyor gibi.”

“Sadece dört kızla, basit tutmak istiyorum. Bu yüzden bir kız daha seçmen gerek, sonra hazırız demektir.”

“İyi fikir. Hmm...” Saraydaki diğer kızları geçirdim aklımdan. Birçoğunu pek iyi tanıımıyordum, tanıdıklarıma da pek meraklı değildim. Tanrım, daha birlikte dans edecek biri bile aklıma gelmiyorken, idaremdе koca bir ekip nasıl kuracaktım? Ekibe katabileceğim iyi birini bulmaya çalışarak odaya göz gezdirdim, gözlerim sonunda mükemmel bir tercih olacağına emin olduğum tek kişinin üzerinde durdu.

“Scarlet?” diye seslendim; ben ona yaklaşırken, teyzeyle sohbet ediyordu.

“Buyurun Leydi Hollis.”

Çekingen bir tavırla gözlerimi kısarak “Taç Giyme Günü’nü duymuş muydun?” diye sordum. “Şunu söyleyebilirim ki ben, Isolte’nin önemli günlerinden haberdar değilim.”

“Duymuştum. Kraliyet soyunun oluşumunu kutlamakla ilgiliydi, değil mi?”

“Evet! Kralı sembolik olarak tekrar taçlandırıyoruz ve ona sadakat sözü veriyoruz. Herhalde en sevdiğim özel gün budur. Çoğu insan gün boyu uyur, şenlikler akşamüzeri başlar, sonra da herkes gece boyu kutlama yapar.”

Leydi Northcott’un gözleri fal taşı gibi açıldı. “Tam bana göre bir günmüş. Belki biz de buraya taşınmalıyız.”

Bu coşkusu beni güldürdü. “Kutlamalar sırasında bir de dans düzenlenir. Saraydaki hemen her kız dans gruplarından birine dahil olur; bizim de bir gösterimiz olacak tabii ki. Sen de Delia Grace, Nora ve bana katılmak ister miydin? Kralı etkilemek için eşsiz bir fırsat olacak.”

Scarlet’in yüzü sevinçle aydınlandı. “Ah, seve seve! Ne zaman başlıyoruz?”

“En erken, Kral Quinten gittikten sonra. O vakte kadar dans etmeyi düşünecek bile vaktim olmayacak.”

“Elbette. Çalışmalara başlayacağınız zaman bana da haber verin, hemen gelirim.”

Teyzesi, onun adına memnun bir ifadeyle bakıyordu. Göz ucuyla gördüğüm Silas ise gülümsemesini bastırma-ya uğraşıyordu.

Evet, Valentina bana soğuk davranmıştı, Etan da kaba. Hem de iki kez. Fakat Silas’ın ıslıl ıslıl gözlerinin bana takdirle baktığını gördüğümde, tek düşünebildiğim günün ne güzel geçtiği olmuştu.

ON ALTI

Sonraki sabah yatağımda oturmuş, sabah havasını umutla içime çekiyordum. Gergin bir ruh halini giderip rahatlatacak bir şey varsa o da turnuva alanındaki hokkabazlar, müzisyenler ve oyunlardı.

“Turnuva için çok heyecanlanıyorum.” Nora gelip yatakta kenara kaymam için beni dürttü. İstedğini yaptım, o da saçımı geriye alıp taramaya başladı.

“Ben de.” Göğsüme çektiğim bacaklarıma kollarımı doladım; bu hissi içimde tutup saklamam gerekiyordu sanki.

“Jameson bugün at binecek mi?”

Başımı iki yana salladım. “Tüm etkinlik boyunca Kral Quinten’e eşlik edecek.” Anlamlı bir bakışla “Sırf zırhı görmek bile Quinten’i yere sererdi herhalde” diye ekledim. “Sanırım bugün tribünde kalır. Herhangi bir kraliyet sembolü takma zahmetine girmeme gerek var mı, hiç bilmiyorum.”

“Neden olmasın? Sonuçta kimseye vermek zorunda değilsin.”

“Göreceğiz. Her koşulda, şu kırmızı iç eteğini giymek istiyorum ama üzerinde bana özgü altın rengiyle birlikte.”

Başını aşağı yukarı salladı. “Güzel görünür. Saçınızı tepeden toptasak iyi olur, böylece kirlenmez. Hadi.” Mak-yaj masasına gittik; saçımın ön kısmını kırmızı satenden kalınca bir bantla tutturarak aşağıda duran bir topuz yaptı.

“Bugün kimi desteklediğim bariz herhalde, değil mi?”

“Bunca kırmızıyla bariz.” Gülümsedi.

Merakla gözlerimi kısarak ona baktım. “Delia Grace nerede?”

“Elbisesinde bir sorun vardı, iplik bulmaya gitmesi gerekti.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Etrafın bu kadar sakın olmasına şaşmamalı.”

Nora kıkırdayıp şifoniyerimin çekmecesinde duran kurdelelerle mendilleri karıştırdı. “Yüksek sesle tezahürat etmeye ve kalbini yakışıklı şövalyelerden birine kaptırmamaya dikkat et” diyerek uyardım onu. Jameson’ın yanımda oturacağını bilmeme rağmen eldivenlerden birini elimde evirip çevirdim. Nora haklıydı sanırım; bir sembol taşıyabilir ve onu kimseye vermeden elimde tutabilirdim. Mendili elbisemin koluna iştirirken içeriye Delia Grace girdi, şimdiden gergindi.

“Şu lanet olası terzi ne diye sarayın öteki ucunda duruyor ki? Sarayın bu kısmında kimsenin iğne ipliğe ihtiyacı olmuyor mu yani?” Oflaya pufllaya gelip elbiselerimizle saçlarımızın düzgün durup durmadığını kontrol etti.

“Bu koridorlardaki bazı odaların terzilere tahsis edilmesi vereceği ilk buyruk olacak” diyerek söz verdim. “Eminim o zaman, tahminimizden çok daha fazla kişinin bunlara ihtiyacı olacak.”

Ensemden çıkan bir tutamı saç fileme tıktırırken dalgın dalgın başını salladı. “Hollis, burada olan biteni tam anlamıyla bazen yalnızca biz anlıyormuşuz gibi hissediyorum. İşte, saçın şimdi oldu.”

Delia Grace’in eline bir kurdele tutuşturup “Hadi gidelim hanımlar” dedim ve dışarı çıktık. Başımı dik tutarak kalabalığın arasından Jameson’ın kurulduğu kral locasına doğru ilerledim. Kral Quinten onun solunda, kıymetli kraliçesiyle birlikte oturuyordu. İç geçirdim. Valentina en azından locanın öteki kısmında oturuyordu, iletişime geçme ihtimalimiz çok azdı.

Onlara doğru ilerlerken, zırhlı bir delikanlının da bana doğru yaklaşmakta olduğunu gördüm.

“Ah, Silas Eastoffe, bu sen misin?” diye sordum ama ebeveynlerinin ve iğrenç kuzeninin yanında durmasına bakılırsa yanıt belliydi zaten.

Kaskını çıkarıp çabucak bana selam verdi. “Evet, benim Leydi Hollis. Kılıç dövüşünde ben de şansımı denemeye karar verdim. Bakın” diye devam edip kendi etrafında döndü. Anlatmaya çalıştığını anlamam pek uzun sürmedi.

Anne babasının hem memnun hem de endişeli ifadelerle bakan gözlerini fark etmiştim. “Ne kırmızı giymişsiniz ne de mavi.”

Uzaktan teyzesiyle eniştesi seslendiler. Lord ve Leydi Eastoffe el sallayıp bana doğru yaklaşırken nedimelerime döndüm. “Delia Grace, Nora. Yerlerinize geçebilirsiniz. Kısa süre sonra ben de geleceğim.” Derhal denileni yaptılar, böylece ben de Silas ve Etan’la baş başa kaldım. Gerçi, Etan’ın da o meymenetsiz suratını alıp teyzesiyle eniştesinin peşinden gitmesini isterdim.

Kısık sesle Silas'a "Kimseyi gücendireceğinizden endişelenmiyor musunuz?" diye sordum.

"Aksine. Geçmişimden de bugünümünden de gurur duyuyorum. Bu yüzden iki kralı da bugün onurlandırmayı umuyorum."

Silas'a dair yeni bir şeyler öğrendiğim her seferinde ona olan hayranlığım daha da artıyordu. "Bu çok asil bir tavır beyefendi."

Onun yanında duran Etan gözlerini devirdi.

"Peki ya siz Sör Etan?" diye sordum. "Bugünkü katılımcılar arasında siz de olmayacak mısınız? Yoksa turnuveya katılacak yüreğiniz yok mu?"

Bana öyle bir baktı ki gözünde iğrenç bir böcekten ibaret gibiydim.

"Ben dövüş oyunu oynamam leydim, gerçek savaşlar veririm. Bir mızrak ve kör bir kılıç beni korkutmaz."

Dönüp tekrar Silas'a baktım. "Kuzenim Isolte ordusuna pek çok kez gönüllü katıldı" dedi gururla. "Sınır boyunca barışı korumak için savaşıyor."

Kendi halkımdan insanlara karşı savaşıp biriyle vakit geçirmekten hoşlanmamıştım ama bunun cesaret gerektirdiğini de inkâr edemezdim.

"Eh, o halde, cesaretiniz karşısında hayranlığımı ve yaptığınıza şüphesiz olduğum fedakârlıklar karşısında şefkatimi kazandınız."

Bana pis pis sırtarak baktı. "İkisine de ihtiyacım yok. Hele ki sizden gelenine."

Başımı iki yana sallayarak elbisemin eteğini toparladım. "Kılıcınızı bugün kınında bırakmanıza sevindim Sör Etan. Dilinize de aynısını yapabilirseniz yanınızda-

kileri çok daha memnun edersiniz.”

Yüzünde yine mızımız bir ifadeyle hışımla uzaklaşıp beni Silas’la baş başa bıraktı. Nihayet.

“Denedim.”

Silas omuz silkerek gülümsedi. “Biliyorum. Bu yönünüzü seviyorum. Hep şansınızı deniyorsunuz.”

Bu söz üzerine düşündüm. Etan benim bir süsten ibaret olduğumu söylemişti, Delia Grace ne sefil bir öğrenci olduğumu bana hatırlatmak için her fırsatı kollamıştı, anne babam ise... bende durmaksızın kusur buluyorlardı. Fakat Silas kendime dair haberdar olmadığım şeyleri fark ediyordu hep. Düşünme şeklimi sevdiğini söylemişti. Haklıydı da, bir sürü iyi fikrim vardı. Şansımı denediğimi söylemişti ve bu konuda da haklıydı. Pes etmekte zorlanıyordum.

Yanında biraz daha kalabilmek için bir sebep bulmaya çalışırken yakaladım kendimi. Fakat bunun yerine başımla selam verip, arkama baka baka yanından uzaklaştım. Silas’ın yanındayken adını ağzıma alamadığım bir şeyler hissediyordum; ikimizi birbirimize bağlayan bir bağ varmış da çok uzaklaştığımda beni kendine çekiyormuş gibiydi. Yollarımızın kesişmesinin kaderimiz olduğunu düşünmeye başlamıştım. Fakat yola çıkış noktalarımızın ne denli farklı olduğu düşünülürse, bunun nedenini tahmin edemiyordum. Hiç düşünmeksizin, birdenbire mendilimi elbisemin kolundan çekip çıkardım ve hızla uzaklaşmadan önce yere bıraktım.

Kraliyet locasına varır varmaz Kral Jameson’ın önünde reverans yaptım. “Majesteleri.”

“Sevgili Leydi Hollis’im, bugün göz alıcı görünüyorsunuz. Oyunlara nasıl dikkatimi vereceğim şimdi ben?”

Gülümsedim, sonra Kral Quinten ile Kraliçe Valentina'ya başımla selam verdim. "Majesteleri. Umarım gece iyi uyu-muşsunuzdur."

Kraliçe Valentina nezaketim karşısında afallamış gö-rünerek gözlerini kırıştırdı. "Teşekkür ederim."

Yerime geçip dikkatimi başlayan oyunlara verdim. Her zamanki gibi, açılış Jameson'ın en az sevdiği etkinlik olan ayakta mızrak dövüşüyle yapıldı. Bunu sevmediği için onu suçlayamazdım; benim için bile çok ağır tempolu bir etkin-likti ve ne zaman skor yapılıp yapılmadığını anlayamıyor-dum. Öteki etkinliklerden bazıları çok daha anlaşılırdı.

"Ha ha!" diye bağırdı Kral Quinten. "Adamlarımın ka-zandığı bir zafer daha!"

Jameson dostane bir tavırla "Olağanüstü askerleriniz var" diyerek katıldı. "Babam da hep öyle olduğunu söy-lerdi. Gerçi, at sırtındaki oyunlar başladığında rüzgârın yönü değişecek gibi geliyor bana. Bütün Coroalılar at bin-mekte ustadır. Sevgili Hollisim bile son sürat ve zarafetle at biner."

Bu övgüyü kabul ederek başımı öne eğdim. "Çok na-ziksiniz. Peki ya siz majesteleri? Siz de at biner misiniz?"

Valentina mahcup bir tebessümle "Eskiden binerdim" diye yanıt verdi ama hemen ardından kocası elini salla-yarak onu susturdu.

Kral Quinten, "Bana kalsa bindirmezdim" deyiverdi çabucak.

Jameson'a anlamlı bir yüz ifadesiyle baktım, öfkelen-di-gimi hemen anlamıştı; bana dilini çıkararak karşılık ve-rince kahkahayı patlatmamak için elimden geleni yaptım.

Mızrak dövüşü nihayet sona erdiğinde, sonraki etkin-

lik olan kılıç oyunlarına katılacak ilk kişiler dışarı geldiler. Birkaç turun ardından arenaya Silas çıktı.

“Şuraya bakın majesteleri.” Kolumu Jameson’ın koluna koyup öteki elimle alanı işaret ettim. “Üzerinde hiçbir renk taşımayan delikanlıyı görüyor musunuz?”

Gözlerini arenanın uzak köşesine dikti. “Görüyorum.”

“Eastoffe ailesinin oğullarından biri. Performansıylasiz iki kralı birden onurlandırmak istemiş, bu yüzden de taraf seçmemiş” diye açıkladım. “Bunun hem geçmişini hem de bugününü temsil ettiğini söyledi.”

Jameson söylediklerimi düşündü. “Son derece diplomatik bir tavır gibi.”

Bu yorum karşısında biraz düş kırıklığına uğrayarak yüzümü buruşturdum. “Ben bunun hoş bir tavır olduğunu düşünmüştüm.”

Jameson güldü. “Ah Hollis, hayata bakış açın öylesine basit ki. Keşke benim de öyle olsaydı.”

Karşılaşma başladı. Silas’ın sözlerinde haklı olduğu hemen anlaşılıyordu: Kılıç sallamaktan ziyade kılıç yapmakta daha ustaydı. Yine de, bir şekilde zafer kazanmasını umarak oturduğum koltuğun ucuna gitgide yaklaşıırken buldum kendimi. Ayaklarını sarsakça oynatıyordu ama kuvvetliydi, kılıcını –ne şans ki mavi giyen– rakibinden çok daha yürekten savuruyordu.

Kalabalık her darbeye tezahürat edip haykırıyordu. Bense, olur da Silas kazanamazsa arenadan en azından hasarsız ayrılır diye umarak ellerimi dudaklarıma götürmüştüm. Jameson atlı mızrak dövüşü yaparken hiç endişelenmezdim. Belki at üstündeki yeteneği yüzünden belki de başarısız olmasının imkânsız olduğuna inandığım için.

Hem mağlubiyetin hem de yaralanmanın olası olması, izlediğim sahneyi daha da önemsememe neden olmuştu. Fakat giysisinin kolundan altın rengi bir tutam sarktığını gördüğümde, Silas'ın en azından güvende olduğuna dair umudum geri geldi.

Giymişti. Ona verdiğim hediye sahiplenip giydiğini öğrenmek kalbimin daha da hızlı çarpmasına neden olmuştu. Bunu fark etmediğini umarak Jameson'a göz ucuyla baktım. Fark etmiş olsa bile, daha birçok leydinin mendillerine altın işlemeler yaptırdığını tekrarladım kendime. Ne heyecan verici ve leziz bir sırды bu.

Silas ile rakibi ileri geri atılıyor, ikisi de pes etmeyi reddediyordu. Bugüne dek gördüğüm en uzun kılıç dövüşlerinden birinin ardından, sonunda mavili adam birkaç hatalı adım attı ve Silas karşısındakinin sırtına kılıcını tüm gücüyle indirdi. Rakibi toprağa yığıldı ve böylece tur sona erdi.

Tüm gücümle tezahürat edip coşkuyla alkışlayarak ayağa kalktım.

Jameson da yanımda ayağa kalktı. "Bu dövüşçüyü sahiden de destekliyor olmalısın" dedi.

Gürültünün arasında, ağzım kulaklarıma varmış bir halde gülümseyerek "Hayır lordum" diye karşılık verdim. "Ben diplomasiyi destekliyorum."

Bu sözüme kahkahalarla gülüp eliyle Silas'ı yanına çağırırdı.

"Güzel gösteriydi beyefendi. Sizin... tutumunuzu da takdir ediyorum."

Silas kaskını çıkarıp kralı selamladı. "Teşekkür ederim majesteleri. Bugün dövüşmek benim için bir onurdu."

Kral Quinten'in gördüklerini anlayabilmesi için gözle-

rini birkaç kez kırptırtması gerekti. Nihayet anladığında hışımla ayağa fırladı.

“Neden üzerinizde hiçbir renk yok?” diye sordu ters ters. “Mavi renginiz nerede?”

Jameson ona döndü. “O artık bir Coroalı.”

“Değil!”

“Buraya sığınmak için ülkenizden ayrıldı. Bana bağlılık yemini etti. Yine de size hakaret etmemek için hiçbir renkte giyinmemiş. Siz yine de bunu utanç olarak mı görüyorsunuz yani?”

Quinten’in sesi alçalıp pürüzlü bir hal aldı. “Siz de ben de onun asla gerçek bir Coroalı olamayacağını biliyoruz.”

Hemen arkalarında Kraliçe Valentina’nın elleriyle karnını tuttuğunu, bir Quinten’e bir Jameson’a endişeyle baktığını gördüm. O ana dek bana tüm sinirlerini aldır-mış gibi görünmüştü ama bu konunun nereye varacağı konusunda endişelendiği şimdi açıkça görölüyordu. Sonucu görmek istemiyordum, tahminime göre o da istemiyordu.

“Benimle gelin majesteleri. Fazla heyecanlanmamanız gerekiyor.” Onu merdivenden indirip kraliyet locasının arkasındaki gölgeliğe götürdüm. Oradan Jameson’la Quinten’in seslerini yine de duyabiliyorduk ama şimdi sesler boğuk geliyordu.

Gerginliği gidermeye çalışarak “Krallar, ha?” diye takıldım.

“Bence genel olarak erkekler böyle” diye karşılık verdi; ikimiz de buna güldük.

“Size herhangi bir şey getirebilir miyim? Biraz su? Ya da yiyecek bir şeyler?”

Başını iki yana salladı. “Hayır, o bağırış çığırtıdan

uzaklaşabildiğime sevindim. Majestelerinin morali kolayca bozulabiliyor. Tüm o hengâmeden uzak durmayı yeğlerim.”

“Dövüşçüye üzıldüm. Bence iyi niyetliydi.”

“Silas Eastoffe.” Bakışlarını yere çevirdi. “Bence onun niyeti her zaman iyi.”

Tuhaftı. Silas’ın kraliçeyi tanıdığını biliyordum ama kraliçenin de onu tanıdığını hiç düşünmemiştim.

“Daha önce de böyle şeyler yapmış mıydı?”

“Pek sayılmaz. Karşısındaki kişiyi konuya farklı bir açıdan bakmaya zorladığı birkaç sohbeta şahit olmuştum. İnsanların düşünmesini istiyor sadece.”

Başımı sallayarak onayladım. “Onu pek iyi tanıımıyorum ama bu, kulağa doğru bir yaklaşım gibi geliyor.”

Basamaklardan ayak sesleri geldi; Quinten gelmişti. Bastonuna yüklenerek, karısını öyle bir hızla çekip götürdü ki kraliçe giderken reverans bile yapamadı. Peşinden elleri belinde Jameson geldi.

“Eh, turnuva sona erdi. Quinten hakarete uğramak-tansa dinlenmeye karar verdi.”

“Yo, olamaz. Majesteleri, çok üzıldüm.”

Başını iki yana salladı. “O delikanlının akıllıca davranmaya çalıştığını biliyorum ama sonucu felaket oldu.”

“Bu çok saçma! Renklerin ne önemi var, önemli olan eğlenmek, bir oyunla oyalanmak değil miydi?”

“Evet, elbette ama...”

“Peki, ortayı bulmaya çalışan tek kişi hepimize ilham veren bir örnek ortaya koymadı mı? Neden her şey rekabete dayalı olmalı ki?”

“Hollis!”

Jameson karşımda sesini daha önce hiç yükseltmemişti. Bir anda şaşkına dönüp sessizliğe gömülüverdim.

“Bu konuyu kafana takmana gerek yok. Bu kadar çok düşünmek zorunda değilsin. Tek yapman gereken, Coroa’ya ne kadar iyi bir kraliçe olabileceğini göstermek. Bir de Quinten’in şu hatununu gölgede bırakmak.”

Yutkundum. “İyi bir kraliçe olmanın bir yönü de elbette, kıtadaki en geniş ülkeyle ilişkilerimizi iyileştirmeyi düşünmek.”

“O işi *ben* hallederim Hollis.” Başını salladı. “Şu sersem oğlana gelince. Umalım da bu sorun çözülebilirsin.” Elimi öpüp kendi yoluna gitti.

Kendimi önemsiz hissederek olduğum yerde kalmıştım. Jameson benden ötürü daha önce hiç memnuniyetsiz olmamıştı. Daha önce hatamı hiç yüzüme vurmamıştı. Gerçi ben de daha önce düşüncelerimi gerçekten hiç paylaşmamıştım. Yoksa... Etan haklı mıydı? Sadece bir süsten mi ibarettim?

Buna inanmakta güçlük çekiyordum. Muhteşem kraliçelerin yer aldığı o uzun listeye ben de katılacaksam, onların izinden gitmem gerekmez miydi? Biçarelerin ocağına, savaş alanlarına uzanan o izi takip etmemeli miydim?

Diğer kraliçelerle aynı düzeyde olup olmadığımdan korkarak çok vakit harcamıştım. Şimdi onların yakınına yaklaşmayı denemekten bile çekinmek bana akla hayale sığmaz geliyordu.

Yarışmacıların aylak aylak dolandıkları yere doğru ilerledim, bir yandan da kalabalığın arasında yer alan belirli bir aileyi bulabilmeyi umuyordum. İnsanları yararak geçerken, ne yazık ki, tanıdık bir yüze rastladım.

“Etan!” diye seslendim.

Dönüp baktı, dikkatini çekme umuduyla el salladım. Başını hafifçe sallayarak karşılık verdi.

“Silas nerede?”

İç geçirerek yaklaştı ve beni kalabalığın arasından çekip aldı. “Kör müsünüz?”

“Sizin kadar uzun boylu değilim. Durumu iyi mi?”

“Evet. Dashiell Amca ortam sakinleşinceye dek onu ağaç sınırının yakınına sakladı. Çoğu kişi şimdi ters yöne gidiyor. Gelin, bu taraftan.”

Onun uzun adımlarına elimden geldiğince ayak uydurmaya çalışarak peşinden gittim. Nihayet onları buldum; Silas bir varilin üzerine oturmuş, yüzünde afallamış bir ifadeyle anne babasıyla konuşuyordu. Beni görür görmez ayağa kalkıp hemen özür dilemeye başladı.

“Leydi Hollis, çok özür dilerim. Benim adıma kraldan özür dilemelisiniz.”

“Sakinleşin” dedim.

Yakarırcasına tuttu ellerimi. “Şayet Kral Jameson sırf benim yüzümden buraya yerleşme iznimizi iptal ederse... Hollis, ailem.”

Elleri sertti ama o mavi gözler öyle nazikti ki.

“Biliyorum.” İç geçirdim. “Lütfen, kralın ziyarete geldiğini ilk duyduğumuzda size bahsettiğim o parçaları yapmayı tamamladığınızı söyleyin.”

Başını onaylarcasına salladı. “Kral gelmeden önce mutlaka tamamlayabilmek için geç saate kadar çalıştık. Fakat onları ne zaman sunacağımıza dair kimse bizi yönlendirmediydi.”

“Mükemmel” dedim. “Kraliçe Valentina’ya bir mektup göndermeliyim.”

ON YEDİ

Delia Grace elbiseyi ite çeke düzleştirmeye uğraşırken kıpırdamadan durdum. “Bu çok tuhaf” dedi. “Kollarını nasıl hissediyorsun?”

“Ağır” diyerek doğruladım onu.

Delia Grace giysi kutusuna doğru geriledi ve bir şey daha çıkardı. “Bu saçın için. İstersen kendi eşyalarından birini de kullanabilirsin.”

Valentina’nın eşyaları epey güzeldi. Coroa’daki ince işçiliğin yanına bile yaklaşamazdı ama mücevherler çok daha büyük, daha kıymetliydi.

“Valentina gönderdiyse onu takarım.”

Dairemde kucağımda kitaplarla ve elbise kollarıyla saç aksesuarımın ağırlığına alışmaya çalışarak dolandım. Yedinci turu dönerken Silas ile Sullivan içeri girdiler; en şık giysilerini giymiş, eserlerini siyah yastıklar üstünde taşıyorlardı.

Sullivan ağabeyinin arkasında duruyor, Nora’yla Delia Grace’i endişeyle süzüyordu. Silas’la konuşmaya can atıyor olsam da, ilk olarak kardeşinin yanına gittim.

Bir elimi koluna koyarak “Bu hanımlar benim arka-

daşlarım” dedim. “Ve bu gece, tek bir kelime dahi etmene gerek yok. Sadece, Kral Jameson’ın hediyenizi alabilmesi için yastığı yukarı kaldır, yeter.”

Belli belirsiz gülümseyerek başını salladı.

Sonra Silas’a dönüp “Peki ya siz neye sırtıyorsunuz öyle?” diye sordum.

“Hiç. Sizi Isolte mavileri içinde görmek olağanüstü. Memleketimdeki kızlara benzemişsiniz.”

“Birkaç santim daha uzun ve güneş altında daha az vakit geçirmiş olsaydım, belki.”

“Belki” diye karşılık verdi. Sonra sesini alçaltarak “Bu yaptıklarınızın bir faydası olacak mı, bilemiyorum Leydi Hollis” dedi.

Ağır giysilerimi çekiştirerek “Biliyorum” diye karşılık verdim. “Ama denemek zorundayız.”

Kapının hızlıca çalınmasının ardından, peşinde tek bir nedimeyle, içeriye Valentina girdi. Bulabildiğim en soluk kırmızı tonunda, neredeyse pembe renkte bir elbise seçmiştim onun için. Tam da beklediğim gibi, teninde çok iyi durmuştu.

“Ne düşünüyorsunuz leydim?” diye sordu.

“Bence sizde kalmalı. Size benden çok daha fazla yakıştı.”

Gülümsedi, iltifatım hoşuna gitmişti. Valentina gülümsediğinde bambaşka biri oluyordu.

Kollarını başının üzerine doğru kaldırarak “Kollarımı öyle rahat hissediyorum ki” dedi.

Sıkıntıyla “Isolte’de kadınlar neden kollarında bunca kumaş taşıyor, lütfen açıkla mısınız bana?” diye sordum.

Güldü. “Öncelikle, bu bir statü sembolü. Bunca kumaş karşılayabilecek olduğunuzu ve ellerinizle çalışmak zo-

runda olmadığınızı gösteriyor. Saraydaki hanımlar böyle giyinmez; en azından uzun süre giyinemezler. İkinci olarak da, bu giysiler sizi sıcak tutar. Isolte'nin havası buradan çok daha serindir.”

“Ahh” dedim. Şimdi taşlar yerine oturmuştu. Ama bu giysileri maddi olarak karşılayabilecek olsam da olmasam da böyle giyinmeye niyetim yoktu.

“Akşam yemeğinin on beş dakika önce başladığı söylendi. Yani, herkes yerlerine oturmuş olmalı” dedi. “Siz hazırsanız ben de hazırım.”

“Mükemmel. Delia Grace, Nora; kraliçenin nedimesini de yanınıza alıp yerlerinize geçer misiniz lütfen?” Denileni yaptılar; akıllı tastamam karışmış olan nedime de onlarla birlikte odadan çıktı. “Sullivan, sen Kraliçe Valentina’nın arkasından, Silas sen de benim arkamdan gel lütfen.”

Silas başını sallayarak kabul etti. “Elbette leydim.” Sonra kısık sesle “Kardeşim sizin yanınızda olsa onun için daha kolay olurdu” dedi.

Gözlerimi yere çevirip, yanıt verecek cesareti toplayınca kadar aşağıda tuttum. “Ama senin yanımda olmana ihtiyacım var. Lütfen?”

Sanki bir karşılık vermek istermişçesine bana uzun uzun baktı. Sonunda sadece başını aşağı yukarı salladı ve küçük ekibimizle birlikte odadan dışarı çıktı.

Koridorlar neredeyse bomboştu. Herkes, sırf bol keseden yemek uğruna olsa da, ziyafete koşmuştu.

Valentina’ya “Kralın hâlâ öfkeli olma ihtimali ne kadar yüksek?” diye sordum.

“Çok. Öyle kolay kolay unutmaz.”

“Sizce bu işe yarayacak mı?”

Düşündü. “Kralınız çoğu kraldan daha makul birine benziyor; bu yüzden, onun hislerini düzeltmenin faydası olacaktır. Ayrıca, altımızdakiler bizim tavrımızı gördüklerinde aynısını tekrarlamaya çalışacaktır bence. Koyunlar daima çobanı takip eder.”

“Çok iyi bir noktaya parmak bastınız majesteleri.” Kafamı kaldırıp Valentina’ya baktım. Benimkiyle benzer tondaki saçları ve benimkinin aksine, baldan ziyade süte yakın ten rengiyle sahiden de epey güzeldi. Öyle endamlıydı ki en yüksek topuklu ayakkabılarla bile onun boyuna ulaşamıyordum. “Bunu yapmayı kabul ettiğiniz için çok teşekkür ederim. İlk karşılaşmamızda düzgün konuşmadığımı fark ettim, bu yüzden kötü bir başlangıç yaptık. Sizi gücendirmek istememiştim, şimdi yardımınıza nail olduğum için müteşekkirim.”

Elini bana doğru umursamazca salladı. “Beni gücendirmediniz. Bazen sadece sessiz kalmak daha kolay oluyor, anlarsınız ya.”

Kıkırdadım. “Sessiz kalmanın becerilerim arasında olduğunu söyleyemeyeceğim.”

Hakkımda bu kadarını zaten anlamışçasına, dudaklarını sımsıkı kapattı. “Tacı başınızın üzerinde birkaç yıl boyunca taşıdıktan sonra bu durum değişebilir.”

Bu sözüyle ne kastettiğini sormak istediysen de, bu sırada Büyük Salon’un girişine varmıştık. Karnıma bir yumru oturdu; tıpkı Silas gibi bizim de iyi niyetimizle işleri daha kötü hale getireceğimizden ürküyordum. Valentina kaygılandığımı sezmiş olacak ki bana doğru uzandı, salona el ele girdik.

Başta kimse bizi fark etmedi. Ama ana masaya ulaştığımızda neler olacağını görme heyecanıyla tüm salona sessizlik çöktüğünde heyecanlı soluklar ve fısıltılar işittim. Jameson seslerdeki değişimi fark ettiğinde dönüp, doğruca ana geçiş koridoruna doğru baktı. Gözlerinin kırmızı elbiseye odaklanışını izledim; yüzüne hoş bir tebessüm yayılıyordu ki elbisenin içindeki kadının ben olmadığımı fark etti. Gözleri çabucak kırmızı elbisenin sağına kayd, beni gördüğündeyse ağzı hafifçe açık kaldı.

Kral Quinten'in kulağına bir şeyler fısıldadı; o da en sonunda, her zamanki gibi huysuz bir tavırla, yemeğinden başını kaldırıp baktı. Şükür ki, karısını Coroa kırmızıları içinde, beni de Isolte mavisini içinde görmek onu şaşkına çevirip dilinin tutulmasına yetmişti.

Kürsüye yaklaşıp kralların önünde reverans yaptık. Valentina'nın seviyesi benden üstün olduğu için ilk olarak o konuştu.

"Majesteleri. Bu akşam buraya iki büyük krallığımız için barış çağrısında bulunmaya geldik" dedi.

"Halklarınız büyük hatalar yapmış olsa da siz iki kral, halkınızdan daha yücesiniz ve biz, sizin önderliğinizi örnek alıyoruz."

"Ben kırmızı giyiyorum, çünkü Coroa'da bir dost edindim."

"Ben de mavi giyiyorum, çünkü ben de Isolte'de bir dost edindim." Sullivan'la Silas'a yaklaşımlarını işaret ettim. "Zeytin dalı şekilli bu altın taçlar sizler için majesteleri. Isolte'de doğup artık Coroa'da yaşayan bir aile tarafından yapıldılar. Gelecek yıllarda sürecekardeşliğimizin nişanesi olsunlar."

Arkamızdaki kalabalık alkış tutmaya başladı. Dönüp ilk tacı aldım.

“Öylesine hafif ki!” dedim neşeyle.

Silas kısık sesle “Sizin için elimden geleni yaptım” diye karşılık verdi.

Bakışlarım, istediğimden biraz daha uzun süre Silas’ta kalmıştı ama hemen sonra tacı Kral Quinten’in başına yerleştirmek için masanın öteki tarafına uzandım; bu sırada Kraliçe Valentina da aynısını Jameson’a yaptı. Jameson gülümseyerek kraliçeyle konuşuyordu, Kral Quinten ise bana odaklanmıştı.

“Görüyorum ki Eastoffe ailesiyle yakınlaşmışsınız” diye belirtti.

“Majestelerinin arzusunu yerine getirebilmek için, konuklarımız nereden olursa olsun, sarayda en iyi şekilde ağırlandıklarına uğraşıyorum.”

Başını aşağı yukarı salladı. “Dikkatli olmanızı tavsiye ederim. Isolte’deki insanlar bu günlerde o aileyle aralarına mesafe koymaya meyilli.”

“Sebebini anlayamadım” deyiverdim; iki ülke arasındaki köprüleri paramparça etmek değil, yıkılan köprüleri tekrar kurmayı amaçladığımı ancak konuştuktan sonra hatırlamıştım. Yutkunup söze devam ettim. “Buraya geldiklerinden bu yana hem alçakgönüllü davrandılar hem de çok yardımcı oldular.”

Bakışlarında, sözlerinden de ağır bir ikaz hissediliyordu. “Ateşle oynamaya meraklıysanız, siz bilirsiniz. Ama sonunda yanan siz olursunuz.”

Öyle yapmam gerektiğini bildiğimden, reverans yapıp onu tekrar selamladım ama bu adama herhangi bir

şekilde saygı gösterir gibi davranmaktan nefret ediyordum. Silas'la Sullivan'a artık gidebileceklerini işaret edip sadece dudaklarımı oynatarak teşekkür ettim, sonra da Kraliçe Valentina'ya döndüm.

Birbirimizin yanından geçerken kulağıma "Herkesin tahmininden çok daha bilgesiniz. Yarın uzun uzadıya konuşuruz" diye fısıldadı, ardından krallarımızın yanındaki yerlerimizi aldık.

Yerime geçerken Jameson'a "Ne düşünüyorsunuz?" diye sordum.

"Bence bu elbiseyle bir sandaldan düşecek olsan, elbisenin kolları seni doğruca dibe çeker."

Güldüm. "Nasıl yürüyeceğimi çalışmak zorunda kaldım" diye itiraf ettim.

Gülümsedi. "Şaka bir yana, giydiğin her şey sana yakışıyor." Arkasına yaslanıp içkisini yudumladı. "Duyduğuma göre bugünlerde gelinlerin beyaz giymesi modaymış. Ne ilginç, değil mi?"

Yüzüm kızarıırken başımı öne eğdim. Jameson'ın beni Isolte mavileri içinde de güzel bulması hoşuma gitmişti elbette ama Valentina'yla birlikte yaptıklarımız konusunda neler hissettiğini de merak ediyordum; acaba detaylı planlamamızı ve emeklerimizi takdir etmiş miydi? Ben bunu sormadan, Kral Quinten, Jameson'ın omzuna dokundu.

"Tartışmanın manası yok. Şu anlaşma konusuna geri dönmemiz gerek" diyerek Jameson'ı sıkıştırdı. O görmenden iç geçirdim. Ne üzerinde çalıştıklarına dair hiçbir fikrim yoktu ama alt tarafı bir turnuvada düzenlenen tek bir karşılaşma uğruna görüşmekten vazgeçmemelerine

sevinmiştim. Jameson hiçbir şey söylememiş olsa da bu an, tam bir başarı olmuştu.

Salonun çevresinde insanlar sohbet edip atıştırıyor, gülüyorlardı. Valentina'yla birlikte sınıra yürümüş ya da bir kralı savaştan çekip çıkarmamıştık ama barışa uzanan yolda adımlar atmıştık. Benden önceki kraliçelerin takdir edebilecekleri bir şeyler yaptığımı umuyordum. Salondaki gülümseyen suratlara ve gevşek omuzlara bakılırsa, saraydaki çoğu kişi bizi takdir ediyor gibiydi.

Silas oturduğu masadan bakışlarımı yakalayıp kahdehini bana doğru kaldırdı. Ben de aynı şekilde karşılık verip içkimden bir yudum aldım. Hayır, bu oğlanın niyeti tamamen iyiydi ve sonunda yanmama neden olacak hiçbir yanı da yoktu.

Yemekler yenip müzik değiştiğinden, Valentina'yla birlikte geçtiğimiz salon merkezi şimdi dans eden insanlarla doluydu.

Silas'ın masasından kalkıp taht kürsüsüne yaklaşmasını tedirginlikle izledim.

Jameson'ın önünde eğilerek "Majesteleri" dedi. "Kral Quinten'le birlikte meşgul olduğunuzu görebiliyorum. Acaba Leydi Hollis'i dansa davet edebilir miyim diye merak ediyordum."

Jameson sinsice sırıttı. "Ancak kendisi de arzu ederse."

Derin bir soluk aldım. "Eh, şayet sizinle dans edemeyceksem." Jameson'ı yanağından öperek Silas'ın yanına inip, bitmekte olan şarkıyı beklerken yanında durdum.

Silas, "Sözümde durmak istedim; beni davet edecek olursanız sizinle dans edeceğimi söylemiştim" diye fısıldadı.

Yumuşak bir tavırla “Ama ben davette bulunmamıştım.”

“Bekleyemedim. Umarım sizin için de sakıncası yoktur.”

Gülümsedim. “Hem de hiç. Dans etmek için yanıp tutuşuyordum; hem Jameson da son zamanlarda dans edenleri izlemeye daha hevesliydi. Birinin beni dansa kaldırmasına çok sevindim. Artık saraydaki diğer centilmenlerin hiçbiri beni dansa kaldırmaz.”

“Ah, anlıyorum. Eh, sadece bir şarkılığına da olsa kralları, renkleri ve geri kalan her şeyi unutalım. Sadece hoş bir dans olsun, olur mu?”

“Evet” diyerek iç geçirdim.

Müzik başladı, karşılıklı durup diğer çiftlerle birlikte hareket etmeye başladık.

“Bunun için sana nasıl teşekkür etsem, bilemiyorum” dedim. “Sen ve ailen bu gece bizi kurtardınız.”

Gözlerini devirdi. “Ama başınızı derde soktuktan sonra.”

“Saçmalık. Burada asıl sorunun kim olduğunu bence hepimiz biliyoruz.” Dönerek yaklaşıp, elimi Silas’ın avucuna bıraktım. Sert teniyle elimi öylesine nazikçe tutuyordu ki; hareketlerinde bir centilmenin izlerini görebiliyordum.

“Yine de, en azından bu kadarını yapabilirdik.”

“Kral seni ödüllendirdi mi?”

Başını iki yana salladı. “Bu dansta krallar olmayacağı konusunda anlaşmıştık.”

İç geçirdim. “Pekâlâ.”

Kollarımızı kavuşturup döne döne daireler çizmeye

başladık. Bugüne kadarki en iyi dans eşim sayılmazdı ama Jameson'dan çok daha düzgün dans ediyordu.

“Bundan sonra pek fırsat çıkacağını sanmıyorum ama umarım yakında daha fazla sohbet edebiliriz” dedi.

“Katılıyorum. Konuşacak birilerinin olması pek hoştu. Bu da sana teşekkür etmem gereken bir diğer konu.”

Bana bakarak gülümsedi; bakışlarındaki pervasız hayranlık, etrafımızda başkaları da olduğunu bana unutturuyordu. “Ne zaman arzu ederseniz, ben buradayım. Birinin teşekkür borcu varsa o da benim. Siz aileme bir yuva sundunuz. Davranışlarımı herkesin içinde savundunuz. Siz fevkalade bir kadınsınız Hollis.” Sözlerine devam ederken yüzüne az da olsa karanlık bir ifade yayıldı. “Unutulmaz bir kraliçe olacaksınız.”

Şarkı sona erdi, reverans yaparak onu selamladım. Sonra dönüp, dansımı beğenip beğenmediğini görmek için Jameson’a baktım. Bana bakmıyordu bile.

Gözlerimi çabucak Silas’a çevirdim ve başımla, Büyük Salon’dan çıkarken beni takip etmesini işaret ettim.

Salondan çıkıp koridor boyunca ilerlerken epey bekledim. Sonraki şarkının başladığını duymuştum; bu sırada beklediğim yere Silas’tan önce gölgesi ulaştı.

“Dans sona erdi, bu yüzden tekrarlamalıyım: Şayet kral seni emeklerin için henüz ödüllendirmediyse, bunun gerçekleşmesini mutlaka sağlamak isterim.”

Silas başını öne eğip iki yana salladı. “Bu konuda endişelenmenize lüzum yok. Onlar hediye idi.”

“İsrar ediyorum! Bu gece yaşanan her şey, ailen olmanın asla mümkün olmazdı; bu yüzden sana borçluyum.”

“Bize yaşayacak bir yer verdiniz. Biz size borçluyuz.”

Ellerimi kalçama dayadım; elbisemin kolları göz önüne alındığında bu, dikkate değer bir çaba olmuştu. O da bunu fark edip güldü.

“Yapma! Resmen cebelleşiyorum!”

Gülümsemeye son verip “Farkındayım” dedi. “Kıyafet sorunları bir yana; bence muhteşem bir iş çıkardınız.” Başıyla Büyük Salon’u işaret etti. “Oradakiler bu gece ne kadar hoş davrandığınızdan bahsetmiyor sadece, Hollis. En başından beri sizin ne muhteşem bir kraliçe olacağınızı bildiklerini söylüyorlar.”

Ağzımdan umut dolu bir fısıltı çıkıverdi. “Sahiden mi?”

Başını sallayarak onayladı. “Muhteşem bir iş çıkardınız.”

Ona, mavi gözlerinde ışıldayan umuda diktim gözlerimi. Bu mavilikte gerçekten de sıradışı bir taraf vardı; omuzları çöktüğünde saçının oynamasında da... Hiçbir şeyden çekinmiyormuş, başka kimse için kaygı, ilgi ya da sevgi hissetmiyormuşçasına gülümsemesinde de...

“Seninle karşılaştığım için kendimi çok talihli sayıyorum” diye itiraf ettim. “Geldiğinizden beri kendimi... farklı hissediyorum.”

Fısıltılı bir sesle “Ben de farklı hissediyorum” dedi. “Siz yakınımda olduğunuzda.”

Ansızın, tamamen baş başa kaldığımızı fark ettim. Bu geniş koridorlarda birisi yürüse ayak seslerini duymamaya imkân yoktu ve o anda kulağıma hiçbir ses gelmiyordu.

“Artık geri dönsen iyi olur sanırım” diyerek soluk verdim.

“Evet.”

Ama ikimiz de yerimizden kıpırdamadık. Sonunda ikimiz de hareketlendik, koridorun ortasında yasak bir öpücükte buluştuk.

Silas yanaklarımı kavrayıp beni, bedenimdeki her şeyin eriyip gittiğini hissettiren büyük bir hassasiyetle sarmaladı. Suratımın kenarlarında dolanan parmaklarındaki nasırları hissedebiliyordum ve bunu, elimde olmadan, Jameson'ın kusursuz pürüzsüzlükteki ellerinin verdiği hisle karşılaştırıyordum. Silas'ın çok çalıştığını, emeklerinin ona bu nasırları kazandırdığını bilmek öyle bir histi ki, benim için dokunuşlarını daha da kıymetli kılıyordu.

Bir ömür bu hissin içinde kaybolup gidebilirdim. Fakat uzaklardan yaklaşan ayak sesleri duymuştum.

Ansızın çekiliverdim. Silas'ın gözlerine bakacak cesareti bile toplayamamıştım. Ben ne yapmıştım öyle?

“Beş dakika kadar bekle, sonra geri dön” diye fısıldadım telaşla. “Hatırım için, ne olur kimseye bundan bahsetme.”

Ben çoktan yola koyulmuştum ki Silas sade bir yanıtla karşılık verdi: “Siz öyle istiyorsanız.”

Büyük Salon'a başım dik, özgüvenli göründüğüme kendimi ikna etmeye çalışarak girdim. Sonra evlenmem planlanmayan, tamamen yabancı, bana öğretilen tüm değerler açısından tümüyle avam biriyle az önce öpüştüğümünden kimsenin kuşkulayabileceğine kendimi inandırmaya çabaladım.

Silas haklıydı; dönüp nereye baksam, insanlar bana anlayışlı gözler ve minnettar tebessümler dağıtıyorlardı. Tam da her şeyi bırakabileceğim bir anda nihayet bana saygı duymaya başlamışlardı.

Başmasaya geçip Jameson'ı yanağından öptüm. Bana şefkatli bir ifadeyle baktıysa da Kral Quinten'le sohbetine devam etti. O adamın maiyetindekileri de alıp git-

mesini dört gözle bekliyordum. Her şeyin tekrar normale dönmesini istiyordum.

Fakat bir yandan da acaba her şey tekrar normale-
şir mi diye endişelenmeye başlıyordum. Silas Eastoffe'la
gözlerimiz buluştuğundan bu yana içimde *bir şeyler*
uyanmıştı. İkimizi birbirimize bağlayan o bağ sımsıkı
bir şekilde ve tüm kararlılığıyla beni sürüklüyordu. Si-
las salona girerken o çekimi hâlâ hissettiğimi fark ettim;
hüzünlü gözlerini önüne eğmişti, herhangi bir şekilde
mutluluk numarası yapacak gücü toparlayamamış gibi
görünüyordu.

Silas'ın yanmama neden olacak hiçbir yanı olmadığı-
nı söylemiştim. Buna hâlâ inanıyordum. Alevlerin içine
düşecek olursam, bu ancak ve ancak kendi kabahatim
olacaktı.

ON SEKİZ

Taze açan çiçeklerin kokusunu içime çekerek derin bir soluk aldım. Keresken'in huzur dolu bahçelerindeki çalı labirentinin içinde bir başıma kaybolarak bir saatimi memnuniyetle harcayabilirdim aslında ama Jameson'la Kral Quinten okçuluk antrenmanı yaparken Kraliçe Valentina'yla birlikte oturmak da şaşırtıcı biçimde zevkliydi. Jameson'ın formu yerindeydi, Quinten'in de hayatının bir noktasında iyi formda olduğuna emindim. Bugünlerdeyse yayı dikkatle çekerken belini esnetmek onu biraz zorluyordu. Yine de, sağlam duruşlu parmaklarından ve bakışlarındaki eminlikten, ne yaptığını tam olarak bildiğini anlayabiliyordum.

Valentina'yla birlikte, saray hizmetlilerinin üstümüzde tuttuğu birkaç geniş güneş şemsiyesinin altına sığınmıştık. Jameson'ın yeni bir ok daha fırlatışını izliyorduk. Ok, hedefin yakınına tutturdu, Jameson bana dönüp metkiye beklediğini açıkça belli eden bir tavırla kaşlarını kaldırdı.

"Bravo lordum!" diye seslenip hemen ardından zar zor yutkundum. Bu sözleri dile getirmek zor olmuştu. Gizli

bir öpücük boğazıma oturmuş, söylemem gerektiğini bildiğim tüm sözlerin önünü tıkıyor, yapmam gerektiğini bildiğim tüm hareketlere engel oluyordu.

Yüzümdeki gülümsemenin basmakalıplığı ya da gözlerime inen perdenin beni ele vereceğinden korkuyordum. Jameson her an ona ihanet ettiğimi anlayabilirdi. O anda bile bu olanların nasıl gerçekleştiğini açıklayamıyordum.

Olanları değiştiremiyordum da. En büyük ümidim ancak olanları unutmak ve Jameson'la tahta doğru istikrarlı adımlarıma devam edebilmektir. İç geçirerek Valentina'ya döndüm.

Önceki geceki rahat sohbetimizi tekrar başlatma çabasıyla "Dün için size tekrar teşekkür etmek isterim" diyerek söze girdim. Her şey bu denli resmi gelirken konuşmak çok daha zor oluyordu.

"Genel anlamda pek de bir şey yapmadım. Her şeyi siz düzenlediniz. Kralınızın size neden bu denli iltifat ettiğini anlayabiliyorum." Jameson'a hayranlıkla baktı. Zaten Jameson'a başka türlü bakmanın imkânı da yoktu.

O halde neden gidip başkasını öptün?

"Ben... Ben neden beni seçtiğine hâlâ emin değilim" dedim bocalayarak. "Bazıları, onu güldürebildiğim için olduğunu söylüyor." Bu sorunun gerçek yanıtının ne olduğunu hâlâ bilemez bir halde başımı yana eğdim. Sanırım Etan sebebin güzel suratım olduğunu söylerdi. "Peki siz Kral Quinten'le nasıl tanıştınız?"

Omuz silkti. "Anlatacak pek bir şey yok. Çocukluğumdan beri ailemle birlikte sarayda yaşıyordum. Saray çok büyük, bu yüzden kralla yollarımız ancak birkaç yıl önce kesişti. İşte tüm olan biten bu kadar."

Ona anlar bir ifadeyle baktım. “Benim hikâyem de benzer. Bir sarayda yaşamak için taşradan ayrıldığınızda başınıza gelebilecekler inanılmaz.”

“Doğru. Sarayda yok yok, uzun yıllar boyunca da yuvamız oldu; yalnızca seyahat etmek için saraydan ayrıldık.” Dudaklarına belli belirsiz bir tebessüm yayıldı. “Kıtadaki hemen her ülkeye gitti” diye böbürlendi. “Anne babam benim dünyayı görmemi istediler.”

“Size imreniyorum. Benim dünyamın ne denli küçük olduğunu gördünüz bile.”

Başını aşağı yukarı salladı. “Belki kralınız daha maceraperest çıkar da sizi her ülkenin prensiyle tanıştırmaya götürür. Çok işinize yarar; bazı şeyler ancak seyahat ederek öğrenilebiliyor.”

Hayatımın büyük kısmında, Varinger Malikânesi yakınlarındaki tepelerden ya da –başkent in ortasından geçtiğinden dolayı– Colvard Nehri’ndeki gün doğumlarından fazlasını görmem gerektiğini düşünmek için hiçbir sebepim olmamıştı. Ama kıtanın başka yerlerinden insanlarla tanışmak aydınlatıcıydı ve artık, daha fazlasını öğrenmek için yanıp tutuşuyordum.

“Umarım. Peki ya siz? Bu eğitimi tamamlamayı umuyor musunuz? Geriye kalan diğer birkaç ülkeye de gitmeyi istiyor musunuz?”

Yüzündeki tebessüm silinip gitti. “Kralın kafası krallıklayla çok meşgul.”

“Ah.” Bunun ne anlama geldiğini tam olarak anlayamamıştım ama her ne anlama geliyorsa, tahminimce, bu sebepten ötürü evden fazla uzaklaşamamalarına neden oluyordu. En azından Coroa pek de uzak bir yol sayılmazdı.

Neredeyse duyulamayacak kadar kısık sesle “Bu yüzden anne babamı özlüyorum” dedi. Bunun üzerine ona baktığımda, artık bir kraliçeden ziyade kendi gibi göründü gözüme: hayatta yolunu çizmeye çalışan bir diğer bir genç kız gibi. “Gezilerimizden yadigâr ufak tefek hediyelik eşyalarım var... Mesela bu kolye” diyerek kuğuyu andıran boynuna taktığı gümüş ovale dokundu. “Babam bunu Montoth’ta yol kenarında satış yapan ufak tefek bir çingene kadından almıştı. Kolyeyi o kadının yaptığını pek sanmıyorum; anlarsınız ya.”

Bu kolyenin bir zamanlar kimlerin boynunda olduğunu merak ederek başımı aşağı yukarı salladım.

“Gerçi, hoş bir çingeneydi. Coşkuluymdu. Babam ona istediğinden fazlasını ödedi. O da böyle naziktir işte.”

“O halde, günün birinde onunla tanışmayı çok isterim.”

Valentina gözlerini ufuktan, elini de kolyesinden ayırmadı. “Keşke tanışabilseydiniz. Keşke ikisiyle de tanışabilseydiniz.”

Muhteşem olabilecek bir sohbeti berbat ettiğimi fark ederek iç geçirdim. “Çok üzüldüm.”

Bakışları krala döndü. “Ben de.”

Ses tonunda ansızın beliren öfkeli tınının sebebini çözememiştim ama üzerine daha fazla kafa yormadım. Uzaktan, nedimeler ellerinde leziz ikram tepsileriyle yaklaşıyorlardı.

“Yabancı mutfaklara meraklı olduğunuzu duydum. Sadece size özel bazı yemekler hazırlatma cüretini gösterdim.” Yaklaşmakta olan hizmetkâr kalabalığını işaret edip yüzünün aydınlanışını izledim.

“Öyle mi?” Sesinde kuşku vardı.

“Evet. Ben... Ben yanlış mı duymuşum yoksa? Hiçbiri-ni yemek zorunda değilsiniz elb...”

Örtünün üstüne peş peşe tepsiler bırakılırken “Yo, hayır! Çok sevindim!” dedi heyecanla. “Bunu biliyorum” diye ekledi. “Bunları genelde Taç Giyme Günü için pişiriyor-sunuz, değil mi?”

“Evet. Sadece bölgeye özel birkaç lezzet, birkaç tane de Coroa’nın özel günleriyle ilgili tatlar hazırlatmaya çalış-tım. Şuradaki turtalar var ya, gündönümü için yapılır ve içinde şeker pekmezi vardır.”

Ufak tatlılardan bir tanesini alıp ağzına atıverdi. Birçok konuda cüretkâr olsam da farklı yiyecekler karşısın-da hep duraksardım. Bu konuda bile Valentina’nın böyle atıl-gan olmasına hayran kalmıştım.

“Leziz. Peki ya şunlar?” Sorular sorup midesinin alabil-diğince yiyerek bir tabaktan diğerine geçti. Gülümsemesi-ni dizginlemediğinde daha genç, çok daha umut dolu görü-nüyordu. O ufacık anda Valentina’nın ne Büyük Salon’da ne de turnuva alanında kendini gösterdiğini fark ettim. Güzelliği aşikârdı; kaşlarını çatıp suratını astığında bile inkâr edilemez bir güzelliği vardı. Ancak bu suratta, tahta nasıl oturtulacağını, kalabalıkların hayranlığını nasıl ka-zanacağını anlamamı sağlayan bir şeyler de vardı.

Sonra Eastoffe ailesinin yaptığı yorumlardan bazıla-rını düşünüp, kimsenin bu yönden ona hayranlık besle-medliğini fark ettim. Sanırım daha önce kimse onun bu şekilde gülümsediğini görmemişti.

Güneşin keyfini çıkararak “Bu, uzun zamandır benim için yapılan en güzel şey” dedi. “Teşekkür ederim.”

“Rica ederim. Karnınız ne zaman acıkırsa ziyarete beklerim.”

Kıkırdadığında, sesi sanki havalanıp ağaç dallarında süzülüyordu.

Kral Quinten, yayını işaret ederek “Valentina!” diye çıkıştı; sanki kahkahası çok mühim bir şeyi bölmüştü. Böylece o aydınlık gülümseme bir anda kayboluverdi, Valentina’yı çevreleyen ışık sönüp gitti. Vakur bir tavırla başını sallayıp dudaklarını bir lokma turtanın ardına gizledi.

Yarım ağız, “Tam bir tiran” diye mırıldandı. “Yemin ederim, gücü kuvveti yerinde olsa hayatın neşesini avlamaya kalkar, gözünün yaşına bakmazdı.” Hemen sonra kendine geldi. “Lütfen bu söylediklerimi başka yerde dile getirmeyin.”

Ben de kimse dudaklarımı okumasın diye ufak bir parça turta aldım. “Endişelenmeyin. Şu hayatta anladığım bir şey varsa o da belirli düzeyde mahremiyetin değeridir. Benimkisi yakın zamanda epey kısıtlandı, sizinkini düşünemiyorum bile. Kimseye bir şey söylemem. Ayrıca, bence haklısınız da. Kral Quinten biraz huysuz bir tip.”

Gülümsemesini bastırmak için dudaklarını sımsıkı kenetledi. “Peki Leydi Hollis, bu geceki planımız nedir?”

Kalbimin gümbür gümbür çarptığını hissedebiliyordum. İşler sahiden de iyiye gitmeye başlıyordu. “Kral Jameson yakınlarda bana altın bir zar seti hediye etti. Birkaç oyun öğrenmeyi deniyorum.”

“Para getiririm. Risk olduğunda çok daha eğlenceli olur” diye önerdi; pek bilgece sözler paylaşır gibi söylemişti bunu.

“Dilerseniz nedimelerimizi de davet edebiliriz.”

Başını iki yana salladı. “Hayır. Ben yalnızca sizinle birlikte olmak istiyorum.”

Gülümsedim. “Elbette majesteleri.”

Unvanını dile getirdiğimde gözlerini devirdi. “Pekâlâ, sana diz çöktürmek eğlenceliydi ama artık bana sadece Valentina diyebilirsin.”

“Daha sonra sıkılacak olursan, eski günlerin hatırına yine önünde diz çökebilirim.”

Bu sözlerim karşısında da kıkırdadı ama çabucak sustu. Kral Quinten’in oflayıp pofladığını görebiliyordum ama dönüp bize bakmak için acele de etmemişti. Bakışları Valentina’dan hızla bana doğru dönüp üzerime kilitlendi; ürperdim. Nihayet Valentina’ya ulaşmış olabilirdim ama Quinten’in gözünde hâlâ anca bir haşere değerindeydim. Gözlerimi çabucak başka yöne çevirdim.

Burada Valentina’ya eşlik etme amacıyla bulunduğumu ve şayet o memnunsa görevimi başarıyla yerine getirdiğimi hatırlattım kendime... Ama sonunda kraliçe olduğumda, hayatımda daima bir Quinten de olacaktı. Kodamanlar ve diplomatlar değişse de ben daima hiçbir şeyden gizlenemeden, her şeyin ortasında kalacaktım. Kimisi muhtemelen beni yeterince sevebilirdi ama beni görmezden gelmekten keyif alacak kimileri de daima olacaktı.

Başımı dikleştirdim ve Valentina’yı düşündüm. Biz, altın kafeslerdeki kadınlar, bu işin hakkını vermeliydik.

ON DOKUZ

Valentina çok geçmeden yoruldu ki bu benim de işime gelmişti, çünkü ilgilenmem gereken bir iş vardı. Paket hafifti ve Leydi Eastoffe'un bana daha önce de dediği gibi, odalarının dış duvar boyaması sayesinde doğru yöne gittiğimi anlayabilmiştim.

Aslında teknik olarak oraya Scarlet'i görmeye gidiyordum ama karnım, ayaklanma başlatan entrikacı kelebeklerle dolmuştu. O kelebeklerin aslında ne olduğunu anlamamı sağlayan bir dolu şeyi aynı anda hissediyordum. Silas da orada olacak mıydı? Benimle konuşmaya çalışacak mıydı? Konuşmasını istiyor muydum?

Öpüşmemiz tam bir sürpriz olmuştu. Hayır, sürpriz değil de bir hata olmuştu. Kesinlikle, Silas'la konuşmak da onu anlamak da kolaydı. Yaptığı her şeyde insanı gizlice etkileyen bir iyilik vardı, aile üyelerinin birbirlerine nasıl değer verdiğini görmek ise bende sadece ona değil, ailesine de yaklaşma arzusu uyandırıyordu. O masmavi gözleri ve meleksi gülüşüyle kendine has bir yakışıklılığı vardı. Evet, Silas Eastoffe'ta son derece çarpıcı bir taraf vardı.

Fakat onun Jameson Barclay olmadığını anlayınca bunların hiçbir önemi kalmıyordu. Çarpıcılık bana ne bir taç kazandırır ne de krallığa umut getirebilirdi. Çarpıcılık iyiydi, hoştu ama gerekli değildi.

Kapının önünde iyice doğrulup, kapının öteki tarafında her ne –ya da her kim– varsa ona hazırladım kendimi ve kapıyı çaldım.

Scarlet kapıyı ardına dek açarken “Leydi Hollis! Sizi görmek ne hoş!” sözleriyle karşıladı beni.

Yüreğimdeki sancıyı görmezden gelerek, “Tam da aradığım kişi” dedim. “Umarım herhangi bir şeyi bölmüyordur.”

“Kesinlikle hayır. Lütfen, içeri buyurun.” İçeri girmem için kenara çekildi, ben de etrafı inceleyerek içeri girdim.

Küçük bir şömine ve etrafına altı sandalye dizilmiş ama anca dört kişiye yetecek boyutta bir masa vardı. Pek fazla süsleme olmasa da pencerenin altındaki çekmece dizilerinin üzerinde birkaç çiçek duruyordu. İki kapı ise yatak odalarına açılıyor olmalıydı. Scarlet’in kendine ait bir alanı olmadığını, odayı küçük erkek kardeşleriyle paylaşmak zorunda kaldığını düşünerek onun adına biraz üzüldüm.

Daireyi güzelleştiren tek şey, odanın biricik penceresiydi. Büyük bir pencereydi, tıpkı sarayın o duvarındaki diğer tüm pencerelerle aynı boydaydı. Bu sayede saraydaki her oda, boyutu ne olursa olsun, geniş ve kubbemsi biçimli bir pencereden ışık alıyordu. Manzaranın benimkinden ne denli farklı olduğunu düşünerek pencereye baktım.

Scarlet, saman damlı ve o anda bile dumanı tutmakta olan geniş bacalı ufak bir taştan yapıyı işaret ederek “Şuradaki binayı görüyor musunuz?” diye sordu. “İşte,

Silas'la Sullivan orada çalışıyorlar.”

İncelemek için pencereye yaklaşarak “Sahiden mi?” diye sordum.

“Evet. Şayet Sullivan bir mücevher parçasını tamamlamak ya da Silas bir kılıcı cilalamak için benim minik parmaklarıma ihtiyaç duyacak olursa, pencereye mavi bir mendil asıyorlar. Bu yüzden gözüm hep orada.”

“Ne olağanüstü bir becerileri var” dedim hayranlıkla. “Ben dikiş dikebiliyorum ama becerilerim orada sonlanıyor.”

“Hiç de bile!” diyerek itiraz etti. “Çok iyi dans ediyorsunuz; hem de Isolte'deki herkesten iki kat daha hoşsohbet-siniz.” Bunun pek de iltifat sayılmadığını ona söylemek istemiyordum. “Ama ben de kardeşlerime hayranım. Sanatsal sayılabilecek bir şeyin peşinde koşmak Isolte'dekilere göre benzersiz bir durum. Sırf ikisini düşünürsek bile yaptıkları şey çok farklı.”

Saray müstemilatının camsız pencerelerine bakıp, pencerenin önünden geçenin Silas mı kardeşi mi olduğunu çözmeye çalışırken “Ne gibi?” diye sordum.

“Sullivan'ın işi... Ateşle çalışması gerekiyor ama yaptığı iş çok daha incelikli. Tek seferde kullandığı metal miktarı çok az, bu yüzden de her yönden düşünüldüğünde işi çok daha güvenli. İstese kapalı alanda da çalışabilirdi aslında.”

“Görünüşe göre, olabildiğince Silas'ın yakınında kalmayı seviyor.”

Scarlet başını sallayarak onayladı. “Hep öyleydi. Hiç birimizin onu Silas kadar anladığını sanmıyorum. İnsanlar Sullivan'ın mesafeli olduğunu sanıyor ama öyle değil.

Sadece ne diyeceğini bilemiyor.”

Ona mahzun bir tebessümle baktım. “O hissi iyi bilirim. Peki, Silas orada ne yapıyor?”

“Onun işi çok daha tehlikeli. Koca koca metal parçalarını ateşte bekletip çıkarıyor, sonra da onlara şekil verinceye dek iyice dövüyor. Kendini birçok kez yaktı. Bir iki kez koluna ciddi zarar verdiğini düşünerek endişelendik. Neyse ki enfeksiyona nasıl engel olacağımızı biliyoruz da bir şeyi kalmadı.”

“Tanrı’ya şükür.” Isolte’de şifacılığın Coroa’dakinden çok daha ileride olduğu herkesçe biliniyordu. Isolte bizim danslarımızı, müziğimizi ve sanatımızı kullanabiliyorken biz de onların ilaçlarından, şifalı bitkilerinden ve yıldızlarından faydalanamaz mıydık? Rica etsek, adamlarımızı oraya eğitim almaya gönderebileceğimizi hissediyordum. Tahminimce hem Jameson hem de babası, gururlarını böyle bir talepte bulunacak kadar arka plana atmamışlardı. “Yine de, işini iyi yapıyor gibi.”

“En iyilerinden” diye övündü Scarlet.

Gülümsedim. “E, kız kardeşi de mükemmel bir öğretmen ve arkadaş. Bu senin için; Taç Giyme Günü için bana yardımcı olmayı kabul etmene karşılık bir teşekkür.”

Paketi alıp masaya yöneldi. “Benim için mi?”

“Evet. Ve bilmeni isterim ki, idari ekibimin en azından bir kısmının düzenlenmesine öncelik verdim ve senin de nedimelerim arasında olmandan mutluluk duyarım. Ancak, senin birçok erdemini anlatıp Delia Grace’i ikna etmek için biraz zamana ihtiyacım olacak. Umarım onun biraz daha... açık fikirli olmasını sağlayıncaya dek beklemenin senin için bir sakıncası yoktur.”

Omuzunun üzerinden geriye, bana doğru baktı. “Ola bildiğince kibarca ifade etmeye çalışacağım ama... Delia Grace’in açık görüşlü olduğunu hiç görmedim.”

Kıkırdadım. Scarlet, onunla çok az zaman geçirmiş olsa da, Delia Grace’i çoğu kişiden daha iyi çözmüştü. Büyük Salon’a girdiği ilk gün, gözleriyle etrafı nasıl da taradığını hatırladım: Bu kızın saraydaki yaşam hakkında ne kadar şey bildiğini merak ettim.

“Bununla birlikte, yine de sizi geri çevirmek zorunda kalacağım” diye devam etti. “Yakında kırsalda geniş arazi ve epey sessiz bir yere yerleşmeyi umuyoruz.”

Bu haberi nasıl karşılayacağıma emin değildim. Kesinlikle içimi bir hüznün dalgası sarmıştı ama aynı zamanda bir rahatlama da vardı. Bir noktada, Silas’la bu koridorlarda karşılaşma, vitraydan süzülen renklerin yüzüne vuruşunu görme şansım kalmayacaktı. Hayatımda gerçekten daha fazla sürprize veya hataya yer yoktu. Silas saraydan sonsuza dek ayrıldığında ne sürpriz kalacaktı ne de hata.

Düşüncelerimden sıyrılıp mevcut sohbeti normal seyrinde devam ettirmeye uğraştım.

“Coroa’da çok hoş topraklar var. Eminim uygun bir yer bulursunuz.”

Hediyeyi açmasıyla keyiften nefesi kesiliverdi. “Hollis, bayıldım!” Elbiseyi göğsüne sararak kucakladı.

“Daha uzun yapmamız gerekirse diye malzeme de bıraktım. Sen epey uzunsun.”

Güldü. “Biliyorum. Şu kollara bak!”

“Nihayet dansımızı sergileyecek olursak, senin de diğerleriyle takım giyinmek isteyebileceğini düşündüm.

Ayrıca, o gün en sevdiğim dans partnerim Saul'dü ama yine de yardımına minnettarım."

"Saul'ün öyle gülümsediğini uzun zamandır görmemiştim. Sırf bu bile hepimiz için başlı başına kıymetli bir armağandı."

Sesindeki hüznü tonda bende ağlama isteği uyandıran bir şeyler vardı. Acaba başlarından geçenlerin hepsini hiç anlayabilecek miydim, bilemiyordum.

"Güzel" dedim; aklıma söylenecek başka bir şey gelmemişti. "Ben gitsem iyi olur. Yeni bir arkadaşımın verdiği önemli tavsiyeler sayesinde bugün *birinin* Kraliçe Valentina'yla özel bir görüşmesi var" dedim ona bakarak.

"Yemek mi?"

"Ona peş peşe Coroa ikramları sundum. Çok sevdi. Teşekkür ederim."

"Ne zaman isterseniz Hollis. Gerçekten."

Elbise hâlâ elindeydi; nasıl uyacağını görmek için bedenine doğru tutuyordu.

"İyi günler Leydi Scarlet."

Bakışları değişiverdi. Kendisine bir daha leydi denebileceği umudunu kaybetmiş olmalıydı. Kapıyı arkamdan çekip kapattım, kraliçe dairesine geri döndüm ve Büyük Salon'da Scarlet'i gördüğüm ilk gün ona için için nasıl güldüğümü düşündüm. O zamanlar ne yaptığımı anlamadığım için kendimi çok aptal hissettim: aslında o kadar da farklı değildik. Ne o ne Valentina ne de Nora... En nihayetinde zihnimizle düşman edinirken, o düşmanlıklardan yüreğimizle kurtuluyorduk.

YİRMİ

Saçımla oynayarak makyaj masama oturdum. Valentina'nın isteği üzerine, o akşam nedimelerimi görevlerinden azletmiştim, bu yüzden ilk defa yeni dairemde yalnızdım. Yalnızlığın tadını doya doya çıkarmak için bir anlığına gözlerimi yumdum. Saray hiçbir zaman gerçekten sessiz olmazdı ve sanırım sevdiğim yönlerinden biri de buydu. Ateş çıtırdayıp kıvılcımlar saçıyordu, uzaklardan gelen ayak seslerinin çınlamasını duyabiliyordum. Pencerenin dışında, saraya kadar yayılan şehre sükûnet çökmesine daha çok vardı. Sokaklardaki at seslerini, emirler yağdıran erkekleri, açık havada yükselen kahkahaları duyuyordum. Odaklanırsam, küreklerin nehir sularına vuruşunu bile duyabiliyordum. Büyük Salon'daki gürültünün aksine, bu seslerin hoş bir melodisi vardı.

Hayatım boyunca dans etmekten, turnuvalardan ve arkadaşlıktan o kadar çok zevk almıştım ki, sessiz bir anın ne kadar güzel olduğunu hiç anlamamıştım. Bunu çok geç fark ediyordum.

Kapının çalmasıyla gözlerimi açtım ve bir anlık duraksamadan sonra kapıyı başkasının değil benim açmam

gerektiğini hatırladım. Valentina elindeki küçük deri keseyi oynatarak gülümsüyordu.

“Umarım servetinizi devretmeye hazırsınızdır Leydi Hollis. İyi günlerimde saray beyefendilerinin ceplerindeki her şeyi almışlığım var.” Davet beklemeden yanımdan geçip içeri girdi. Annemin bunu yapması beni feci şekilde rahatsız etse de Valentina’nın yapması son derece doğal gelmişti; bu tavırla cazibesinin katlandığını hissediyordum elimde olmadan.

Karşılama alanındaki masaya kurulurken “Artık yapamıyor musunuz?” diye sordum.

Başını iki yana salladı. “Hayır. Saraydaki erkekler artık mesafelerini koruyorlar. Kadınlar da.” Küçük kesesini bırakıp, duvarı süzerek yatak alanına göz gezdirdi sonra da yanıma oturmaya geldi. “Güzel odalarınız var.”

“Eh, güzel olmaları gerek. Ne de olsa kraliçe dairesi.”

Tekrar etrafına baktı, gözleri kocaman açılmıştı. “Şimdiden mi?”

Başımı onaylarcasına salladım. “Bir kraliçeyle tanışacağım için majesteleri giydirilmemi, mücevherler takmamı ve tanışacağım kraliçeyle eşdeğer odalara sahip olmamı istedi” diyerek gülümsedim. “Sanırım resmi bir teklifin gelmesi an meselesi.”

Yüzü yine şaşkınlıkla aydınlandı. “Sana henüz bir yüzük vermedi mi?”

“Henüz değil. Tedbirli olmak istedi. Ama şimdi herkes niyetini biliyor gibi görünüyor, bu yüzden yakında gerçekleştireceğim.”

Durumum onu heyecanlandırıyor gibiydi; bu sırada bir yandan da altın zarıma uzanıyordu. “Kralırla olan

ilişkiniz çok eğlenceli. Senin... nasıl desem... özgür bir ruh olmandan zevk alıyor gibi görünüyor.”

Omuz silktim. “Keşke herkes öyle hissetseydi ama neyse ki Jameson beni takdir ediyor. Peki, Kral Quinten’i size çeken neydi? Daha önce bunun hakkında pek bir şey söylememişsiniz.”

Gözleri anında mesafeli bir hal aldı. “Bunun hakkında pek konuşmuyorum” diye itiraf etti.

“Ah” dedim gözlerimi kısarak, kafam karışmıştı. “Üzgünüm eğer...”

“Hayır, hayır. Pek çok insan anlamıyor; sonunda birileri anlasa ne iyi olurdu.” İçini çekti, zarlarla oynadı ama bana bakmadı. “Kraliçe Vera öldükten sonra saraydaki çoğu kişi Quinten’in bekar kalacağını varsaymıştı. Erkek bir varisi vardı ve çoğu kişinin anladığı kadarıyla, yeniden evlenmekle hiç ilgilenmiyordu. Bence... Sanırım onu gerçekten sevmişti. Yani, Kraliçe Vera’yı. Henüz bir çocuk olduğum zamanlarda kralı ona birkaç kez gülümserken görmüştüm.

Aslında Lord Haytham ile evlenmeyi planlıyordum. Beni çok sevmişti, ailem de onu canıgönülünden onayladı. Quinten’in odak noktası ise tamamen oğlu için bir eşleşme yapmaktı. Ancak Hadrian’ın kırılğan sağlığının haberi, herkesin tahmin ettiğinden çok daha uzaklara yayılmıştı. Kralın oğluna ayarlamaya yeltendiği birkaç kız ansızın nişanlanıverdi. Onlardan biri, Sisika Aram, kıymetli bir arkadaşımdaydı; çok iyi biliyorum ki nişan ayarlamaları, ailesinin Quinten’le görüşmeye çağrıldığı gün yapılmıştı.”

“Neden?” diye sordum. “En azından, bu kızların kraliyet ailesine katılma fırsatları vardı.”

“O zamanlar ben de kendime aynı soruları sordum. Artık, çok akıllı olduklarını biliyorum.” Hâlâ uzaklara bakıyordu; sesindeki acı ton bana aşk hikâyesinin aşkla pek ilgisi olmadığını düşündürüyordu. “Sonunda Quinten, pek de meraklı olmadığı diğer ülkelere ulaştı; oğlu için Isolte’de kaliteli bir aile bulacağından emindi. Nihayet prens için birini buldu ve düğünleri kışa ayarlandı.”

Gülümsedim. “Isolte’de kar şans olarak düşünülür, değil mi?”

Başını salladı. “Çifti kutsayan kalın bir örtü olmasını umarız.”

Bu çok hoştu. Coroa’da ne kar bir şey ifade ediyordu ne yağmur ne de rüzgâr. Ama Hadrian’ın iyiliği için kar olmasını diliyordum.

“Dur bir dakika. Bu, siz ve Kral Quinten hakkında hiçbir şeyi açıklamıyor ama.”

Alaycı bir tavırla gülümseyerek “Ah” dedi. “Kraliyet ailesi hakkında arkadaşlarımdan daha az şey biliyordum. Dediğim gibi, sık sık seyahat etmiş ve çoğunlukla arkadaşlarımla vakit geçirmiştım. Ama bu arkadaşların çoğu evlendi ve ev hizmetlilerini organize etmek, aile kurmak gibi yeni gelinlerin yaptıkları şeyleri yapmaya başladıklarında onları kaybettim.”

“Evet.”

“Böylece, kralın yeni bir eş aradığı netleştğinde, sarayda uygun görülen birkaç genç kadından biriydim. Taç fikrinden, rütbesini gösteren şık giysiler giyen bir adam imajından büyülenmişim. Annemle babama benim için inanılmaz cömert bir teklifte bulunulduğunda çok gururlandım.

Sonraları öğreninceye dek bilmediğim şey şuydu ki

Hadrian, bana yapılan evlilik teklifinden birkaç hafta önce korkunç bir ateş nöbeti geçirmiş, üç gündür baygın kalmıştı. Böylece Quinten başka bir varise ihtiyacı olduğunu fark etmişti; sonuçta ben seçildim. Zekâm, şarkı söylemem ya da soyağacım için değil. Sağlıklı bir genç kadını ve bir çocuk doğurabilirim.” İç geçirdi. “*Doğurmalyım.*”

Şaşkınlıktan dilim tutulmuştu. Bana göre sevmeye değer türlü niteliğe sahip duran Valentina belki de hiç sevilmiyordu.

Sırf yuvarlanışlarını izlemek için zarları amaçsızca atarak “Öyle durma” dedi. “Kraliyette çoğu evlilik bu şekilde işler. Kocanı seviyorsan, bu iyi tabii. Fakat asıl gerekli olan, çizgiyi korumaktır. Hem bir devlet yatağı da diğer yataklar kadar rahattır.”

Yutkundum. “Şu an sorulabilecek en kaba soruyu sormamın sakıncası var mı acaba?”

Sırıttı. “Seni sevdim Hollis. Hadi sor.”

“Lord Haytham’a ne oldu?”

“Saraydan ayrıldı. Bugünlerde taşrada yaşıyor ve onu üç yıldır görmüyorum. Şimdiye kadar evlenmiştir sanırım ama haberim yok.” Gözlerini aşağıya çevirdi. “Evlendiyse de sorun değil. Ama ne durumda olduğunu bilmek hoş olurdu.”

Bir an için düşüncelerim Silas’a kaydı. Ailesi mülk bulacaktı. Ürettikleri kusursuz işle nam salacaklardı. Bir kızın dikkatini çekecek ve o delici mavi gözleriyle onun önyargılı fikirlerini kıracaktı. Onunla evlenecekti.

Belki de evlenmezdi.

Nasıl bilebilirdim ki?

Valentina, “Peki ben de kaba bir soru sorabilir miyim?” diye söze girdi.

Tekrar onun yüzüne odaklandığımda gözlerim titriyordu. “Kesinlikle bunu hak ettin.”

“Bana gerçeği söylemelisin. Kralın... sana hiç kaba davrandı mı?”

“Kabalık mı? Nasıl?”

Eliyle çekimser bir hareket yaptı. “Şey... *kaba* işte.”

Hatıralarımı gözden geçirdim. Jameson belki düşüncesizdi ama asla kaba biri değildi. “Hayır.”

Elini telaşla karnına götürdü.

“Valentina?”

Başını iki yana salladı. “Sorun yok.”

Masanın karşısına uzanıp boştaki elini tuttum. “Belli ki sorun var. Saray kızından kraliçeye dönüşmenin baskısını anlayabilen biri varsa o kesinlikle benim. Konuş benimle.”

Sımsıkı kapattığı dudakları titremeye başladı, derken dudakları ansızın aralandı ve nefes nefese kaldı. “Herkes beni izlemeye devam ediyor. Onlara başka bir varis vermemi bekliyorlar; biliyorum, benim hakkımda fısıldaşıp duruyorlar. Ama bu benim hatam değil!” dedi ısrarla. “Çok dikkatli davrandım!”

Karnındaki o narin ele bakarak “Neden bahsediyorsun?” diye sordum. “Şu an hamile misin?”

“Emin değilim. İki aydır âdet görmedim ama belirtilere bakılırsa... Şimdiye dek iki kez hamile kaldım ama ikisini de düşürdüm. Bu seferki farklı gibi. Öyle hissediyorum ki... hissediyorum ki...”

Uzanıp ona dokunarak “Şşş” dedim. “İkinizin de iyi olacağınıza eminim.”

“Anlamıyorsun.” Yüzünden süzülen yaşları titreye titreye çılğıncasına silerek yerinde doğruldu. Bir tür kriz

geçirdiğini düşündüm, çünkü hüznü ansızın öfkeye dönüşmüştü ama titremesi kesilmemişti. “Bu konuda tek kelime edersen, hayatına son veririm, beni duyuyor musun? Senin hayatın mı, benimki mi diye düşünmem gerekirse...”

“Valentina, mahremiyete ne kadar değer verdiğimi söylemiştim. Konuştuklarımızın hepsi aramızda kalacak.”

Mücadelesi onu tüketmiş gibiydi; bitkin bir halde sandalyesine çöktü. Elleri karnında kenetlemişti; yakaran bir tavırdan ziyade korumacı bir duruşu vardı. Öylesine dalgın, takılıp kalmış gözleri başka hiçbir yerde görmemiştim.

“Onların üstünde olduğumu sanıyorlar” diye söze girdi. “Saraydaki tüm kadınlar. Seviyem yükseltildiği için onlarla konuşmadığımı, bu yüzden de onlarla ilişki kurmak için fazla iyi olduğumu sandığımı düşünüyorlar. Oysa öyle değil. Sorun, Quinten. Beni kendine saklamayı seviyor.”

Scarlet’in sözlerini hatırladım; Valentina’nın altı ay boyunca tecrit altında tutulduğundan bahsetmişti. Aca- ba onun bu yalnızlığının kendi isteğiyle olmadığını başka biri biliyor muydu, merak ediyordum.

“Üzüldüm. Bu yüzden mi sadece bir tane nedimen var?”

Başını aşağı yukarı salladı. “Aynı dili bile konuşmuyoruz. Neye ihtiyacım olduğunu anlayıp bana getiriyor, birbirimizi giderek daha iyi anlamaya başlıyoruz. Ama tam bir sırdaş da sayılmaz. Konuşacak kimsem, bir dostum yok ve korkuyorum.”

“Korkmak mı?” Tanrı aşkına, o kraliçeydi. “Neden korkuyorsun?”

Gözlerindeki dehşeti görebiliyordum. Başını hızla iki yana sallamaya başladı. “Çok fazla şey söyledim. Ben... Asla bilemezsin.”

“Valentina, tehlikedeysen kutsal binalarımızdan birine sığınma talebinde bulunabilirsin. Seni kimse oradan alamaz.”

Ayaklarının üzerine sarsakça kalkarak “Belki burada öyledir” dedi. “Ama Isolte’de değil. Umurlarında da olmaz.”

“Kimin umurunda olmaz?”

“Hep gelirler. Yollarına çıkarsan, her zaman gelirler.”

“Kim?”

“Ailemi aldılar. Ve bir varis doğurmazsam, muhtemelen sadece an meselesi...”

Onu omuzlarından tuttum. “Valentina, neden bahsediyorsun?”

Bakışları yine değişiverdi; bu kez suratı sakın ve kararlı görünüyordu. Hiç kimsenin bir duygudan ötekine bu denli hızlı geçebildiğini daha önce görmemiştim.

“Güzel, küçük hayatına minnettar ol Hollis. Hepimiz böyle bir lükse sahip olamıyoruz.”

Bir dakika... Ne söylemeye çalışıyordu? Hem *onlar* kimdi? Ben bir sonraki sorumu nasıl dile getireceğimi bulamadan ayağa dikilip elbisesini düzeltti ve odadan çıkıp gitti.

Ahşap sandalyemde şaşkın halde kalakalmıştım. Az önce ne olmuştu öyle?

Düşüncelerimi yavaşlatıp konuşmalarımızın üzerinden geçmeye çalıştım. Valentina hamile olabilir veya olmayabilirdi, Kral Quinten’le evlendiğinden beri iki bebeğini kaybetmişti. Isolte’de yalnızdı. Bazı karanlık yollardan ailesini kaybetmişti. Ve güvenliğinden endişe ediyordu.

Valentina’dan daha fazla yanıt alabileceğimi sanmıyordum. Başka sorular sormaya cüret etsem bile, içinde bulunduğu durumda bana yanıt veremezdi muhtemelen.

Sorularımı kime sorabileceğimi biliyordum ama önceki gecenin ardından onunla yüzleşip yüzleşemeyeceğime emin değildim.

Kendime engel olamadım. Daha fazlasını öğrenmeliydim. Odadan süratle çıkıp sarayın arka tarafına yöneldim. Koridorlar çoğunlukla boştu ama boş olmasalardı bile hepsinden geçebilirdim. Eastoffe ailesinin kapısına vardığımda tereddütlüydüm. Aslında bir dolu insanın iyiliği için, oradan uzaklaşmak daha akıllıca olacaktı.

Ama gitseydim, Valentina'ya yardım etmem de mümkün olmazdı.

Kapının ardındakiler kısık sesle konuşuyorlardı, kapıyı çaldığımda tüm sesler aniden kesiliverdi. Kapıyı Lord Eastoffe açtı.

"Ah, Leydi Hollis. Varlığınızla bizi şerefliendirmenizi neye borçluyuz?" diye sordu neşeyle. Arkasında, karısının ve misafirlerinin gülümsediğini gördüm; gözlerini devirerek masadan kalkan Etan hariç. Gerçi, böyle davranan sadece o da değildi. Scarlet'in bile şüpheli görüldüğünü, Sullivan'ın bakışlarını indirdiğini görünce şaşırdım. Silas ise beklenmedik gelişime nasıl cevap vereceğinden emin değilmiş gibi görünüyordu.

Onlardan herhangi biriyle konuşabileceğimi düşünmüştüm. Scarlet bir kızdı; belki daha fazlasını bilirdi. Ama o odada böyle bir sır konusunda güvenebileceğim tek bir kişi vardı.

"Isolte hakkında çok özel bir sorum olduğunu fark ettim de... Acaba Silas'ı birkaç dakikalığına ödünç alabilir miyim diye merak ediyordum. Onu uzun süre tutmayacağımı söz veriyorum."

Lord Eastoffe omzunun üzerinden geriye baktı. “Kesinlikle. Oğlum?”

Silas ayağa kalkıp yüzünde kasvetli bir ifadeyle peşimden koridora çıktı.

Gözlerinin içine bakmakta zorlanarak “Sanırım şurada bir kapı var” dedim.

“Evet. Müştemilata oradan gidiyoruz.” Sarayın dışındaki patikaya doğru ilerlerken, gökte neredeyse tam dolunay olduğu için şükrederek arkasından gittim. Henüz fazla uzaklaşmamıştık ki durup bana döndü.

“Özür dilerim.”

“Ne?” diye sordum.

“Dün gece için. Bana ne olduğunu bilmiyorum ve sizi gücendirdiğim için çok üzgünüm.”

“Ah.” O göz kamaştırıcı öpücüğü hatırlayarak kızardım. “Beni gücendirmedin.”

Tek kaşını kaldırdı. “Koridordan koşarak uzaklaşman öyle düşündürmemiştii ama.”

Güldüm. “Daha iyi bir tepki verebilirdim.”

Yüzünde hafif bir gülümsemeyle, “Kalabilirdin” dedi.

İçimde fırtınalar koptu sanki. “Kalamazdım ve sanırım ikimiz de bunu biliyoruz. Seni pek tanımıyorum ve tanısaydım bile, ben nişanlıyım.”

“Kralın evlenme teklif etmediğini söylediğini sanıyordum.”

İç geçirdim. “Hayır, etmedi. Henüz yapamaz ama...”

“O zaman hangi sözü bozacaksın?”

Ellerimle oynayarak öylece durdum; sağlam bir yanıt bulmaya uğraşıyordum. Fakat bulamadım.

“Kendimi içinde bulduğum bu konuma layık olduğum-

ma insanları ikna etmek için deli gibi çabalıyorum. Çok yaklaştığımı hissediyorum ve başarısız olmak istemiyorum. Başarısız olduğum takdirde olabileceklerden korkuyorum” diye itiraf ettim. “Olaylara her zaman korkuyla karşılık vermedim. Şimdiyse yaptığım her seçimin üzerinde bir korku bulutu var gibi. Bu gece buraya gelmeyi seçmemde bile.”

Silas bana doğru yaklaştı; bir an için soluksuz kaldım. Tekrar soluk alma arzusu duymam biraz zaman aldı. “Sorun ne?”

Oraya gitme nedenime odaklanmaya çalışarak “Valentina” dedim. “Bu gece beni ziyarete geldi. Başta iyi görünüyordu, ailesi ve kral hakkında konuşuyorduk ama birdenbire dağıldı ve bana mantıklı olmayan şeyler anlatmaya başladı.” Derin bir nefes aldım. Valentina’nın güvenine ihanet edemezdim, bu yüzden sözlerime dikkat etmeliydim.

“Ailesi hakkında bir şey bilip bilmediğini merak ediyordum. ‘Hep gelirler’ deyip durdu. O insanlar her kimse, ailesini götürmüşler. Ne demek istediğine dair bir fikrin var mı?”

Bu sözlerim üzerine gözlerini yere çevirdi. “Korkarım ki var. Valentina’nın ebeveynleri...” Duraksadı, uygun sözleri bulmaya çalışıyordu. “Isolte’de olan bazı şeylere *karşılandı*. Bu konuda sesleri biraz fazla çıkınca En Kara Şövalyelerin dikkatini çektiler.”

Bu sözcüklerin etkisiyle kollarım uyuşmuştu.

“En Kara Şövalyeler kimler?”

“Bilmiyoruz. Bazıları asillerden olduklarını söylüyor, bazılarıysa çingene. Kimisi kraliyet muhafızlarından olduklarına emin ama kimse tam olarak bilemiyor. Kimlikleri özen-

le korunuyor ki bu da gerekli, çünkü geldiklerinde mutlak bir yıkım bırakırlar. Vatanımın müthiş keskin doğasının hiddetinden ilham alırlar. Muhtemelen onlar tarafından çıkartılan bir yangında her şeyini kaybetmiş bir adam tanıyorum; intikam için En Kara Şövalyelerden biri olduğuna inandığı birinin peşine düşmüştü. Koca bir aileyi öldürdü.”

Silas başını sallayarak durakladı. “Yanılmıştı. Herkes Lord Klume’un iyi bir adam olduğunu biliyordu ama rütbesi ve Kral’a yakınlığı bazılarını aksine inandırmıştı. Huzuru korumak ve kimse bir daha kendi kanunu uygulamaya kalkmasın diye Kral Quinten, Lord Klume’un katilini öldürttü. Ancak birçok insan yanlış bir şey söyledikleri ya da yaptıkları takdirde bu adamların onları alma-ya geleceğinden korkarak yaşıyor. Kim olduklarını kimse bilmediği için de kime güveneceğini bilmek çok zor.”

“Yani, Valentina’nın ailesi yanlış kişilere mi güvenmiş?”

Silas omuzlarını silkti. “Muhtemelen. Her ne yaşanmış olursa olsun, kraliçenin ebeveynleri ortadan kaybolduğunda, birçok insan hizaya geldi.”

“Ortadan kaybolduklarında mı? Hâlâ kayıplar mı?”

“Hayır.” Silas sanki olan biteni her şeyi hâlâ görebiliyormuşçasına uzaklara baktı. “Cesetleri saray kapısının önüne bırakılmıştı. Herkes onları gördü. *Ben de* onları gördüm. Çok... iyi tasarlanmıştı... Valentina ise... onların vücutlarına doğru ilerlerken, daha önce bir insandan çıktığını hiç duymadığım bir ses çıkardı. Bugün hâlâ onun hissettiği kederi hayal bile edemiyorum.”

Başımı iki yana salladım. “Hepinizin oradan ayrılmayı seçmenize şaşmamalı.”

“Ailem sadece bize bir şans vermek istedi” dedi basitçe. “Huzur, hayatımızın büyük kısmında bizim için ulaşılmaz bir hayal gibiydi.”

Umudunu takdir etmiş, Coroa’da yaşamının ona mutlu bir yaşam fırsatı sunmasına sevinmiştim. Ama aklım hâlâ Valentina’daydı; onun burada kalmak gibi bir seçeneği yoktu. Anlattıklarını düşünerek elimi kalbimin üzerine koydum. “Kraliçe tehlikede mi sence?”

Silas hızla yanıt verdi. “Hayır. Kralın ona ihtiyacı var. Başka bir varise sahip olmasının tek yolu o. Prens Hadrian’ı gördün. Nefes aldığı her gün bir mucize. Evet, bu kış evlenmesi planlandı ama...”

Bunu düşündüm. “Bilmiyorum. Valentina öyle... İfade edecek uygun sözcükleri bulamıyorum bile. Öyle çaresiz, korkmuş, endişeli ve yorgun görünüyordu ki. Hem hepsi hem de daha başka türlü haller bir aradaydı.”

Silas uzanarak koluma dokundu. “Valentina muhtemelen, tanıdığım en yalnız insanlardan biri. Saraydaki kadınlar onunla ilişki kurmuyor, aklı başında hiçbir erkek de ona uzun uzadıya bakmaz bile; şimdi ailesini de kaybetti. Eminim pek çok şey hissediyordur. Kraliçe olarak onu pek umursamıyorum ama en azından seninle konuşmasına sevindim.”

Bu sırada tek düşünebildiğim Silas’ın dokunuşundaki sıcaklık, sesindeki hassasiyetti. Valentina için orada olduğumu hatırlamak gittikçe zorlaşıyordu.

“Bir arkadaşla ihtiyacı olan herkesi her zaman seve seve dinlerim.”

“Biliyorum” dedi usulca. “Bu da seni eşsiz kılıyor. Güvenebileceğine emin olmadığın kişilerin bile sana her za-

man güvenebileceğini hissediyorum.”

Başımı salladım. “Bu yüzden şimdi gitmem gerekiyor. Valentina’nın arzu ettiğinden fazlasını söyledim. Onun sırlarını saklama nezaketini göstereceğini umuyorum.”

“İstedğin her şeyi yaparım.”

Sözlerimi dikkatle seçerek dudağımı ısırıldım. “Ve bana güvenen başkaları da var... Korkarım, daha uzun kalırsam hepsini hayal kırıklığına uğratarım.”

Eli hâlâ kolumdaydı. “Buna rağmen kalabilmeni istedim.”

Gözlerime yaşlar dolmaya başlıyor, boğazıma bir yumru oturuyordu. “Bu hissin ne olduğunu, senden neden uzak duramadığımı anlamıyorum... Ama *mecburum*. Jameson’la evlenmemin sadece kendim için değil, senin için de bağlayıcı tarafları var. Jameson’ı rencide ettiğin takdirde seni ve aileni Isolte’ye geri gönderebilir ve eğer işler söylediğin kadar kötüyse, hiçbirinizin hayatını tehlikeye atmak istemem. Scarlet benim için çok önemli.”

“Sadece Scarlet mi?” diye sordu usulca.

Duraksadım. “Hayır. Sen. *Sen* benim için çok şey ifade ediyorsun.”

Yıldızlardan üzerimize vuran azıcık ışıktaki, gözlerinin dalgınlıştığını görebiliyordum. “Ve seni incitebilecek her şey de bana acı verir. Görünüşe göre, her koşulda biz kaybediyoruz.”

Başımı evet dercesine salladım, gözyaşlarım dökülmeye başlamıştı. “Hayatın bize henüz anlayamadığımız mutluluklar sunacağına inanıyorum.” Gökyüzünü işaret ettim. “Şu an yıldızlar, küçük ışık parıltıları var. Ama yakında güneş doğacak. Sadece beklememiz gerekiyor.”

“Ama benim güneşim *sensin* Hollis.”

Jameson da bunu daha önce defalarca söylemişti ama bu, onunkilerden farklıydı. Jameson, ulaşılabilen her şeyin üzerinde parlayan, parlak ama uzak bir güneş olduğumu söylemişti. Sırf Silas'ın güneşi olmak ise bana, her şeyden önce, doğmam için bir nedenim olduğunu hissettiriyordu.

“Uzak duracağıma söz veriyorum. Artık seni aramayacağım veya seninle konuşmayacağım. Eminim acil kraliyet ziyaretleri için daha fazla takıya da ihtiyacın olmaz.”

Başımı aşağı yukarı salladım.

“İyi. Bu işe yarar.” Yutkundum. “Seninle bir daha asla konuşmayacağım. Ama önce... seni bir kez daha öpebilir miyim?”

Arzumu sorgulamadım bile. Doğruca üzerine atıldım.

Öylesine kolay olmuştu ki bir dansın ritmine kapılmak ya da derin bir nefes almak gibiydi. Silas'ı öpmek sanki beni hep bekleyen, düşünmeden yapmayı bildiğim bir şeye benziyordu. Elleri saçlarımda dolandı, beni sıkıca tuttu ve dudakları bir daha asla böyle yalnız kalmayacağımızın bilinciyle tutkuyla kıpırdandı. Gömleğini kavrayıp onu kendime çektim; üzerine hep sinmiş olan sönmekte olan köz kokusunu daima hatırlamak istiyordum.

Çok geçmeden, gözlerime bakarak uzaklaştı. “Şimdi ailemin yanına dönmeliyim.”

Başımı salladım. “Hoşça kal Silas Eastoffe.”

“Hoşça kal Hollis Brite.”

Geri çekilip yerlere kadar eğilerek beni selamladı. Bense kalan son irademi kullanarak dönüp ondan uzaklaştım.

YİRMİ BİR

Delia Grace, “Hollis” diye fısıldayarak beni uyandırdı.
“Hı?”

“Sana bir mesaj var.” Gözümü açıp baktığımda Delia Grace’i kaygılı bir ifadeyle tepemde dikilirken buldum.
“Tanrım, gözlerin kan çanağına dönmüş. Ağladın mı sen?”

Bir anda, önceki gecenin görüntüleri gözlerimin önünden geçiverdi.

Yorgunluktan zihnimin sessizliğe gömülmesi saatler almış, kalbimin gümbür gümbür atışının dinmesi ise çok daha uzun sürmüştü. Ne kadar uyuduğumu bilmiyordum; tek bildiğim, fazla uzun sürmediği idi.

Gülümsemeye çalışarak “Hayır” dedim sertçe. “Dün gece gözlerim bir şeyden tahriş oldu herhalde.”

Delia Grace yatağımın kenarına oturdu, gözlerimi daha iyi görebilmek için çenemi kaldırdı. Gözlerime bu kadar derin bakmasını sevmiyordum; düşüncelerimi benden daha iyi bildiği hissinden kurtulamıyordum bir türlü.

“Bir havluyu soğuk suyla ıslatayım, sen de onu nazikçe gözlerine koyarsın. Kral ve kraliçeyle bu şekilde görüşme-
ne izin veremeyiz.”

“Ne?” dedim.

Havl u almak için ayağa kalkarken “Üzgünüm” dedi başını sallayarak. “Sana gelen mesaj buydu: Kral Jame-son, bu sabah Kral Quinten ve Kraliçe Valentina’yla yapacağı buluşmaya katılmanı *emrediyor*.”

“Emretmek mi?” diye sordum yutkunarak. Hemen aklıma birilerinin bir şeyler bildiği geldi. Ama Silas konusunda çok dikkatli olmuştum, hem artık aramızdaki her şey bitmişti. Hayır, başka bir durum olmalı.

“Sanırım bugün siyah elbiseyi giyeceğim Delia Grace. Hani kolları kırmızı olanı.”

Başını aşağı yukarı salladı. “Çok hoş. Daha ciddi görürsün. Sanırım onunla uyumlu bir saç süsü de olacaktır. Şunu alıp uzan” diyerek ıslak bir bez uzattı. “Ben kısa sürede her şeyi hazırlarım.”

Başımı salladım “Ben sensiz ne yapardım?”

“Bu konuyu çoktan aşttık Hollis. Fena batardın.” Bezi gözlerime bastırdım, şişliğin büyük kısmını gidermeyi başardım. Kendimi nihayet toparladığımda kimse fark etmeyecekti bile. Saçlarım taranıp elbisemin ipleri bağlanırken hareketsiz durmaktan fazlasını pek yapmam gerekmiyordu. Gitme vakti geldiğinde, minik ordumu oluşturan Nora ve Delia Grace arkamda sıraya girdi. İtiraf etmeliyim ki onlar yanımdayken kendimi daha iyi hissediyordum.

İnsanlar koridorlarda ve Büyük Salon’da dolaşıyordu. Kralın kapısının yanındaki muhafızlara doğru hiç tereddütsüz yaklaştım. “Majesteleri beni çağırılmışlar.”

Muhafız, “Evet leydim” diye karşılık verdi. “Sizi bekliyor.”

Kapıyı benim için açtı ama Delia Grace’le Nora’nın içeri girmesine müsaade etmedi.

“Bu görüşme özel hanımlar” dedi. Ahşap kapının bizi ayırmasını çaresizce izledim.

Derin bir nefes alarak içeri girdiğimde Jameson ve Kral Quinten’i önlerine kâğıtlar dizilmiş bir masada otururken buldum. Din adamlarından ve kraliyet danışma meclisi üyelerinden oluşan başkaları da duvar kenarında duruyor, hepsi de yasa kitaplarını ya da diğer notları inceliyorlardı. Kalabalık arasında en şaşırtıcısı, geçtiğimiz günlerdeki derslerimden beri benimle konuşmayan ebeveynlerimdi.

Anne babamın kendini beğenmiş ifadelerini görmemin hemen ardından Jameson’ın beni karşılamak için ayağa fırladığını fark ettim.

Kollarını uzatarak “Canım!” diye şakıdı. “Bugün iyi misin?”

“İyiym.” Ellerimin titrediğini fark etmemesini umuyordum. “Son birkaç gündür seni pek göremedim, bu yüzden sırf senin yanında olmak bile beni neşelendiriyor.”

Eskiden Jameson’ı neşelendireceğini bildiğim sözleri söylemek bana çok kolay gelirdi. Fakat şimdi bu cümleleri dile getirmenin çakıl çiğnemekten farkı kalmamıştı.

Yanağımı okşayarak gülümsedi. “Haklısın; çok meşguldüm. Misafirlerimiz ayrılır ayrılmaz bunu telafi edeceğime söz veriyorum. Gel de yanımda dur.”

Dediğini yapıp görevime uyarak yerime geçtim. Ancak, Kral Quinten bana onaylamayan sinsi bakışlar atarken kendimi rahat hissetmek zordu.

“En azından seninki vaktinde geliyor” diye mırıldandı.

Hemen sonra ekibin son üyesi Valentina da odaya girdi. Eli karnının üzerindeydi.

Sakin bir tavırla “En derin özürlerimi sunarım” diye söze girdi. “Ben... biraz rahatsızdım.”

Bu sözler Kral Quinten’i memnun etmiş görünüyordu; dikkatini tekrar Jameson’a çevirdi. “Yani, düğünün ne zaman olacak diyorsun?”

Jameson gülümsedi. “Öyle bir şey dememiştim. Tamamlamakta olduğum bazı detaylar var” dedi. Bir yandan da, sandalyesinin arkasında duran elime dokunmak için uzandı. “Ama yakında planlarımdan haberdar olursunuz.”

Quinten bu yanıtı başını sallayarak karşılık verdi. “Onun iyi bir soydan geldiğine emin misin peki?”

İfademi bozmamaya gayret ettim. Bir atmışım, hem de odada yanlarında olduğu apaçık belli olan bir atmışım gibi hakkımda konuşulmasından hoşlanmamıştım.

Jameson sandalyesinde doğruldu. “Gözlerin mi bozuluyor yoksa? Bunun yanıtını almak için ona bir baksan yeter.”

Quinten etkilenmemişti; başıyla ebeveynlerimi işaret etti. “Onun tek çocuk olduğunu söylememişler miydi? Ya kısırsa? Ya sana sadece tek çocuk verirse?”

Jameson’ın yakasının arasından boynunun sıkıntılı bir kırmızıya döndüğünü görebiliyordum. Elimi omzuna koydum ve krala kendim hitap ettim.

“Majesteleri, tek çocuğu olan bir adamın hiçbir şekilde küçülmediğini kendiniz de biliyor olmalısınız. Öyle bir adam sadece... tek varisine odaklanır.”

Jameson bana sırtıttı. Hiçbirimiz Hadrian’a müthiş bir başarı diyemezdik ama bu adam kim oluyordu da kendisi ölüm döşegine dayanmışken, henüz hayali dahi kurulmamış çocukların peşine düşüyordu?

Quinten'in bakışları buz gibiydi, belli ki hoşnut olmamıştı. "Size konuşma müsaadesi verilmemişti."

"Leydi Hollis'in tüm fikirlerine değer veriyorum" diye ısrar etti Jameson, gerçi bu geçen gün bana söyledikleriyle çelişiyordu. "Yaşama sevinci ve meraklı zihni onun en değerli özelliklerinden bazıları."

Quinten gözlerini devirdi. Valentina, sahip olduklarına şükretmem gerektiğini söylemişti; bu yüzden ben de Jameson'ın en azından benim ne denli önemli olduğum konusunda yalan söyleme nezaketi göstermesini takdir etmeye çalıştım.

"Verdiği yanıt bile sağlığı konusunda yeterli bir kanıt olmalı. Sadece akıl ve ruh açısından değil, aynı zamanda bedeni konusunda da." Jameson öyle bir tutkuyla konuşmuştu ki ona nasıl âşık olduğum kolayca anlaşılabilirdi. Bunun ona tekrar gönlümü kaptırmama yeteceğini umuyordum. "Hollis'in Coroa için yarım düzine kadar yedeğiyle birlikte güzel bir varis üreteceğine inanıyorum."

Saçımı kulaklarımın arkasına iterek bakışlarımı uzaklara çevirdim. Az önce aşağılayıcı olan şey şimdi acı verici bir şekilde kişisel bir hal almıştı. Tartışılacak onca şey arasında neden çocuk sahibi olma potansiyelimden bahsediyorduk ki?

Quinten, satılık bir malmışım gibi, beni inceleyerek ölçüp tarttı. "Yani, seçiminden dönüşün olmayacak mı?" Jameson'ın sarayın kuzey kanadında saklanan başka bir sevgilisi daha olduğunu umarcasına sormuştu bunu.

Jameson aşk dolu kara gözleriyle bana baktı. Yüreğim suçlulukla sızladı, çünkü için için ona da birilerinin aşkla bakmasını diliyordum. "Hollis'e olan sevgim kati ve geri

dönüşsüz. Bunu imzalamamı istiyorsan, onun imzasının benimkinin yanında olacağını bilmen gerekir.”

Utanç dalgalar halinde gelip, tekrar tekrar üzerime çöktü. Beni kraliçe dairesine yerleştirmiş, kraliyet ailesine ait özel mücevherleri takmama izin vermişti ve şimdi burada, bir devlet meselesine benim de adımı dahil etmeye hazırdı.

Din adamlarından biri elini kaldırdı, Jameson başıyla işaret ederek konuşmasına müsaade etti.

“Majesteleri, Leydi Hollis’le ilgili niyetinizi açıkça belirtmiş olsanız da, yasaya göre, evlenmeden önce onun adını belgeye yazamazsınız.”

Jameson öfkelen-di. “Bu tam bir saçmalık. Hollis karım sayılır.”

Midem altüst olmuştu; iyi ki henüz yemek yememiş-tim.

Seninle evleneceğini zaten biliyordun dedim kendi ken-dime. Yine de... bunu daha önce hiç böyle dile getirmemiş-ti. Artık dönüşü yok gibiydi.

Kafamdaki sesin bana yanıldığımı söylemesini bekledim. Hâlâ ailemi memnun etmenin, Delia Grace’i hak ettiği yere yükseltmenin, Eastoffeları korumanın ve bir yüzük ya da taç olmaksızın Jameson’ın sadık kulu olmanın bir yolu olduğunu duymayı bekledim. Ama içimden öyle bir ses yükselmedi.

Din adamı, “Atalarınızın niyetleri iyiydi” diye ısrar etti. “Ama eğer bu kuralı değiştirmek istiyorsak, kanun gereği, lordların ve din adamlarının bir sonraki buluşmasını beklemek zorundayız ki o da sonbaharın başında olur ancak. Şimdilik yasalara uymalıyız. Çünkü bir kuralı bozduğumuz takdirde...”

“Hepsini bozarız” diye homurdandı Jameson. En ufak kuralı bile neden detaylı öğrendiğimizi, neden her birine uymamız gerektiğini anlatan bu sözü çocukken öğrenmiştim; çünkü bir tanecik kuralı çiğnemek tüm kuralları çiğnemek demektir. “Yasa beklememizi söylüyorsa, bekleyeceğiz.”

“Kabul edildi” diye ekledi Kral Quinten, ilk kez üslubuna biraz da olsa saygı eklemişti. Yasalarını bilmiyordum ama Isolte tam bir kanunlar ülkesiydi. İki ülke en azından bu konuda birleşiyordu: Kanun kanundu. “Sadece bizim isimlerimiz olsun, böylece antlaşma tamamlansın. Hadrian evlendikten sonra gelecek yıl bu zamanlar, karısıyla birlikte siz ve karınızın da adını ekleyerek imzaları yenilersiniz.”

Jameson canı gönülden başını salladı. “Kabul. Konu en fazla sizin hattınızı etkilediği için anlaşma sizde kalmalı. Gelecek yıl imza atmaya biz geliriz.”

Gözlerimi kısarak baktım. Prens Hadrian’ın dahil olduğu nasıl bir düzenleme yapılıyordu ki?

Jameson doğruca King Quinten’e bakarak “Öyleyse anlaşalım” dedi. “En büyük kızımız, Prens Hadrian’ın en büyük oğluyla evlenecek ama ancak tahtın erkek varisi olacak bir oğlumuz olursa. Coroa’da kızlar taht sırasını devretmediklerinden, şayet sadece kız çocuklarımız olursa, en büyük ikinci kızımız onunla evlenecek. Bu uygun mu?”

Dizlerimin bağı çözülüyordu. Jameson çocuklarımızı bir sözleşmeyle devrediyordu, öyle mi? Onları Isolte’ye mi veriyordu? Dik durmaya çalışarak sandalyesinin arkasını sıkıca kavradım.

Kral Quinten, kızımı alması yeterli değilmiş gibi, daha iyi bir pazarlık yapıp yapamayacağını tartıyormuşçasına yüzünü buruşturdu. Sonunda, tüy kalemine uzanıp ileri itti.

Valentina'yla birlikte sözleşme imzalanırken sessizce bekledik. Anladım ki, adım belgede yazmasa da, bu sözleşmeyle aile olarak Quinten, Valentina ve Hadrian'a bağlanmıştım.

Kızımız Quinten'indi artık. Böylece kısmen bana da sahip olmuştu.

Jameson'la Quinten tokalaşırken odadaki herkes alkışladı, ben de Valentina'ya gidip onu kucakladım.

"Bundan haberin var mıydı?" diye fısıldadım.

"Hayır. Olsaydı seni uyarırdım. Umarım bu sözüme inanacak kadar bana güveniyorsundur."

"Güveniyorum. Ben olmanın nasıl bir şey olduğunu bilen tek kişi sensin."

Elimden tutup beni duvara doğru çekti. "Dün geceye gelirsek" diye aceleyle fısıldadı. "Çok keyifsizdim. İnsan hamile olunca bazen zihni tuhaflaşıyor ve ben..."

"Açıklamak zorunda değilsin."

"Zorundayım" diye ısrar etti. "Kendimi net ifade etmiyordum, dediğim hiçbir şeyi ciddiye almamalısın. Ayrıca..." diyerek karnını okşadı. "Bu sabah rahatsızlandım, o yüzden geciktim zaten. Bu da çok iyi bir işaret."

Ellerimi onun ellerinin üstüne koydum. "Tebrik ederim... Ama güvende olduğuna emin misin?"

Ellerimi tutarak başını salladı. "Artık güvendeyim."

"Bana yazacağına söz ver. Bana yol gösterilmesine sık sık ihtiyacım olacak. Piyon gözüyle bakılan çocuklarımı

nasıl hayatta tutabileceğim gibi şeyleri öğrenmem gerekecek mesela.” Bu düşünce içimi sızlattı, kendimi zar zor tutabildim.

“Biliyorum. Bir de benim üzerimdeki baskıyı hayal et. Ama her fırsatta sana yazacağım... Tabii, bazen yazdıklarımın ne kastettiğimi tahmin etmen gerekebilir. Mektuplarımdan mahremiyetinin tamamen korunduğunu pek sanmıyorum.”

“Anlıyorum.”

“Kendine iyi bak Hollis. Kralını gülümsetmeye devam et, böylece her şey yoluna gider.” Uzanıp yanağımı öptü. “Şimdi gidip toparlanma hazırlıklarını kontrol etmem gerekiyor” dedi ve sonra “Biraz da dinlenmem lazım” diye ekleyerek gülümsedi.

Reverans yaptım. “Majesteleri.”

“Önce sen yaz” diye ısrar etti sessizce. “Böylece cevap yazmak için bir bahanem olur.”

Ardından, kapıdan çıkmadan önce bana kınama dolu son bir bakış atan Kral Quinten’in peşinden gitti.

Jameson, sanki final vuruşuyla bir turnuvayı tamamlamışçasına bir edayla ellerini ovuşturarak bana doğru yaklaştı. Ona tatlı bulacağını umduğum bir tavırla gülümsedim. “Babam *bunu* asla yapamazdı” dedi gülerек. “Söze girmene de sevindim. Beni yaşlı bir adamla kapışma zahmetinden kurtardın.”

“Kazananı belli bir kapışma olabilirdi ancak” dediğimde Jameson tekrar güldü. Eskiden, Jameson’ın tek bir gülüşüne ödül gözüyle bakardım; şimdiyse öyle çok tekrarlanır olmuştuk ki kulağıma gürültü gibi geliyordu. “Kral Quinten neden Valentina’nın şu an muhtemelen hamile

olduğu çocuk için değil de Prens Hadrian'ın çocukları için böyle bir düzenleme yapmaya çalışıyordu, merak ettim.”

Jameson, “Hep dedikleri gibi, kimse o yaşlı adamın gerekçelerini tahmin edemez. Bizimle yakınlaşması bile başlı başına tuhaf zaten” diye karşılık verirken kolumu tutup beni Büyük Salon’a doğru götürdü.

“Ne demek istiyorsun?”

“Çoğu Isolteli, kendi vatandaşlarıyla evlenmeyi tercih eder; bu yüzden kraliyet soyları en başından beri tamamen saf. Torunuyla başka bir prensesin evlenmesini istiyorsa, dikkate değer bir nedeni olmalı.”

“İlginç. Valentina, Hadrian'ın da başka bir kraliyet varisiyle evleneceğini söylemişti” dedim; duygularımın içinde öylesine bunalmıştım ki herhangi bir şeyi öyle ya da böyle umursayacak halim kalmamıştı. Üzüntümü esprilerle gizlemeye çalışarak Jameson’a gülümsedim. “Her iki durumda da, bir dahaki sefere çocuklarımızı başka bir krallığa vermeyi planladığınızda, en azından odaya girmeden önce beni uyarabilir misiniz?”

Dudak bükerek güldü. “Ah Hollis, onlar *bizim* çocuklarımız değil. *Benim* çocuklarım.”

“Ne?” Yüzümdeki tebessümü korumaya zorluyordum kendimi.

“Yapacağımız her çocuk, okluğumda duracak bir ok olacak; onları, Coroa için neresi gerekirse oraya nişan alıp fırlatacağım.”

Kapı açılırken yanağımı öptü ve nedimelerimin yanına gitmeme izin verdi. Yanından ayrılmak için arkamızı döndüğümüzde Delia Grace yüzümdeki dehşeti fark etmişti ama yürürken elimi tutan Nora oldu. Görünüşü

kurtarmak için duygularımı bastırarak, yanlarından geçtiklerimizi başımla selamladım. Gayet iyi gidiyordum ki Eastoffe ailesine rastladım.

Northcottlar da yanlarındaydı; vedalaşıyor olabilirlerdi. En azından Etan'ın ülkeden ayrıldığını bilmek içimi rahatlatmıştı. Derken gözlerim Silas'ın mavi gözleriyle buluştu ve aklıma bu mükemmel gözlere ve benim yanık tenime sahip çocuklar takılıverdi. O çocuklar... benim çocuklarım olurdu...

Hüngür hüngür ağladığımı kimse fark etmeden salondan alelacele çıktım.

YİRMİ İKİ

Isolte saray heyeti gittikten sonra, yanından geçtiğim her çocuğun gözlerinin içine bakmadan duramaz olmuştum; ailelerini ve geleceklerini merak ediyordum.

Ne tuhaf ki, ya kaygılı ya da savunmaya geçmişçesine başı dik tavırlarıyla ebeveynlerine hep biraz daha sokulgan duranlar hep oğlan çocuklardı. Kızların çoğu Delia Grace'le benim gibi davranıyorlardı: samimi olacak bir arkadaş buluyor, heyecanı birlikte yaşıyor ve saray hayatının onları ne gibi maceralara sürükleyeceğini görmeyi bekliyorlardı.

Kutsal günlerde dans pistinde birbirimizin etrafında dönerken de saray koridorlarında dolaşırken de hep böyle hissetmiştik: Bu, muhteşem bir maceraydı. O zamanlar, ailelerimizin sahip olduğu topraklarda çalışan, saten kumaşın nasıl bir his verdiğini bilmeyen, volta dansında parmak ucuna kaldırılmanın nasıl bir şey olduğundan habersiz kızlara acırdım. Kraliçe dairesine yerleştirilmenin şokunu atlattıktan sonra ise kendimi dokunulmaz hissetmiştim; benden şüphe duyan herkese yanıldıklarını nihayet kanıtlamış, bir kralın sevgisini kazanarak ölçülen değerimi dünyaya göstermiş gibi hissetmiştim.

Her şeye sahiptim.

Yine de, Jameson parmağıma bir yüzük ve başıma bir taç taktığında, her şeyi kaybetmiş gibi hissedeceğimi de biliyordum.

Endişeli bir ses, “Leydim?” diye sordu. Başımı kaldırıp baktığımda Lord Eastoffe’la ailesini koridordan Büyük Salon’a doğru geçerken buldum. Saray tavanındaki güzel bir kemeri gösteren baba ile ailesine bakmak için durduğumu fark ettim. Başımı iki yana sallayıp, yüzüm kızarak yoldan çekildim. “Rahatsız mısınız?”

“Hayır” diye yalan söyledim, bir yandan da bakışlarımı Silas’ın üzerinde fazla tutmamaya uğraşıyordum. “Sanırım son misafirlerimizin yarattığı tüm heyecana rağmen biraz durgunum.”

Lord Eastoffe gülümsedi. Karısıyla imalı tavırlarla bakışarak “Gençliğimde bu duyguyu ben de pek çok kez yaşadım” diye karşılık verdi.

Leydi Eastoffe bana sevecen bir tavırla baktı. Bu kadında, kollarına koşmak istememe neden olan bir şey vardı. Muhtemelen çocukları uğruna ülkesinden kaçmıştı. Doğacak çocuklarımla devlet işlerinde piyon olarak kullanılacağını söylersem, acımı anlardı. “Merak etmeyin Leydi Hollis” dedi. “Taç Giyme Günü’ne az kaldı, değil mi? Scarlet yakında sizinle dans çalışmaları yapmak için pek hevesli. Neyse ki hâlâ dört gözle beklediğimiz kutlamalar var.”

Zoraki gülümseyip başımı salladım. “Teşekkürler leydim. Taç Giyme Günü için henüz yapılması gereken pek çok hazırlık var. Yakında sana haber göndereceğim Scarlet. Sanırım biraz dans etmek hepimize iyi gelecek.”

Scarlet'in her şeyi gören gözleri, Leydi Eastoffe'un enişeli gülümsemesi ve Silas'ın yere bakmaya devam etmesi arasında, ailenin en az yarısının üzüntüden boğulduğunu bildiğini ve hiçbirimizin bundan söz edemeyeceğini tahmin ediyordum.

Scarlet kısa bir reveransla, "Bekleyeceğim" dedi. Başımı sallayarak karşılık verip yoluma devam ettim.

İçimde yükselen dürtüyle mücadele etsem de yenik düştim. Koridorun yarısına geldiğimde dönüp arkama baktım.

Silas beni izliyordu.

Bana hafifçe gülümsedi, ben de aynı şekilde karşılık verdim. Sonra ikimiz de yürümeye devam ettik.

Sevgili Valentina,

Sadece birkaç gündür yoksun ve şimdiden arkadaşlığına hasret kaldım. Hâlâ o sözleşmenin etkisindeyim. Söylediğin her şeyin ne kadar doğru olduğunu anlamamı sağladı. Aşk beni Jameson'a kavuşturmuş olabilir ama belli ki bu hayat başta umduğum kadar kolay olmayacak. Tahta nasıl çıktığını öğrendiğimden beri, kimsenin seni önceden kraliçeliğe hazırladığını düşünemiyorum. Yine de, bilgeliğini benimle paylaşabilir misin acaba? Gittiğinden beri, kendimi bir batağa gömülüymüş gibi hissediyorum...

"Ne yazıyorsun?" Delia Grace masaya beni huzursuz edecek kadar yaklaşıp yanımdan geçti.

Kâğıdı buruşturdum. "Hiçbir şey." Bunu Valentina'ya gönderemezdim. Yazdıklarımı onun anlayacağını biliyordum ama mektubum başka birinin eline geçecek olursa

böylesine zavallıca görünmeyecek şekilde yazmalıydım.

Delia Grace, “İyi misin?” diye sordu. “İsolteliler kadar solgun görünüyorsun.” Kendi şakası onu güldürmüştü.

“Kendimi biraz yorgun hissediyorum. Belki de günlerce süren tüm o koşturmacanın acısı anca çıkıyordur.”

“İstediğine yalan söyleyebilirsin Hollis ama karşında ben varken vaktini boşa harcama.”

Ona baktım; tek kaşını kaldırmış, bir elini de kalçasına dayamış, tepemde dikiliyordu.

“İyi. Bu sadece... Kraliçe olmayı güzel ve eğlenceli bir şeye dönüştürebileceğimi düşünmüştüm. Ama görünen o ki kraliçelik beni dönüştürüyor. Bu işten hoşlandığımı sanmıyorum.”

Yüzünü yüzüme yaklaştırdı. “Bununla başa çıkmanın bir yolunu bulman gerek. Diğer birçok kişiden daha şanslısın. Bir yabancıyla evlenmek zorunda değilsin, anne baban seni başka bir ülkeye göndermiyor; on iki yaşında değilsin ki bağıra çağıra ağlayasın!”

İç geçirdim. Başkalarının eş konusunda benden kötü durumda olduğunu biliyordum ama bu, yüreğimdeki sızının gerçekliğini ortadan kaldırmıyordu.

Masamda duran altın zarla oynadım. “Yani, Valentina için üzülün mü?” diye sordum.

Bir kahkaha patlattı. “Sen üzülmedin mi? Koca niyeti ne o ihtiyar morukla birlikte olduğu için yani?”

“Ama her şeyi bu denli kötüleştiren sadece o mu ki? Sahip olduğu her şeye rağmen ne kadar yalnız olduğunu görmedin mi? Ne kadar hüznünlü olduğunu? Jameson beni seviyor ve bana Quinten’in ona davrandığından daha iyi davranacak. Ama daha önce aklıma hiç gelmeyen daha

pek çok küçük şey var. Ben sadece... Ya ihtiyarlayıp da bana karşı aşkı dindiğinde ben de kendimi devlet mallarından biri gibi hissedersen? Penceresiz bir odaya kilitlenmiş, sadece insanların neşelenmeye ihtiyaç duyduklarında çıkarılan, başka hiçbir işe yaramayan bir mücevherden ibaret olursam?”

Uzun bir duraksamanın ardından, bu fikri nasıl değerlendirdiğini öğrenmek için ona doğru döndüm. Fakat onu suçlayıcı bakışlarla bana bakarken buldum sadece.

“Sakin bunu yapma” dedi. “Başarısız olursan, beni de dibe çekersin. Buna katlanamam Hollis, katlanmayacağım da.”

“Sırf insanlar senin hakkında konuşmayı kessinler diye hiç mi hiç umursamadığın ama saygın bir beyefendiyle evlenebilmek için perişan olmamı ister miydin yani?”

“Evet! Bu çok yorucu!” diye feryat etti; gözyaşlarını zor bela dizginliyordu. “Koca bir hayatı arkamdan konuşan insanların arasında geçirdim. Tabii bu, yüzüme karşı beni aşağılayacak kadar utanmaz olmayanlar için geçerli sadece. Şimdi kraliçenin baş nedimesiyim ve bu bana saygı görme şansı veriyor. Sahip olabileceğin tek şey bu olsa kabul etmez miydin?”

“Ya daha iyi bir şeye sahip olabilseydik?” diye sordum.

“Bir *kraldan* da mı iyi? Hollis, bundan daha iyisini yapamazsın! Ve bu işin sonunu getirmezsен *benim* yapabileceğim hiçbir şey olmaz.” Bir an sessiz kaldı. “Sana ne oldu böyle? Seni düşündüren ne?.. Yoksa başka biri mi var?”

Hemen “Hayır” dedim. “Sadece... kendimi kaybetme düşüncesi... Kraliçe olmanın faydalarını unutmuş değilim. Ama kendine has biri olmanın faydalarını da unutmadım. Başta lordlar ve türlü şikâyetleri vardı. Sonra

ziyarete gelen soylularla uğraşma işi çıktı. Şimdi de... Jameson ilk kızımızı evlendirme sözü verdi." Yutkundum, bu konuda konuşmakta güçlük çekiyordum. "Bütün çocuklarımı verebilir. Hem de herkese. Onları asla umursamayacak insanlara bile."

Delia Grace derin nefes alarak, kendimi sakinleştirmeme fırsat tanıdı.

"Her bir zorluk başlı başına katlanamayacağın kadar büyük değildir. Ama zorluklar üst üste bindiğinde... Dayanabilir miyim, bilmiyorum."

Başını sallayarak homurdanmaya başladı. "Ben olmalıydım."

"Ne?"

Olduğu yerde öylece durdu; buz gibi soğuk, kapkara bakışlarını bana dikmişti. "Ben olmalıydım dedim!"

Daire sanki kendisine aitmişçesine, diğer odalara doğru yönelerek benden uzaklaşmaya koyuldu. Hemen kalıp peşine düştüm. "Sen neden bahsediyorsun?"

O güne dek hiç görmediğim bir öfkeyle bana doğru dönüp üzerime eğildi. "Kendinden başka birine dikkat ediyor olsaydın, Jameson'ı çok dikkatli izlediğimi fark ederdin. Hannah'dan sıkıldığını görebiliyordum. Yakında yeni birine hazır olacağını biliyordum. Quinten'in ziyaretine hazırlanmak için aldığın tüm bu küçük temel dersler var ya... Ben her şeyi zaten öğrenmiştim. Bu sarayda Coroa tarihi veya Isolte, Mooreland ve Catal ile ilişkiler hakkında bir dolu kitap var. Ama sen bir sayfasını açıp bakamayacak kadar tembeldin." Başını yukarı kaldırarak iki yana salladı sonra tekrar yüzüme baktı. "Dört dil konuşabildiğimi biliyor muydun?"

“Dört mü? Hayır. Ne zaman...”

“Son birkaç yıldır, sen dans edip anne baban hakkında mızızlanırken öğrendim. Tek yapman gereken denemektir ama yapmadın. *Ben* yaptım! Kendimi mükemmelleştiriyordum. Sen gerçek bir Coroalıya bile benzemiyorsun!” diye haykırdı.

“Anlayamadım!”

“Herkes bundan konuşuyor, buğday rengi saçlarından bahsediyor. Kanında Isoltelik var. Ya Isolte ya da Bannirialık. Lordların şikâyet etmesinin nedeni buydu. Jameson bir Coroalıyla evlenecekse, görünümü de ırkına uygun biri olmalıydı; yabancı biriyle evlenecekse tahta bir şeyler katacak biri olmalıydı.”

Gözlerim yanıyordu. “Eh, bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok” diye çıkıştım. “Beni onun kollarına düşüren kaderdi.”

“Ha!” Başını iki yana salladı. “Hayır, benim kötü zamanlamamdı. O gece kollarını kasten bırakmıştım Hollis.”

“Hayır... İkimiz de...”

“Hemen yardımına koşabilmek için seni sırtüstü düştürmeye çalışıyordum. Kralın arkandan yaklaştığını görmüştüm, akılda kalıcı bir karşılaşma yaratmaya çalışıyordum; bu sayede, ona yaltaklanan onlarca kız arasından sıyrılıp dikkatini çekebilecektim. İyi bir izlenim bırakabilirsem en azından beni fark eder diye düşünmüştüm. Ama seni yanlış zamanda bıraktım; ben düştüm, o seni yakaladı.” Bunu insanın yüreğine hançer gibi saplanan bir öfkeyle söylemişti. “Bir hata yaptım ve onun aklından tamamen silinip gittim.”

Bir elini ağzına götürdü, hâlâ ağlayacak gibi görünüyordu ama asla gözyaşlarının süzülmesine müsaade etmedi. Cevap veremeyecek kadar şaşırmıştım. Kendi için daha iyi bir yaşam tasarladığını biliyordum ama hedeflerinin ne denli yüksek olduğunu, beni tümüyle aşma maksadında olduğunu fark etmemiştim. Derken gözlerini bana çevirdi, bu kez bakışlarında öncekinden daha yumuşak bir ifade vardı. Üzgündü, çaresizdi. Ona kızmaktan çok acıyordum.

“Neden hiçbir şey söylemedin? Zekân sayesinde dikkatini senin üzerine çevirebilirdik.”

Omuz silkti. “Önceki kadınlarda hep aynısını yaptığı için, senden de sıkıldığında şansım olabileceğini düşünmüştüm. Ama sonra sana bakışları... Bir şeyler olduğunu anlamıştım, sonrasında ne diyebilirdim ki artık? Sen benim en yakın arkadaşım oldun... Herkes benim bir piç olduğumu fısıldaşırken sen onları görmezden geldin, yanımda durdun. Senin için en azından bu kadarını yapabiliirdim. Sana yardım etmenin de benim zaferim olacağını hatırlattım hep kendime. Bu yüzden de elimden geldiğince hızlı bir şekilde senin nedimen olmaya çabaladım; ancak bu şekilde ben de seninle yükseltilirdim. Ama sen bunu istemiyorsun bile. Ben senin hizmetline dönüşürken senin göklere çıkarıldığını izlemek tahminimden çok daha zor oluyordu.”

Tüm içtenliğimle “Ben hiç göklere çıkarılmak istememişim ki” diye karşılık verdim; Delia Grace’in son haftalarda neden bu denli gergin olduğunu nihayet anlayabilmişim. Ona yaklaşıp elini tuttum. “Sen de benim gözümde bir hizmetçiden ibaret değilsin. Benim en eski,

en hakiki dostumsun. Beni herkesten iyi tanıyorsun, ben de sana tüm sırlarımı açacak kadar güveniyorum.”

Başını iki yana salladı. “Tüm sırlarını değil.” Yine gözleriyle gözlerimi inceliyor, çoğu kişiden daha derinlere dalıyor, neyi göstermeye bu denli korktuğumu anlamaya uğraşıyordu. “Bir şey sakladığını biliyorum ve Coroa’da fırsat bulacak her kadının ulaşmak istediği hedefi neden ansızın bıraktığını anlayamıyorum.”

“Benim yerimde olsaydın anlardın. Özgürlüğün sandığımız gibi olmadığını keşfetmek korkunç bir şey. Bu aşk hiç de senin sandığın gibi değil.”

Tekrar konuşmaya başladığında ses tonunun anlamını çözemedim; sempatiyle öfke arasında bir yerdeydi ama asla bunlardan biri baskın gelmiyordu. “Ama buna değmez mi? Saray skandalı olmayı mı tercih edersin? Onu şimdi bırakırsan beni mahvedersin; en kötüsü de Jameson’ı yok edersin.”

Her şeyi zihnimde tartarak uzaklara baktım; bu işten galip çıkmamın hiçbir yolu olmadığını biliyordum. Ya benim isteklerim gerçekleşecekti ya da diğer herkesin...

“Sahiden düşünüyor musun bir de?” Delia Grace başını iki yana sallayarak gitmeye yeltendi.

“Bekle” diye emrettim.

Onu itaat etmeye zorlayacak tabiatla olmam da Jameson’ın kadın zevkine dair övünç kaynaklarımdandı. Delia Grace hışımla bana döndü.

“Jameson’la tabii ki evleneceğim. Seçim şansım uzun zaman önce ortadan kalktı. Madem öyle, madem Jameson bende karar kıldı, senin de aklında alternatif biri olmalı. Diğer her şeyi planlamıştın. Hadi bana bir isim ver.”

Bana gözlerini kısarak baktı. “Ne demek istiyorsun?”

“Kimi istiyorsun?”

Düşünmeden yanıt verdi. “Alistair Farrow. Mal varlığı iyi, saygın bir isim ama sen bir şeyler ayarladığın takdirde beni geri çevirecek seviyede de değil.”

“Onu seviyor musun?”

“Aptal olma Hollis. Aşk hâlâ davet edilmeyi beklediğim bir ziyafetteki son ikram olabilir ancak.”

Başımı aşağı yukarı salladım. “Tamam o halde.” Elbisemin –aslında olmayan– kırıksıklıklarını düzelterip masamdaki kâğıt yığınının başına geri döndüm; Valentina’ya ne söyleyeceğimi hâlâ bilemiyordum.

“Bekle Hollis.” Olduğu yerde afallamış halde duran Delia Grace’e baktım. “Ya Jameson? Onu seviyor musun?”

“Bir bakıma” diyerek kabul ettim. “Ben yanımdayken mutlu olmasını seviyorum. Beni bir düş kırıklığı olarak görseler de ailemi bile seviyorum. Bana kızsan bile seni de seviyorum. Tüm olanlara rağmen seni seviyorum.”

Ortama derin bir sessizlik ve on yıllık anılar çöküverdi. Delia Grace, herkesin ötesinde, son on yılın her anında beni desteklemiş ve önemsemişti. Kalbimde çok değerli bir yeri vardı.

“Öyleyse her şeyi bırakmanın zamanı geldi. Jameson evlenme teklif ettiğinde evleneceğim. Aşk için.”

YİRMİ ÜÇ

Aynı günün öğleden sonrasında odaya giren Nora, “Taç Giyme Günü” dedi heyecanla. “Taç Giyme Günü, törenden sonra evlenme teklif edecek.”

“Emin misin?” diye sordum.

Başını sallayarak Delia Grace’e döndü. “Lord Warrington’un karısı, baş başa kaldıklarında kocasının bu konuda sızlandığını söyledi. Karısı aslında sizi epey destekliyor ama Lord Warrington, Jameson’ın uluslararası avantajlı bir evlilik yapması gerektiğini düşünüyormuş.”

“Eh, kendisi artık azınlıkta kaldı. Valentina ve taht-takilerle düzenlenen o gösteriden bu yana herkes Hollis’i desteklemeye başladı.” Delia Grace’in sözleri hüznü doluydu ama iğneleyici değildi. Artık her şeyi ortaya serdiğimizden, onun yanında olmak bana çok daha kolay geliyordu. Delia Grace bana dönüp, “Kral ne kadar erken teklif ederse o kadar iyi. Bir kez kraliçe olduğunda, akli başında kimse sana karşı çıkmaz” dedi; sözlerinin sonuna da ufak bir tebessüm ilıstırmıştı.

Nora yanıma gelip ellerimi tuttu. “Tebrikler” dedi başını eğerek.

“Bu çok hoş ama belki önce gerçek bir yüzük bekleme-
liyiz.”

Güldü, sonra iç geçirerek ellerini geri çekti. “Yani iki gün kaldı. Dans gösterisini tamamlayıp elbisenize son rötuşları yapmalıyız... Merak ediyorum da, acaba kral sizin için daha fazla mücevher gönderir mi?”

Nora meraklarını ve kaygılarını sıralamaya devam ederken ben aynaya doğru döndüm. Delia Grace saçlarını tararken oturup bekledim; ikimiz de heyecanlanacak durumda değildik.

Nora’yla sırt sırta dönmekte olan Delia Grace, “Ve bir, iki, üç, dön!” diye seslendi. Kral Quinten’in son ziyaretinde yapmamız gereken onca şey yüzünden, Taç Giyme Günü’ne hazırlanmak için eskisi kadar bol vakit bulamamıştım. Sonuçta, dansın büyük kısmı zaten bildiğimiz figürlerden ibaretti ama farklı şekilde düzenlenmiş parçalardan oluşuyordu. Delia Grace bile tüm becerilerine rağmen kısıtlı zamanla mücadele edemezdi. Yine de gösterimiz güzel olacaktı; herkes uyum içinde hareket ediyordu. Scarlet benim yanımda, kemanın muhteşem sesi eşliğinde dönüyordu.

Tüm yüzüne yayılan gülümsemesi onu tamamen ele verse de sordum: “Eğleniyor musun?”

“Evet. Ülkeme dair pek çok şeyi özledim” diye söze girdi. “Yemekleri, havanın kokusu. Ama hemen her gece burada dans etmenizi seviyorum. Isolte’de sadece turnuvalarda ve benzeri özel günlerde dans ederiz sadece.”

“E, artık sen de bir Coroalısn” diye karşılık verdim; bir yandan da bileğimi bileğine dokundurup daireler çir-

zerek yürüyorduk. “Danssız geçirdiğin onlarca yılı telafi etmemiz gerekecek. Gerçi Delia Grace senin için daha iyi bir eğitmen olabilir. O her zaman benden çok daha iyi bir dansçı olmuştur.”

Delia Grace sonraki adımlarını atmadan önce bize hafifçe gülümsedi. “Yeterince iyi değil ama” diye mırıldandı.

Scarlet neden bahsettiğimizi anlamaya çalışan meraklı gözlerle bana baktı ama ben başımı sallamakla yetindim. Başka türlü, çok fazla şeyi açık etmek olurdu; bilhassa da erkek kardeşinin bu işteki büyük rolü göz önüne alınırsa.

Herkesin hareketleri ezberlediğine emin olmak için adım adım ilerledik; tüm gözler üzerimizde olacaktı, bu yüzden de hata yapamazdık.

Neyse ki Scarlet doğuştan dansçı çıkmıştı. Hareketleri aklına kazıyabilmesi için birkaç kez tekrarlamamız gerekmişti elbette; fakat Scarlet dans figürlerini sergilediğinde hareketlerinde kendiliğinden bir zarafet göze çarpıyordu.

“Çok güzel Scarlet. Anlattıklarından dolayı hemen hiç dans etmediğini, bu yüzden de öğrenirken zorlanacağını sanmışım. Özellikle ellerini kımıldatış şeklin çok hoş.”

Hep birlikte hareketlere devam ederken “Teşekkür ederim” diye karşılık verdi. “Doğrusu, bunun sebebi kılıç kullanmam olabilir.”

Dans adımlarının üzerinden geçmeye devam ederken “Ağabeyin kılıç kullanma becerinden bahsetmişti” dedim. Silas Eastoffe’u düşünmemek için çok çabalıyordum ama birlikte geçirdiğimiz tüm küçük anları, söylediği onca şeyi unutamıyordum. Mecbur kalsam, sohbetlerimizi noktasına virgölüne kadar hatırlayabilirdim.

“Üzerinizde elbiseniz, elinizdeyse ağır bir metal parçasıyla hareket etme alıştırmaları yapmak insanın ayaklarını hafifletiyor.”

Güldüm. “Öyle olsa gerek. Şimdi düşünüyordum da; Silas’la geçenlerde dans etmiştik ve muhteşem bir iş çıkarmıştı.” *Onun hakkında konuşmayı bırak Hollis. Bunun faydası olmuyor.* “Belki de bu aynı zamanda bir aile özelliğinizdir.”

“Belki.” Döndü. “Ailem benim için çok önemli. Artık elimizde kalan tek şey birbirimiziz.”

Ses tonunda kısmen suçlayıcı bir ifade vardı. “Bu doğru değil. Durumunuz gayet iyi.”

Hareketlerin üzerinden son bir kez daha geçmeye başladığımızda başını iki yana salladı. “Burada tamamen hoş karşılanmadığımızı anlamalısın. Eski kralımız bizi hain olarak görüyor, şimdi çalışmamız gerekiyor ki bu iyi bir şey ama yeni... Ailemizin dışından hiç kimse neler yaşadığımızı gerçekten anlamıyor. Kimsenin aileme zarar vermesini istemiyorum... O kimseler derin sevgi duyduklarımız olsa bile.” Sarı kirpiklerin altından, yalvaran gözlerle bana baktı.

Yutkundum. Silas ona anlatmış mıydı, yoksa kendisi mi anlamıştı, merak ediyordum. Scarlet da Delia Grace de olan biteni *anlama* konusunda özel bir beceriye sahiplerdi anlaşılan. Keman sesini sözlerimi perdeleyeceğini umarak, yumuşak bir sesle konuştum. “Ailene asla kasten zarar vermem; lütfen bana inanın.”

Başını iki yana salladı. “Yine de zarar verdiğiniz takdirde niyetinizin hiçbir önemi olmaz.”

Ani bir solukla etrafı kolaçan edip kimsenin bizi duyamayacağına emin oldum. “Endişelenmenizi gerektirecek

hiçbir şey yok. Ayrıca, Jameson'ın Taç Giyme Günü kutlamasında evlenme teklif etmeyi planladığını öğrendim."

Rahatlayarak içini çekti. "Tamam, bu harika. Biz yine de kısa süre sonra buradan ayrılacağız."

Ellerimi bıraktım. "Ne?"

Delia Grace'le Nora'nın gözleri bana kilitlenmiş olsa da dans hareketlerine devam ediyorlardı. Scarlet onların meraklı suratlarına bakıp tekrar bana döndü.

"Ben... Ben sana söylemiştim" diye girdi söze. "Planımız hep buydu. Sakin bir hayat yaşamak istiyoruz, bize ait bir hayat. Nihayet." Son sözü, artık çok yorgun düşmüşçesine derin bir solukla çıkmıştı ağzından. "Geldiğimizden beri, satın alınabilecek yerleri araştırıyoruz ve ülkede güzel arazileri olan bir malikâne bulduk. Yaptığımız iş için komisyon alıyoruz ve görünüşe göre, araziden gelir gelsin ya da gelmesin geçinebilecek durumdayız. Buradan gidiyoruz."

Ellerimi önümde kavuşturup zoraki gülümsemeye çalıştım. "Valentina farkına varmamı sağlamıştı zaten... Isolte'deki saray hayatının ne denli yorucu olabildiğinin farkındayım. Kırsal hayatın huzurunu özlemenize şaşmamalı. Gitmenizden önce, bir kez bile olsa seni sahneye çıkarabildiğim için çok şanslıyım. Hadi, çalışmamızı bitirelim."

Öyle bitap düşmüştüm ki temel figürlerin ötesinde dansa hiçbir şey katamıyordum. Çalışmamız biter bitmez tek kelime etmeden arka odalara yöneldim. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım ve herkes bunun takip edilmek istemediğim anlamına geldiğini anlayacak kadar akıllıydı.

Pencere kenarındaki bir koltuğa yerleşip nehrin, etrafa yayılan şehrin ötesine, görebildiğim en uzak noktadaki

ovalara diktim gözlerimi. Eastoffe ailesi, ufuk çizginin ötesinde bir yerlerde kendilerine yuva kuracaklardı. Kendime bunun iyi bir şey olduğunu söyledim. Silas giderse onunla konuşma arzusu da hayatımdaki en parlak şeyi mahvetme arzusu da ortadan kalkacaktı. Jameson'a yeni bir gözle bakmak, beni hediyeler ve şefkatiyle oyalamayı ne kadar sevdiğini hatırlamak çok daha kolay olacaktı.

Bu, ayakkabımdaki batan taşı da ayakkabının kendisini de çıkarmamı sağlayacaktı. Bundan sonra daha istikrarlı yürüyecektim.

Bu yüzden, sarayın sunabileceği en iyi manzaraya bakarak orada oturup gözyaşlarım kuruyana kadar ağlamamın bir anlamı yoktu.

YİRMİ DÖRT

Taç Giyme Günü uyandığımda pek havamda değildim. Heyecanım epey ortalama seviyeydi. Hava yavandı, güneş yavandı, ben de yavandım.

Delia Grace sayvanlı karyolamın perdelerini açarken kısık sesle “Hollis” dedi.

“Ne?”

“Tahminimce olay bu gece olacak. Eski sıradan taçların hiçbirisi uygun olmaz, değil mi?” diye sordu; sesinde özlem dolu bir sızı hissediliyordu. Hüzünlü ama kararlı bir gülümsemeyle, yataktan kalkmama yardım etmek için elini uzattı.

“Kutuyu daha açmadın mı?”

Başını iki yana salladı. “Daha yeni geldi. Hem size gelen hiçbir şeyi biz açmayız leydim.”

Ona cılız bir tebessümle karşılık verdim. “Pekâlâ.” Bir sabahlık uzattı, ben de giydim. “Hadi gidip bir bakalım” deyip kutuyu açmaya yöneldim.

Siyah kadife içine yerleştirilmiş üç mükemmel tacı görmek nefesimi kesmeye yetmişti. Parmaklarımızı üzerlerinde gezdirerek eşsiz duruşlarına baktım. İlk tacın

büyük kısmı altından oluşuyordu ve Estus'un Tacı'na benziyordu, diğer ikisi ise çok daha fazla mücevherle süslüydü. İkinci taç ağırlıklı olarak Coroa kırmızısına uygun yakutlarla kaplıydı, üçüncü taç çok daha sivri uçluydu ve elmaslarla bezenmişti.

"Benim favorim üçüncüsü" dedi hemen Nora. "Ama hangisini taksan harika görünürsün."

"Sen ne düşünüyorsun Hollis?" diye sordu Delia Grace. "İlki şeye benziyor..."

"Estus Tacı'na" diyerek onun sözünü tamamladım. "Ben de öyle düşündüm."

"Sen de aşağı kalmazsın. Uygun bir mesaj olur."

Kesinlikle olurdu. Ama Silas'la yaptığımız bir sohbeti hatırlayarak kendi kendime gülümsedim. Giysilerimizde ve tercihlerimizde başkalarını dinlemeye ya da görmezden gelmeye iten bir lisan vardı.

"Bunlardan hiçbirini giymeyeceğim. Yine de geri göndermeyin" dedim. "Seçimimin sürpriz olmasını istiyorum."

Delia Grace, "Kıskanç yanımlı bunu kabul etmek istemiyor ama" diye söze girdi; "bence bu gece birçok kişinin soluğunu kesebilirsin."

"Sevdin mi?"

"Sana yakışmış. Elbette, tüm diğer kibirli taçlar da yakışırdı." Aynaya bakmak için yanımda durdu. Ona hak vermeden edemedim; işte, bu bendim.

Silas bir keresinde çiçeklerle bezeli bir tacın tam benlik olduğu konusunda şakalaşmıştı. Şimdi, bulabildiğim en büyük ve en güzel kokulu çiçeklerle bezeli tacı kafamda taşıyordum. Tacı, mücevherlerle bezeli birkaç tokay-

la saçıma tutturmuştum; tokalardaki mücevherler ışıgı yansıtarak tacı daha da özel kılıyordu.

Bir tacı bu kadar seveceğimi hiç düşünmemiştim ama onu sadece bir kez takabilecektim.

Yanımda Delia Grace'in omuzlarının çöktüğünü görebiliyordum. Saçında çiçekler vardı ama benimki kadar göz kamaştırıcı değillerdi. Bu da Delia Grace'in her konuda benden bir adım geride olmayı kabul etmeye zorlandığı bir başka durumdu. Tahta çıkma umutlarının gerçekten sona erdiğini kabul etmek zorunda kaldığı anda, bunun onu gerçekten rahatsız ettiğini düşündüm.

"Şunu bilmelisin ki" dedim; "planın işe yarasaydı, benim yerimde sen olsaydın, sana destek olmak için elimden gelenin en iyisini yapardım. Gerçi son haftalarda ikinizin yaptıklarını başka kimsenin yapabileceğini de sanmıyorum. Dürüst olmak gerekirse Delia Grace, sana ne kadar teşekkür etsem az."

Başını benimkine yasladı. "Lord Farrow'u güzel, büyük bir kurdeleye sar, yeter."

Güldüm. "Kesinlikle. Yapabilirsem, benden önce evlendiğini göreceğim."

"Görecek misin?"

"Bir şeyler olsun diye beklerken çok zaman harcadın. On-
dan hoşlanıyorsan, beklemek için bir neden göremiyorum."

Gözleri yaşarırken beni sımsıkı kucakladı. On üç yaşımızda, epey berbat bir müsabakada alay konusu olduğundan bu yana onun ağladığını görmemişim. O olaydan sonra kimsenin onu bir daha ağlarken görmeyeceğine ant içmişti. Tek damla bile gözyaşı döktüyse de, buna ben hiç şahit olmamıştım.

Annemin, kapı çalmayı hâlâ ısrarla reddederek, içeri dalmasıyla bu özel an da bozuluverdi.

“Ne taktın sen öyle?”

Yüzüm anında düştü. “Sorun nedir?” Her açıdan bakmak için aynaya döndüm.

“O çiçekleri kafandan çıkar. Sen bir leydisin, Taç Giyme Günü’ne uygun bir taç takman gerekir.” Kendi başını işaret etti; Parth ailesinin nesilden nesle aktardığı ufak bir taç takmıştı. Kaybettiği taç kadar büyük değildi ama eskiydi ve bu da iş görürdü.

İç geçirdim. “Ah, hepsi bu mu? Bunları özellikle seçtim.”

“Öyleyse onları özellikle *çık*ar.” Masamdaki kutuda ne olduğuna tastamam emin bir tavırla karşılama alanına geri döndü. “Kral Jameson sana muhteşem taçlar göndermiş. Şuna bir baksana!” diyerek yakut kaplı tacı kaldırdı.

“Çok güzel anne. Ama bana göre değil.”

Tacı yerine geri koydu. “Hayır, hayır. Gel ve tekrar bak. Lordlar bundan hiç hoşlanmayacaklar.” Beni kolumdan tutup kutuya doğru çekti.

“Hakkımda ne düşündükleri umurumda değil.” Dile getirmedi ama Jameson’ın ne düşündüğü de pek umurumda değildi.

“Umursamalısın. Kralın onlara ihtiyacı var, senin de krala.”

“Hayır, yok. Yapamam...”

“Hollis, beni dinleyeceksin!”

Onu omuzlarından tutup gözlerimin içine bakmaya zorlayarak sakın, sabit bir sesle konuştum. “Tam olarak kim olduğumu biliyorum. Ve bundan memnunum.” Ya-

nağına dokundum. “Sen benim annemsin. Keşke sen de benden memnun olsaydın.”

Gözleri, sanki özümü, gerçek beni ilk kez görüyormuşçasına suratımda dolaştı. Belki gözlerinin yaşardığını sadece hayal etmişimdir ama kesinlikle çok daha yumuşak bir ses tonuyla karşılık verdi.

“Sanırım bu çiçekler sana uyuyor... Ah! Üzerinde mücevherler de mi var?”

“Evet! Sevdin mi?” Işığın taşlardan yansıyabilmesi için kendi etrafımda şöyle bir döndüm.

Annem, yüzünde belli belirsiz bir tebessümle başını salladı. “Evet, sevdim sanırım.”

Delia Grace ellerini çırpı. “Haydi hanımlar. Müstakbel kraliçemizi geciktirmeyelim.”

“Benimle mi gelirsin yoksa babamla mı gidiyorsun?” diye sordum.

Annem hâlâ şaşkın görünüyordu. “Babanla olacağım. Ama orada görüşürüz.”

Annem odadan çıkarken başımla onu selamladım sonra da elbisemin düzgün durduğuna emin olmak için aynaya döndüm.

Delia Grace, “Siz hazır olduğunuzda biz de hazırız leydim” dedi. Başımı sallayarak onayladım ve ben önde, onlar arkada Büyük Salon’a doğru ilerlemeye koyuldum.

Taç Giyme Günü’nde salona girerken hissettiklerim, Kral Quinten’in geldiği günkü hislerimi andırıyordu; ben yanlarından geçerken, bir dolu insan iç geçirerek bana bakıyordu. Bu gece kendimi çok güzel, çok uzun zamandır ilk kez kendim gibi hissediyordum. Sanırım bu da belli oluyordu.

Jameson'ın tören için beni orada bekleyeceğini bildiğimden, salonun ön tarafına gittim. Çoğu kralın babası kendi Taç Giyme Günlerinde yanlarında bulunmamıştı muhtemelen; ama Jameson'ın yanında annesi ve kardeşleri de olmamıştı. Varislerini dünyaya getirinceye dek kendi soyunun sonuncusuydu ve bu durumun değişmesi bana bağlıydı. Aile üyeleri hayatta olsaydı duracakları yere geçtim. Belki henüz tam olarak bir aile gibi hissetmiyorduk ama... yakında olacaktık.

Bu gece Jameson, Estus'un taktığı aynı antik taçla sembolik olarak yeniden canlanacaktı. Kendi taçlarına sahip soylular da başlarına taçlarını geçirmiş, birçok kadın, tacını Estus Tacı'na benzetebilmek için mücevherlerle süslenmişti. Önce kısa bir tören, ardından dansla kutlama yapardık. Şafağa kadar sürdüğünden, yılın en heyecan verici gecesiydi. Taç Giyme Günü'nün kökeni çok kutsal bir şeye dayanıyor olsa da, kendimi bildim bileli "herkese açık eğlence" havası daha baskın olmuştu. Jameson elbette bugün evlenme teklifinde bulunmak isterdi; böylece tüm ülkeyi beğenseler de beğenmeseler de kutlama yapmaya mecbur bırakacaktı.

Trompetler çalmaya başladı; alaycılığı bir kenara bırakıp, elimden geldiğince kraliçe gibi görünmeye hazırlandım.

Kırmızı cüppeli çocuklar çanlarını çalarak girerken salona derin bir sessizlik çöktü. Jameson, ardında on metre uzanan ağır kürklü bir cüppeyle onları takip ediyordu. Peşinden de Estus Tacı'nı dikkatle tutan bir din adamı geliyordu.

Jameson, çocuklar iki yana ayrılmasıyla oluşan ortadaki koridorda ilerleyip tahtta yerini aldı. Din adamı tah-

tın tabanında durup tacı havaya kaldırdı. Tam bu anda çanlar durdu.

Din adamı, “Coroa halkı” diye seslendi. “Sevinelim. Yüz altmış iki yıldır, Büyük Estus’un soyundan gelen sadık bir hükümdarımız var. Bugün, Estus oğlu Leeson oğlu Klaus’un oğlu Presley oğlu Shane oğlu Telau oğlu Marcellus’un oğlu Kral Jameson Cadius Barclay’i onurlandırıyoruz. Kıtadaki en güçlü ailenin uzun ve mutlu saltanatını kutladığımız için, her şeyden önce en mutlu olan biziz. Bugün Kral Jameson’a olan bağlılığımızı yenileyelim ve hayatının yıllarca uzaması ve varislerinin bol olması için dua edelim.”

Salon “Amin!” sesleriyle inledi. Bu sırada Jameson, orada olacağını bildiği için hafifçe sağına baktı.

Din adamının tacı Jameson’ın başının üstüne koymasıyla salonda bir alkış tufanı koptu. Ardından Jameson din adamına gülümseyip mırıldanarak teşekkür etti sonra da ayağa kalkıp salonu susturmak için ellerini kaldırdı.

“İyi insanlar, size liderlik etmem konusunda bana güvendiğiniz için teşekkür ederim. Genç bir kral olduğumu biliyorum, henüz kısa süredir hükmediyorum. Ama kendimi, kıtadaki tüm kralların ötesinde, mutluluğunuza ve ülkemizin barışına adadım. Krallığımızın gelişmesi için dua ediyorum. Hayatımı, sadece kendi halkımızın ailelerini kurmasıyla değil, başkalarının da bize katılmayı seçmesiyle büyüyen ülkemiz için yaşamaya devam edeceğim” dedi. Son cümlesinde salonun arka tarafını işaret etmişti. İşaret ettiği yere baktığımda, Eastoffe ailesiyle birlikte, diğer ülkelerden gelen yabancıların orada toplandıklarını gördüm.

Jameson, “Ve bu gece, bu kesinlikle kutlanacak bir neden!” diye bağırdı. “Müzik!” Halk alkışladı ve müzisyenler çalmaya başladı.

Lordlar kralı kuşatırken, benim gözlerim salonun arka tarafına kilitlenmişti.

YİRMİ BEŞ

Salonda her yanımız hareketlenirken ben, gözlerimi Silas Eastoffe'un gözlerinden ayıramıyordum. Onu daha önce böyle şık görmüştüm ama bu gece özellikle yakışıklı görünüyordu. Kutlamanın öneminin farkında olan Eastofflar kendilerine ait taçlar takmışlardı. Bu taçlar ailelerinden mi yadigâr kalmıştı yoksa kendi eserleri miydi, merak etmeden duramıyordum.

Çevremdeki insanlar birbirlerini kucaklıyor, giysilerine iltifatlar ediyorlardı. Kalabalık neşelenmişti; şimdiden bulmayı başardıkları bira kadehlerini kralın, ülkenin, gecenin... aslına bakılırsa hemen her şeyin şerefine kaldırıyorlardı. Benim gözlerimse sadece Silas'taydı, onun kiler de bende. Dışıma bakıp içimdeki hisleri görmüşçesine yutkundum: Sahip olamayacağım bir şeye duyduğum özlemle yok olup gitmiş gibiydim.

"Hollis!" Delia Grace'in adımı seslenmesiyle kendime geldim. "İşte buradasın. Seni arıyorduk."

Yer mi değiştirmiştım? Ne kadar zaman geçmişti?

Delia Grace, "Kral seni istiyor" dedi anlamlı bir tavırla.

Kendimi toparlamaya çalışarak derin soluklar aldım. “Evet, elbette. Önden buyur lütfen.”

Delia Grace’in elini tuttum, beni salonun ön tarafına götürdü. Gözleriyle beni incelediğini hissedebiliyordum. Çekincelerimden haberdardı tabii ki ama daha fazlasının döndüğünü sezebileceğini de hissediyordum. Neyse ki çevremizde çok insan vardı, daha fazlasını sormaya cesaret edemedi. Bunun yerine beni doğruca Jameson’a teslim etti.

Kral kollarını açarak beni selamlayıp “Sen mükemmelliğin vücut bulmuş halisin” dedi. Elindeki kadehin bir yanından kehribar rengi biranın dökülmekte olduğunu fark ettim. “Çiçeklere kesinlikle bayıldım. Yoksa bunlar bir de parlıyor mu?”

“Evet.”

“İnanılmaz. Lord Allingham, tatlı Hollis’in çiçeklerini gördünüz mü? Güzel değiller mi?” Yanıtı beklemeden, benimle konuşmaya devam etmek için sesini alçalttı. “Bunu düğünde de yapmalıyız. Ne dersin?” Ses tonu daha önce hiç duymadığım kadar azgındı, titrekliği taşkınlaşıyordu.

“Çakırkeyif olmuşsunuz lordum.”

Çılgınca güldü. “Oldum! Ah, en güzel günleri geçiriyorum. Ya sen?”

Cevap verdiğim sırada dudaklarım titriyor gibiydi. “Yarın gelinceye dek her gün, yaşadığım en iyi gün.”

Saçımı zarafetle geriye attı. “Senin için bunun doğru olduğuna eminim. Çok güzel. Yüzün madeni paraya basıldığında çok güzel görünecek, sence de öyle değil mi? Bu arada madeni para üzerinde olmana karar verdim. Sen iyi misin? Rahatsız görünüyorsun.”

Yüzümün nasıl göründüğünü tahmin edemiyordum ama beklediği kadar mutlu olmadığı belliydi. “Belki de sıcaktır. Müsaade ederseniz biraz dışarı çıkabilir miyim? Biraz soluklansam?”

“Elbette.” Yanağımı öpmek için eğildi. “Çabuk dön. Herkesin seni görmesini istiyorum. Ve...” Kıkırdadı, sesi her zamankinden biraz daha çılgınca çıkıyordu. “Geri döndüğünde bir duyuru yapacağım.”

Başımı salladım. Arıların bal peşinde koşması gibi kralın dibinden bir an olsun ayrılmayan lordlara minnettardım; onlar sayesinde dönüp oradan gitmek benim için kolaylaşmıştı. Dirseklerden sakınıp çiftlerin arasından geçmeye çalışırken gülünç görünmüş olmalıyım. Ama ciğerlerim adeta patlamak üzere gibiydi, oradan çıkmak *zorundaydım*. Nereye gideceğime emin değildim. Nedimlerim beni dairemde, hatta ebeveynlerimin odasında da bulurlardı. Sarayda dolaşabilirdim fakat içeride çok insan vardı; soylular şölene katılmak için akın akın saraya geliyorlardı. Bu sırada dönüp, şölen bittiğinde efendilerini evlerine götürmeyi bekleyen onlarca at arabasının beklediği yan girişe yöneldim. Arabalardan birinin yan tarafına yaslanıp gözyaşlarıma teslim oldum.

İçindeki her şeyi boşalt dedim kendi kendime. Geri döndüğümde, Jameson gülümsememi bekleyecek; hem de kalan hayatım boyunca... Ama yüreğimde başka bir adamın adının yankılanmasını görmezden gelip bu adamla evleneceğimi bilirken ağlamayı nasıl kesecektim?

“Hollis?”

Dönüp baktım; onca meşalenin ışığında Silas’ın da burada saklandığını, onun da ağladığını gördüm. Bir an

birbirimize baktık, hem şaşırmış hem de memnun olmuş-tuk. Sonra birbirimizi burada bulduğumuz için güldük.

Ben gözyaşlarımı silerken o da aynıısını yaptı. “Kutla-ma beni biraz bunalttı” diye yalan söyledim.

“Beni de.” Başımı işaret etti. “Çiçekten bir taç.”

Omuz silktim. “Yakında gidiyorsun. Düşündüm de... Beni bu şekilde hatırlamak isteyebileceğini düşündüm.”

“Hollis...” Bir ürpertiyle sözlerini yarıda kesti, cesare-tini toplamaya çalışıyor gibiydi. “Hollis, gece olsa da, sen yine benim güneşimsin, dünyama ışık katıyorsun.”

Bu kısacık özel an için öylesine şükran doluydum ki. “Umarım sen ve ailen nihayet huzur bulursunuz. İhtiyacı-nız olursa sarayda her zaman bir dostunuz olduğunu bilin.”

Bana uzun uzun baktı sonra elini cebine götürdü. “Sana bir şey yaptım” deyip çıkardığı bir parça kumaşı açtı.

“Kılıç değil mi?”

Hafifçe kıkırdadı. “Günün birinde onu da yaparım. Ama şimdilik bunun uygun olacağını düşündüm.”

Ateş ışığında parıldayan kocaman altın taşlı bir broş çıkardı.

“O nedir?”

“Bu taşa sitrin denir. Sen Hollis Brite, eğer bir yıldız olsaydın güneş olurdun. Kuş olsaydın kanarya olurdun. Ve eğer bir taş olsaydın sitrin olurdun.”

Taşa baktım; gülümsemeden duramıyordum. Taş ka-ranlıkta bile parlıyordu, tek parça halindeki taşı sarma-layan damla kesimli minik taşlar tümüyle altın üzerine işlenmişti.

“Takabilir miyim?”

Başımı salladım.

Elbisemin korsajını tutup parmaklarının üst kısmını tenime değdirerek uzandı. “Keşke sana çok daha fazlasını verebilseydim.”

Yalnız olmamıza rağmen fısıldayarak “Lütfen gitme” dedim. “En azından sarayda kal ki zaman zaman seninle konuşabileyim. Kral konuşmamı, düşünmemi, hatta belki umursamamı bile istemiyor. Danışacak kimsesi olmayan bir süse dönüşmek istemiyorum.”

“Ailemle gitmek zorundayım” diye dedi. “Birlikte olduğumuzda daha güçlüyüz ve ölene kadar senin için acı çekeceğime emin olsam da, onları terk ettiğim takdirde kendimi asla affedemem.”

Başımı anlayışla salladım. “Onları terk etmenin sebebi ben olsaydım, ben de kendimi asla affedemezdim.”

Dudaklarını yaklaştırdı ve parmaklarını saçlarımın arasından geçirerek fısıltıyla konuştu. “Bizimle gel” diye yalvardı. “Seni koşulsuz severim. Sana bir saray ya da unvan veremem ama tümüyle kendin olduğun için değer verileceğin bir yuva sunabilirim.”

Nefesim öylesine kesilmişti ki ağzımdan sözler zor bela çıktı. “Peki, ben tam olarak kimim?”

Tatlı bir tebessümle “Aptal olma” diye karşılık verdi. “Sen Hollis Brite’sin. Dans edip şarkı söylersin ama sorgularsın da. Nedimelerle teknelerde boğuşursun ama etrafındakileri de düşünürsün. Gülmeyi seversin ama kederi de tanıyorsun. Bir kralın aşkını kazandın ama onu bir ölümlü olarak görebiliyorsun. Bir yabancıyla tanıştın ve ona dostça davrandın. Kısa sürede gördüğüm bunlardı. Seni tümüyle inceleyip tanımak yıllar sürer ama sen bu dünyada gerçekten tanımak istediğim tek kişisin.”

Gözyaşlarım tekrar akın etmişti. Üzüntü ya da korkudan değil, biri beni anladığı için ağlıyordum. Beni anlamış, beni olduğum gibi kabul etmişti. Haklıydı, çok daha fazlası vardı ama iyi ya da kötü, beni kabul etmeye istekliydi.

“Seninle gitmek istiyorum ama yapamam. Bunu anlayabilirsin eminim. Şu an biri bizi görseydi itibarım mahvolurdu! Saraya asla geri dönemezdim.”

“Bunu neden yapmak istiyorsun ki?”

İşte o anda, yaşadığım sürece tahta bir metreden fazla yaklaşmak istemediğimi anladım. Hayatımda istikrarlı olan her şey şimdi tastamam gereksizdi. Bu gerçeği şimdi olduğu gibi görmek, baş döndürücü derecede özgürleştirici olmuştu: bunların hepsi bir yığın önemsiz zırvadan ibaretti.

“Benimle gel” diye tekrarladı. “İtibarın mahvolsa bile ailem tarafından sevilirsin. Senin uğruna ülkemden, yuvamdan, her şeyden vazgeçerdim, hepsine de değerdi. Her günümü adayabileceğim kadar iyi bir şey olduğunu bilmek, onunla yaşamak ve... senin dünyamı değiştireceğini bilmek tüm bunlara değerdi.”

Silas Eastoffe’un gözlerinin derinliklerine baktım... ve anladım; onunla gitmek zorundaydım. Evet, aşk bir nedendi –sahip olmaktan korktuğum devasa, geniş bir bölüm onun bir parçasıydı– kabullenmeye korktuğum kocaman, devasa bir nedendi ama göğsümde kabaran o isimsiz şey, nereye giderse gitsin onunla olmaya karar verdiğimde sakinleşmişti ancak.

“Atlarımı hazırlayın” dedim. “Ve ailene de söyle. Otuz dakika içinde dönmezsem, bensiz kaçmalısınız.”

“Bu gece mi?” diye sordu şaşkınlıkla.

“Evet. Yapmam gereken bir şey var. İşe yaramazsa, tuzğa düşmüşüm demektir; sizin de kendi güvenliğiniz için gitmeniz gerekir. Yapacağım şey işe yararsa da hemen ayrılmamız gerekir.”

Silas başını onaylarcasına salladı. “Otuz dakika sonra burada olacağım.”

Uzanıp onu çabucak öptüm ve Büyük Salon’a geri dönmek üzere yola koyuldum. Hayatımda, yapmak üzere olduğum şey kadar dehşet verici başka bir şey yaşadığımı anımsamıyordum. Ama bu işin üstesinden gelmenin başka yolu yoktu.

Kralımla konuşmam gerekiyordu.

YİRMİ ALTI

Salondan ayrı kaldığım kısa süre içinde, saray mensupları çoktan şenliklere kapılıp gitmişlerdi. Salonun başına gidebilmek için duvara yapışa yapışa ilerlemem gerekti, böylece kimse tarafından ezilmedim. Jameson, lordlardan birini göğsünden dürtüyor, bir şakaya ya da yoruma gülüyor, salonun havasının ve halkının hayranlığının tadını çıkarıyordu.

“Hollis!” diye seslendi döndüğümü görünce. “Halletmem gereken bir şey var.”

Salondakilerin dikkatini çekmek için kıpırdanıyordu ki ellerini aşağı indirdim.

“Lütfen majesteleri. Önce sizinle özel olarak konuşmalıyım. Acil.”

Acil kabul edilebilecek herhangi bir ihtiyacım olabileceğine inanamıyormuşçasına gözlerini kıstı. “Elbette. Benimle gel.”

Beni özel odalarına götürdü, kapıyı kapattı, böylece kargaşa kapının ardında kaldı.

“Hollisim, şimdi konuşmamız gerekecek kadar önemli olan nedir?”

Bir nefes aldım. “Bu gece benden kraliçeniz olmamı istemeye niyetlendiğiniz dikkatimi çekti.” Bunun artık kimse için sır olmadığını öğrenmenin keyfiyle gülümsedi. “Size evet demeye hazır olmadığımı söylemeliydim.”

Bütün gece yaptığı heyecanlı kıpırdanma aniden durdu. Vitray pencerelere bir baltayla dalmışım da şimdi etrafımıza cam parçaları yağıyormuş gibi baktı bana. Çok dikkatli bir şekilde uzanarak Estus Tacı’nı çıkarıp yakındaki masanın üzerine koydu.

“Anlamıyorum.”

“Açıklaması zor. Bana çok saygı ve özen gösterdiniz ama bu hayatı yaşamaya hazır değilim.” Elimi uzattım. “Bir keresinde kendinize bu rolün insanları değiştirebileceğini söylemişsiniz ve ben de düşündüm ki... Yani, ben...”

Jameson’ın tavrı değişti; yanıma gelip beni omuzlarımdan tuttu. “Hollis, aşkım. Evet, bu gece nişanımızı duyurmak istedim ama bu, alelacele evlenmemiz gerektiği anlamına gelmiyor. İstedğin kadar bekleyip ayarlamalarını yapabilirsin. Bu, sana olan hislerimi değiştir-meyecek.”

Yutkundum. “Fakat... ama ya duygularım...”

Yüzüne bir gölge düştü. Ağzı hafifçe aralandı; tehditkâr bir şekilde dilini dişlerinin arkasına bastırarak bana bakışını izledim.

“Bana yalan mı söylüyordun Hollis?”

“Hayır. Sizi sevdim.”

“Sevdi mi? Ya şimdi?”

“Şimdi ise... Bilmiyorum. Çok üzgünüm, bilmiyorum işte.”

Arkasını dönüp çenesini ovuştururken, bir yanda da daireler çizerek volta atmaya başladı. “Aklımda seninle bir ant-

laşma imzaladım. Madeni paranın çizimlerini gönderdim. Biz konuşurken, baş harflerimiz sarayın karşısına asılacak duvar halılarına işleniyor. Ve sen beni terk mi edeceksin?”

“Jameson, lütfen. Seni incitmek ya da gücendirmek istemiyorum ama...”

Beni susturmak için elini kaldırdı. “Öyleyse ne öneriyorsun?”

“Saraydan ayrılmam gerekiyor. Sizi utandırdıysam, benim hakkımda istediğiniz hikâyeyi uydurabilirsiniz. Şikâyet etmeden buna katlanırım.”

Kafasını salladı. “Bunu yapmam. Namın uğruna o denli mücadele ettim ki, şimdi onu kendi ellerimle kirletmem.” Bir an sessizce düşündükten sonra bana baktı, yüz ifadesi daha yumuşaktı. “Saraydan ayrılmak zorundaysan, öyle yap. Korkum yok. Bana geri döneceksin Hollis. Biliyorum, tek bir şüphe duymadan benim olacaksın. Sonunda.”

Silas’ın bir atla beklediğini bilmiyordu. Ayarlayabildiğim ilk fırsatta evleneceğimi bilmiyordu. Hayatımın geri kalanında kendimi ondan ve tahttan uzaklaştırmak istediğimi bilmiyordu.

Ve şimdi ona bunları bildirme zamanı değildi.

“Daima sizin sadık hizmetkârınız olacağım” diyerek yerlere kadar eğilip selam verdim.

“Ah, bunu biliyorum.” Kalktığımda kapıyı işaret etti, ben de tereddüt etmeden ayrıldım.

Büyük Salon’da, geceyi şenlendiren kahkahalarla ve neşeli sohbetlerle kutlamalar son sürat devam ediyordu. Elimden geldiğince hızlı hareket ederek eteklerimi yukarı çektim. Yanımdan geçen tepsiden bir bardak aldım ve tek yudumda içip bitirdim.

"İşte buradasın!" Ben hareket etmeye çalışırken, Delia Grace yanıma koşup beni yakaladı. "Teklif etti mi? Yüzük aldın mı?"

"Şimdi senin fırsatın" dedim ona.

Beni bıraktı. "Ne?"

"Şimdi senin fırsatın. Ben yanında olsam da olmasam da bunu yapabilirsin" diyerek odadan uçarcasına çıktım.

Silas, at arabalarının arasında iki kara at ve çatık kaşlarla bekliyordu. Birkaç şeyi çabucak toplamayı ve çantalara koyup atlara yerleştirmeyi başarmıştı.

"Umarım gitmeye hazırsındır" dedim ona. "Bekleyip de fikrini değiştirip değiştirmediyini görmek istemiyorum."

Şaşkınlıkla "Bekle, krala söyledin mi?" diye sordu.

"Ona... bir şeyler söyledim. Yolda anlatırım. Hadi gidelim."

"Bırak da yardım edeyim" diyen Silas, beni atımın üzerine kaldırdı. Sonra bir meşale ve dizginleri kaptığı gibi yola çıktık.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Oraya vardığımızda güleceksin" dedi.

Atını hareket ettirdi, ben de atımla peşinden gittim; şimdiden heyecandan gülüyor, şehrin sokaklarında dolaırken kutlamaları meyhanelerden dışarıya, kaldırımlara yayılmış insanların arasından geçip gidiyordum. Sarayla arama koyduğum her metreyle soluklarımın rahatladığını, gülüşümün daha da genişlediğini fark ettim. Ne istediğimi biliyordum ve o, avucumun içindeydi. Silas Eastoffe'un peşinden arafa bile giderdim.

Bir dakika kadar ilerledikten sonra çiçekten tacım başımdan geriye uçtu ve karanlığa gömüldü.

YİRMİ YEDİ

Sevgili Valentina,

Mektubumdan bir kelime daha okumadan önce lütfen oturduğunuzdan emin olun. Kodlar ya da entrikalara ayıracak vaktim yok ve sizi ya da yakında dünyaya getireceğiniz değerli bebeği de şaşırtmak istemem.

Saraydan ayrıldım.

Varlığını mahvedebilecek bilgiler konusunda bana güvendiğinizde, benim de kendi korku ve çekincelerimin ortaya çıktığını söylemeliyim.

Çok muhtemel ki, Silas Eastoffe’u gördüğüm andan beri seviyorum. O zaman anlamamıştım ama bu sabah, kendimi ailesinin Dahere Eyaleti’ndeki yeni malikânesinde, Eastoffe ailesinin geri kalanının gelmesini beklerken buldum. Bizim sarayın tek bir üyesine –ebeveynlerime bile– haber vermeden, at sırtında gece ayrılışıma, diğer Eastoffların ise kendi başlarına sakın bir şekilde saraydan ayrılmalarına bakılırsa, onların yolculuğunun bizimkinden biraz daha uzun sürdüğünü söyleyebiliriz.

Buradaki malikânenin ilgiye ihtiyacı var, ancak Silas’la Sullivan’ın işlerine devam etmeleri için birkaç

müştemilatı da, hatta güzel bir bahçeleri de bulunuyor. Bakıma muhtaç bir yapı. Ama eminim Leydi Eastoffe bakımına yardımcı olmama aldırış etmeyecektir. Ne de olsa yakında kayınvalidem olacak. Evet, bu doğru! Silas ve ben en kısa zamanda evlenmeyi planlıyoruz, eğer başarabilirsek birkaç hafta içinde olacak. Bir sonraki mektubum, ailemin kendi topraklarından kısa bir sürüş mesafesinde olan Abicrest Malikânesi'nde olduğumu bildirmek için ebeveynlerime olacak. Ebeveynlerim buraya geldikten sonra bir Eastoffe olma niyetindeyim; tabii bu, Jameson beni tekrar etkilemeye çalışacağına karar vermeden önce de olmalı. Ben saraydan ayrılırken, bunu deneyeceğini açıkça belirtmişti ve ben onu hayal kırıklığına uğratmak istemedim. Çabucak uygun bir yedek bulacağına eminim. Bahse bile girerim.

Umarım seçimim sizi hayal kırıklığına uğratmaz. Eastoffelar ile Isolte kraliyet ailesi arasında dostane bir ilişki var gibi görünmüyordu ve Kral Quinten onlara karşı olan hislerini açıkça belirtmişti. Sizinle yakınlığımızı şimdilik onlardan bir sır olarak saklıyorum ancak sizin için kabul edilebilirse bunu onlara söylemek isterim.

Dediğim gibi, bu haberin sizin için bir sürpriz olacağını biliyorum ama eminim, Jameson'ın hayatındaki yerimden pek memnun görünmeyen kralınız için büyük bir rahatlama olacaktır. Artık biliyorum ki sadece kendi halinde bir insanım ama yine de bana yazmak için zaman bulacağınızı umut ediyorum. Son zamanlarda veda ettiğim onca şey arasında en çok özlediğim kişi sizsiniz.

Lütfen mümkün olan en kısa sürede bana yazın ve tüm haberleri anlatın. Daima sizin güvenilir dostunuz olacağım, umarım siz de benim için öyle olursunuz. Tüm mektupları ailemin malikânesine gönderebilirsiniz: Varinger Şatosu, Dahere Eyaleti, Coroa.

*Sevgili dostunuz,
Hollis*

Ben yeni bir kâğıt daha çıkarırken Silas, “Kime yazıyorsun?” diye sordu.

“Arkadaşlara, aileme. Sırada ailem var, böylece eve dönmeleri gerektiğini öğrenecekler.”

Silas, ailesinin yenileyeceği boş, tozlu malikâneye bakarak başını iki yana salladı. “Bunun için bir saray bıraktın... Biraz utandığımı söylemezsem yalan olur. Sana daha fazlasını vermek istiyorum Hollis.”

Önceki geceden kalma çamur lekeli balo elbisemle ona yaklaştım. “Yanımda olacağını bilsem bir barakada bile yaşardım Silas Eastoffe. Ben saray hayatını istemiyorum, hem de hiç.”

“Yine de” dedi kollarını etrafıma dolayarak. “İtibarın için endişelenmeni istemediğimi söylediğimde, bunun ne kadar kötü olabileceğini tam olarak bilmiyordum.”

“Âşığımla kaçmış gibi de değilim ki” diye itiraz ettim.

“Hayır. Kırşalda yaşama uğruna, müstakbel eşin olmayan bir adamla, yanında hiçbir refakatçi olmadan saraydan ayrıldın sadece, ki –kral olan– nişanlın da bu sırada senin küçük düşürücü ayrılığınla uğraşıyor.”

Surat astım. “Böyle söyleyince kulağa çok kötü geliyor ama Keresken Şatosu’nda yıllarca yaşadım. İnan bana, haf-

ta içinde öyle çirkin yeni bir skandal çıkacak ki ben, zamanla unutulmuş bir hatıranın fısıltısından ibaret olacağım.”

“Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?”

Düşünceli bir tavırla başımı kaldırdım. “Hmm, belki bir hafta çok erken. Saymaya başlayalım. Bu birinci gün. Diyelim ki elli gün içinde tamamen yeni bir şey sarayın dikkatini çekmezse, istediğin ödülü seçebilirsin.”

“Anlaştık.” Pazarlığı bir öpücükle imzaladı. Silas’la özgür ve baş başa olmak muhteşemdi.

Uzaktan yaklaşan atların bariz sesi geldi kulağımıza; bakmak için hemen malikânenin önüne koştuk. Yıpranmış patikadan aşağı inen Leydi Eastoffe, el sallayarak başını arabadan dışarı çıkardı. Silas ve ben, Coroa’daki yeni evlerinde ailemizi karşılamaya hazır bir şekilde ön basamaklarda durduk.

YİRMİ SEKİZ

“Şu son düğümü de yapayım, hazırsın.” Varinger Malikânesi’ne gitme cesaretini toplayabilmem için Scarlet, kısmen daha şatafatsız kolları olan bir elbisesini giydirmişti bana. Mektubumun saraya ulaşması bir gün sürmüştü, sonrasında yanıtın gelmesi de bir gün sürmüştü ve şimdi, öfke dolu ailemle yüzleşme zamanı gelmişti.

“Ailemin evine bu denli yakın bir evi kasten mi aldınız?” diye sordum; görevim konusunda hâlâ gergindim.

Scarlet, “Hiç de değil” diye gülerek yanıt verdi. “Satın alabileceğimiz mülklerden dördü için yanıt gelmişti, bu da en ucuz olanıydı.”

Her seferinde tek bir odayı onarıp yenileyebilmek için son iki gündür aynı odayı paylaşıyorduk; dağınık odamıza göz gezdirdim. “Neden o kadar ucuzmuş acaba?”

“Silas, nereye yerleştığımızı sana asla söylemeyeceğime yemin ettirmişti. Zaten sonsuza kadar sarayda yaşayacağını söyledi, bu yüzden asla bilemeyecektin. Şahsen bunun kader olduğunu düşünmüştüm.”

Elbisesinin bağcıklarını bağlayabilmem için arkasını döndü, bu sırada yaptığı değerlendirmeden epey memnun

görünüyordu. “Kader mi dedin? Bu öğleden sonra köşelerdeki örümcek ağlarını süpürürken sana bunu tekrar sorarım” diye alay ettim.

Ben elbisesinin bağcıklarını iyice sıkarken Scarlet kıkırdadı. Elbise bağlama becerimi kaybetmediğimi görmek beni sevindirmişti.

“İşte oldu. Tablo gibi, çok güzel.”

“Seninle gelmemi ister misin?” diye teklifte bulundu.

“Hayır, bence annen yeterli olur. Ayrıca, ailem olmadan gittiğimde personelin nasıl davranacağından emin değilim.”

“Her şeyin yolunda gideceğine eminim.” Beni yanığımdan öptü. “Yakında ziyarete gel, tamam mı?”

“Zaten Silas’ın uzun süre uzak kalmama izin vereceğini sanmıyorum. Sana söz. En azından hafta sonuna kadar elbiseni geri getireceğim” dedim ve Leydi Eastoffe’u bulmaya gittim.

Leydi Eastoffe, evin girişinde beklerken bir yandan da eldivenlerini takıyordu. Tam bir hanımefendi gibi görünmesini sağlayacak bu son rötuşuyla bana annemi anımsatmıştı. Yanıma gelip beni şefkatle kucakladı.

“Her şey hazır mı?” diye sordu.

“Evet. Elbise bana biraz uzun geldi ama en azından çamurlu bir balo elbisesi değil. Hepinize tekrar teşekkür ederim.”

Güldü. “Senin için her şey sevgili kızım. Haydi gidelim. Ailenin sana söyleyecek çok şeyi olacaktır; onları bekletmek istemiyorum. Eminim şu an benden hoşlanmamak için türlü haklı sebepleri vardır zaten” diye ekledi göz kırparak.

Onu arabaya kadar itaatkâr bir biçimde takip ettim. Evime doğru yaptığımız yolculuğun büyük bir kısmında rahat bir sessizlik içinde oturduk.

“Silas, ikinizin bir an önce evlenmek istediğinizi söylüyor. Bundan emin misin? Ciddi bir ilişkiden daha yeni çıktın” dedi.

“Hayır, ciddi değildi.” Zihnimdeki hatıraları gözden geçirerek başka yöne baktım. “Kısa bir ilişkiydi. Ve aldatıcıydı. Tek taraflıydı. Yükselmenin eğlencesine o kadar kapılmıştım ki Jameson’ın bana aslında nasıl davrandığını uzun süre görmedim. Bunu kabul etmekten nefret ediyorum ve bunu söylediğimi ona *asla* söylememelisin ama... Etan haklıydı. Jameson güzel ve eğlenceli olmamı ama asla düşünmememi ya da yanılmamamı istedi. Bunun bir ilişki olarak adlandırılabilceğinden emin değilim. Pek sayılmaz.”

Yüzünde anlayışlı bir gülümsemeyle başını salladı. “Hayır, sanırım sayılmaz.”

“Silas’ı seviyorum. Beni olduğum gibi görüyor ve tüm hatalarımla beni seviyor. Eminken, daha da fazla beklemek istemiyorum.”

Bacağımı okşadı, oldukça memnun görünüyordu. “Bu, Dashiell’i bulduğum zamanı anımsatıyor bana. Elbette beni acele etmemem konusunda uyarılar olmuştun... Ama elimde değildi, ayaklarımı yerden kesmişti.”

Bu, çok iyi bildiğim bir duyguuydu. Gerçek olduğunda yapılacak hiçbir şey yoktu.

Varinger Malikânesi’ne giden ana yola çıktık ve nihayet durduğumuzda, ön merdivenlerde ailemin beni beklediğini gördüm. Annem eldivenlerini giymişti, bu da uzun süre orada olmayı planlamadığı anlamına geliyordu.

“Ah Tanrım” diye mırıldandım.

“Bu hiç iyi görünmüyor. Kalmalı mıyım?”

“Hayır. Benimle yalnız konuşmak isteyeceklerdir. Her şey sakinleştiğinde mektup gönderirim.”

Arabadan indim ve ailemle yüzleşmeden önce dönüp Leydi Eastoffe’a el salladım.

Babam işaret ettiğinde, az önce indiğim at arabasının önünde bir başkasının beklemekte olduğunu gördüm.

Babam, “Bin” diye ısrar etti.

“Nereye gidiyoruz?”

Annem kollarını kavuşturdu. “Saraya. Kral Jameson’a af için yalvaracaksın ve başka bir kız onun dikkatini çekmeden bunu düzelteceksin.”

“Böyle bir şey olursa çok sevinirim! Jameson, konumunu anlayan, kraliyet ailesi olmaya uygun birini hak ediyor.”

Annem merdivenden inerken “Kraliyet ailesi olmaya uygunsun” diye ısrar etti. “Biz kraliyetten olmaya uygunuz! Ne yaptığına dair bir fikrin var mı?”

Babam, “Claudia” diyerek uyardı.

Bunun üzerine annem, “Unutmadım” diye karşılık verdi. O zaman benden bir sır sakladıklarını anladım ama sırrın ne olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu. “Hollis, seni hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum ama bu çocukla evlenemezsin. O sıradan. O *Isolteli*.”

Kısık sesle “Anne” diyerek uyardım. Leydi Eastoffe hâlâ arkamızdaydı.

“Yabancı olduğunu o da *biliyor*! Oğlunun öyle olduğunu da! Bu nasıl gözden kaçırılabilir ki? Hollis, gidişin bizi sarayın alay konusu yaptı. Şimdi, o arabaya binecek ve

neden gittiğini kimse anlamadan bu işi düzeltereksin. Kral sana karşı çok cömert davrandı! Sana tapıyor! Ve ona fırsat verirsen, seni mutlu etmek için elinden gelen her şeyi yapacağına da eminim.”

“Belki yapar anne” diye karşılık verdim; onun tepkili çıkışlarının karşısında sakın ses tonum kulağa neredeyse ürkütücü geliyor sayılırdı. “Ama ne yaparsa yapsın başarısız olacak. Onu sevmiyorum.”

Kıpırdamayı reddederek bana baktı. “Hollis, sana yemin ediyorum, o arabaya bineceksin.”

“Yoksa?”

“Yoksa tek başına kalırsın” diye bitirdi babam.

Anlamaya çalışarak onu izledim. Arkasında, malikânenin ön kapıları sıkı sıkıya kapatılmıştı ve ebeveynlerim seyahat kıyafetlerini giymişlerdi. O sırada, saraya götürdüğüm sandığın merdivenlerde durduğunu gördüm.

Jameson’a dönmeyi kabul etmezsem evime asla girmeyecektim.

“Ben senin tek çocuğum” diye fısıldadım. “Çocuk olmadığımı biliyorum ve asla umduğun kadar zeki veya yetenekli olmadım ama elimden gelenin en iyisini yaptım. Beni kendi evimden kovma.”

“Arabaya. Bin” diye ısrar etti annem yine.

Arabaya baktım; siyah, parlak ve ölümcül görünüyordu. Sonra anneme ve babama baktım. Ve başımı iki yana salladım.

Bu benim son şansımdı.

Babamın bir baş hareketiyle, kapı görevlisi sandığını alıp merdivenlerin sonuna, ayaklarımın dibine attı. Sandığın içinde bir şeyin kırıldığını duydum. Kırık bir

parfüm şişesinin, bana kalan son birkaç şeyi de mahvetmediğini umuyordum.

Leydi Eastoffe, “Aman Tanrım” diyerek arabadan alacele indi. Şoförüne “Bana yardım et” dedi, o da çabucak sandığı almaya koştu. Leydi Eastoffe, gözlerindeki öfkeyi gizleme zahmetine girmeden anneme baktı.

“Söyleyecek bir şeyiniz mi var?” diye çıkıştı annem.

Leydi Eastoffe, ben şaşkınlık içinde sessizce dururken kollarını bana dolayarak başını iki yana salladı. “Ailemi tek parça halinde tutabilmek için çok şey yaşadım. Sizin hiç düşünmeden ailenizi nasıl böyle parçalayabildiğinizi anlamıyorum. O sizin kızınız.”

“Senden ders alacak değilim. Bu kadar endişeleniyorsan, artık ondan sen sorumlu olabilirsin. Sana karşılığını nasıl ödeyeceğini görene dek bekle.”

“Ondan *ben* sorumlu olacağım! Ona sahip olduğum için gurur duyuyorum. Ve bir gün hepimizden daha fazlasını başarırsa şaşırmam.”

Annem sesini düşürdü. “Senin domuzdan bozma oğlunla evlenirse hiç de öyle olmaz.”

“Gel” diye fısıldadım. “Onlarla konuşmanın bir anlamı yok. Hadi gidelim.”

Dilini tutacak kalitede bir hanımefendi olan Leydi Eastoffe, beni arabaya geri götürdü. Titrek bacaklarla arabaya çıkıp, Varinger Malikânesi’ne bakan koltuğa oturdum. Küçük bir kızken o ağaçlardan elma toplamıştım. Uzun otların arasında dans ettim. Uzaktan tırmandığım salıncığı hâlâ görebiliyordum. Sanırım bir zamanlar burada hepimiz mutluyduk. Tek umutlarının ben olduğumu fark etmelerinden, ben onları yüzüstü bırakmadan önce.

Ailemin içeri girip kapıları arkalarından kapatmalarını izledim. Çıkardıkları buz gibi gıcırtyyla, zaten şüphelendiğim şey de kesinleşti: Artık Silas'tan başka kimsem yoktu.

Sarayda beni bekleyen arkadaşlar yoktu, beni rahatlatacak daireler yoktu. Ailem artık beni kızları olarak istemiyordu ve çocukluk evim artık bana açık değildi. Böylece, yalnızca omuzlarıma sarılmış kola minnettar bir halde, oradan ayrıldım.

YİRMİ DOKUZ

Silas’la iki hafta içinde evlenebilmemiz için Abicrest Malikânesi’ndeki tüm onarımlar ana kata odaklandı. Eastoffelar hem iyi niyet göstergesi olarak hem de kâfir olmadıklarını göstermek için yakınlardaki tüm aileleri davet etmeyi amaçlıyordu. Zeminler temizlendi, taşlar canlandı. Eastoffelara Isolte’den getirdikleri mobilyalar ve duvar halıları havalandırıldı, son derece görünür yerlere yerleştirildi. Hızla personel ayarlandı; Eastoffelar nezaketleri ve bol yiyeceklerle onların sadakatini kazandı.

Kısa sürede aileye karışmıştım; bunun ne zaman resmi hale geleceğine, karşılayabilecekleri en iyi kutlamayla yapılmasına karar vermekse çok daha sancılı oldu.

Leydi Eastoffe, gelinliğimi seçmem için getirilen kumaşlara bakarak “Bu mu?” diye sordu. İmzam olan altın renkli kumaşta takılı kalmıştı. “Duyduğuma göre, bugünlerde daha fazla gelin beyazı tercih ediyormuş. Beyaz saflığı simgeliyormuş.”

Gözlerimi devirmek konusunda ihtiyatlı olmaya çalıştım. “Sarayı benim yaptığım gibi terk ettikten sonra

beyazın yalnızca eleştirilere fırsat vermesinden endişeleniyorum.”

Scarlet nefesini tuttu. “Hollis! Beyaz istiyorsan, giymelisin! Lütfen, şunu bir daha çıkarır mısınız beyefendi?” diye sorarken fildişi kumaşın ucunu çekti.

“Hayır, hayır” diye ısrar ettim. “Ayrıca Silas, onun parlayan güneşi olduğumu söylüyor. Sanırım o da altını beğenir.”

Scarlet, “Bu çok tatlı” dedi. “O zaman bence haklısın. Altın olmalı.”

Hissettiğim mutluluk, ebeveynlerimin ovanın diğer tarafında, ormanın ötesinde ve nesiller boyu tuttuğumuz topraklarda olmalarına rağmen beni görmeye gelmeyi reddettiklerini hatırlamamla biraz olsun bozulmuştu. Saraya dönmekten çok utanmışlar, taşrada kalıyorlardı ama fiziksel yakınlıklarına rağmen bana o denli uzaklardı ki, kıtanın öteki ucunda olsalardı bile fark etmezdi. Onların onayı olmayınca, yaptığım şey âşığımla kaçma tabirine epey uyuyordu. Jameson’ın benim için lordların onayını almaya çalışırken bu denli zorlanmasının sebebi, yasaların büyük oranda evlilik etrafında şekillenmesiydi, buna emindim. Çoğu ailede, eşleşmenin her iki tarafın da karşılıklı yararına yapıldığını kanıtlamak için takas edilen mallar üzerinde tarafların anlaştıkları yazılı sözleşmeler vardı. Bir nişan resmi olarak yapılmışsa, onu bozmak için başka bir sözleşme gerekiyordu ve eğer bir ebeveyn çocukları adına bir anlaşma yapmışsa, bazen kralın kendisi değilse de bir din adamının nişanı bozması gerekiyordu. Birinin ailesinin açık onayı olmaksızın hızla kaçıp evlenmesi ise dünyaya bu yasaların önemsiz olduğu mesajını veriyor ve bitmeyen yargılar doğuruyordu.

Delia Grace'in hayatına bir kez bakmak bunu kanıtlamaya yeterdi.

Ancak, terk ettiğim ailenin söyleyecek hiçbir şeyi yokken, yeni katıldığım aile bana sonsuz sevgi göstermekten başka bir şey yapmıyordu. Düğün hazırlıklarım, yeni bir kız evlat kazandıkları için kopardıkları yaygara da bunun kanıtıydı.

Leydi Eastoffe, "Altın olsun" diyerek onayladı. "Peki, nasıl bir tarz istiyorsun? Biliyorum, Isolte elbiselerinin kolları ağır olabiliyor. Ama belki yuvarlak yakalı bir şey olabilir diye düşünmüştüm. İki kültürü bir araya getirmeye çalışsak?"

Gülümsedim. Aynı şeyi düzinelerce şey hakkında söylemişti. Elbise, saçım, akşam yemeği, müzik... Tüm yapmak istediği hepimiz için yeni bir hayat kurmaktı.

"Bence bu oldukça hoş görünecek."

Terzi onaylayarak başını salladı ve işine başlamak için mallarını aldı. Dükkânının beş gün içinde bir gelinlik dikeceğini, böylece programa uymamızı sağlayacağını söyledi. Terzi giderken, bir hizmetçi içeri girdi ve Leydi Eastoffe'un kulağına bir şeyler fısıldadı.

"Kesinlikle. Onu hemen içeri alın."

Yüreğim ağzıma geldi. Annem gelmişti, biliyordum işte. Bana rıza gösterecek, bir aile yadigârını takmama izin verecek ve her şey yoluna girecekti.

Ama kapıdan içeri annem girmedi. Gelen, hizmetçi görünümü, yaşlı bir kadındı. Yaklaşık önümde reverans yaptı.

"Sevgili Leydi Hollis. Eminim bunca yıl uzakta kaldıktan sonra beni hatırlamazsınız. Ben Varinger Malikânesi'ndeki evinizde çalışıyorum."

Kadının yüzünü inceledim ama haklıydı, onu tanımadım. “Üzgünüm sizi hatırlamıyorum. Ailemle her şey yolunda mı? Malikânede bir sorun mu var?”

“Sağlıkları iyi durumda hanımım. Ama epey üzgün görünüyorlar. Bunu söylemek benim haddime değil ama sanırım sizi gönderdiklerine pişman oluyorlar. Dün size bir mektup geldi. Yaşadığınız onca şeyden sonra rahatlatıcı sözler söylemenin size iyi gelebileceğini hissettim, bu yüzden bugün gelmeyi planladım. Ben çıkmadan hemen önce ikinci bir mektup daha geldi, ben de getirdim.”

Düzgün küçük harflerle yazılmış zarfı uzattı; Delia Grace’in el yazısını hemen tanıdım. Diğeri ise bir muammaydı.

“Çok teşekkür ederim... Üzgünüm, adınız neydi?”

“Hester, leydim.”

“Hester, sana minnettarım.”

“Sorun değil. Önemli olan hayattaki basit iyiliklerdir, değil mi?”

Gülümsedim. “Evet, öyle. Birinin sizi eve bırakmasına ihtiyacınız var mı? Ya da bir ata?”

Leydi Eastoffe, yardım edecek birilerini çağırmak için döndü ama Hester elini kaldırdı. “Yo, hayır. Yürüyüş için çok güzel bir gün. Artık yola koyulsam iyi olur. Düğünüzde mutluluklar dilerim leydim.”

Yavaş yavaş çıktı; buraya kadar yaya gelmesinin ne kadar sürdüğünü merak ettim.

Scarlet annesini odadan götürürken, “Seni biraz yalnız bırakalım” dedi. Ona minnettarlıkla gülümsedim ve iki mektuptan muhtemelen daha korkutucu gelişmeleri içerenden, Delia Grace’inkinden okumaya başladım.

Sevgili Hollis,

Bana leydi deme zahmetine girmemesi gözümden kaçmamıştı.

Haklıydın. Gittiğin gece Jameson'ın bir arkadaşına ihtiyacı vardı ve ona en yakın arkadaşımın ayrılışının yasını tutmaya gittiğimde, daha önce hiç olmayan bir şekilde iletişim kurduk. Bu sabah bana yeni bir elbise hediye edildi. Sanırım sonunda hep olmak istediğim yerdeyim.

Başka haberler var. Güney kanadının bir bölümü geçen gün alev aldı ama neyse ki yangın yayılmadı. Yangını çıkardığını itiraf eden olmadı; söz konusu odalar yangın sırasında boş olsalar da, tahminimce, Isoltelilerden birine aitti. Hepsi aynı bölgede tutuluyor. Jameson'ın bunu kendisinin başlattığına dair bir söylenti de vardı ama bu, çirkin bir yalan. Keresken Şatosu onun yuvası.

Sen gittiğinde majesteleri başta huysuzdu ama son birkaç gündür neredeyse kendisi gibi görünüyor. Daha az bağıırıyor. Ona gündönümü için bir turnuva düzenlemesini önerdim, turnuva hazırlıkları moralini yükseltti. Onu senin kadar güldürecek yeteneğe sahip değilim ama bazen bana gülümsüyor. Bunu ona yaptırabilen tek kişi benim, bu yüzden konumumun nispeten güvenli olduğunu söyleyebilirim. Tahminime göre, eğer benimle ilgilenirse, elini tekrar uzatmadan önce çok dikkatli davranacaktır. Doğrusu, içimden bir ses, onun seni beklediğini söylüyor. Nasıl çekip gittiğin düşünülürse, bunun nedenini anlayamıyorum ama.

Bu da bana, senin bir cadı olduğuna dair ortalıkta dolaşan bir söylentiye hatırlattı. Kralın davranış şekli yüzünden, onu böyle bir deliliğe sürüklemen için ona büyü yapmış olman gerektiğini söyledi birisi. Merak etme, onu susturdum. Yani, en azından denedim. Sonra hamile kalmanla ilgili bir söylenti daha çıktı; senin kaygısız mizacın yüzünden insanlar buna çok daha kolay inandılar. Senin de bildiğin gibi, sarayda söylentileri bastırmak için yapılacak çok şey var.

Söylentilerden bahsetmişken, beni özellikle ilgilendiren bir tane var. Birisi bana sadece saraydan ayrıldığını, Eastoffe delikanlısıyla birlikte gittiğini söyledi. En büyük olan hani, kılıcı yapan. Onunla yakında evleneceğini ve saraydan onunla kaçmayı bir süredir planladığını söylediler.

Doğal olarak, Jameson'ın şu anda bana o kadar ihtiyacı var ki, gelip bunu kendim araştırmak için ayrılmam mümkün değil. Ama eğer bunda gerçeklik payı varsa, öğrenmeye can atıyorum. Bu doğru olduğu takdirde, senin nişan arifen bana nasıl yaradıysa, düğünün de Jameson'ı öyle etkileyebilir sanırım: Onu kaçınılmaz olanı kabullenmeye itebilir. Bence kalbinin bir başkasına ait olduğunu anladığında çok daha mutlu olacak.

Senin için bir önemi var mı bilmiyorum ama işler yolunda gitmediği için üzgünüm. Jameson'ı kendime istemiş olsam da bu, seni mahvetmek istediğim anlamına gelmiyor. Belki bu sözüme inanmayacaksın; son haftalarda olabileceğim en iyi arkadaş olmadım, biliyorum. Ama bu doğru. Üzgünüm.

Şimdi gitmeliyim. Bugünlerde kendimi çok fazla il-

ğinin merkezinde buluyorum ve kimseyi hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum.

Umarım iyisindir eski dostum. Ailene selamlar.

Delia Grace

Başımı sallayarak mektubu katladım. Üzgün olabilirdi ama geri dönmemi dilemekle, beni özlemekle ilgili tek kelime etmemişti. Yine de onu özlüyordum. Diğer mektubu aldım, hassas el yazısını inceledim ve ters çevirdiğimde, Isolten kraliyet mührünü balmumuna basılmış buldum.

“Valentina!” diye fısıldadım umutla.

Sevgili Hollis,

Bu habere hem şaşırdım hem de şaşırmadım. Sanırım turnuvada mevcut biniciyi desteklemeden önce durup bir düşünseydim, bir başkasından çok daha tatmin olurum.

Kelimelere gözlerini kısıtım. Turnuva mı? Duraksayarak mektubu kenara bıraktım ve zarftaki mührü tekrar inceledim. Yakından baktığımda, balmumunun hangi noktalarda eridiğini ve mektup bana ulaşmadan önce nereden açıldığını çözebilirdim.

Valentina beni şifreli yazabileceği konusunda uyar-mıştı; sanırım Kral Quinten'den bahsediyordu. Evet, ben de farklı bir şövalyeyle giderdim.

Seni tekrar görebilmeyi çok içten diliyorum. Bir zar oyunu daha çok işime yarardı.

Benimle konuşmaktan mı bahsediyordu? Birinin onu teselli etmesini?

*Bahçemde çok çalışıyordum ama ektiğim çok ender çi-
çeğin solmasından korkuyorum. Onsuz tüm şatafat sönüp
gidiyor.*

Bunun üzerinde durdum; aklıma sadece tek bir açıklama geliyordu ve bundan nefret etmiştim.

Bebeği kaybetmişti.

Bir an oturup gözyaşlarımı bastırmam gerekti. Valentina daha önce çok gergindi sonra bebeğinin yolda olduğundan emin olunca çok mutlu olmuştu. Şimdi bunları üçüncü kez yaşıyordu... Çektiği acıyı hayal dahi edemiyordum.

Mektuplarını dört gözle beklemek çok hoşuma gidiyor, bu yüzden evlendikten ve yerleştikten sonra bana özel gününüzün tüm ayrıntılarını yazmak için biraz zaman ayır. Yeniden Coroa'daymışım, yanında durup ballı kek yiyormuşum gibi hissetmek istiyorum.

Bu mektup çok kısa olduğu için üzgünüm ama bahçem solduğu için kolayca yoruluyorum. Yakında sana daha fazla haber göndereceğim, hiçbirini tanımıyor olsan bile Isolte eşrafiyla ilgili tüm dedikoduları yazacağım. Hikâyeler eğlenceli ve bence seni de kendi ülkende eğlendirebilir.

Kendine iyi bak Leydi Hollis. İyi kal ve uzatmadan yaz.

Sevgili arkadaşın,

Valentina

İç geçirdim. Onun da yanımda olmasını diledim. Mektuplarımı eteğime sıkıştırarak, bunun hakkında konuşabileceğim tek kişiye gittim.

OTUZ

Malikânenin tadilatına yardım etmediğinde Silas her zaman Sullivan’la birlikte müstemilatlarda yeni parçalar üzerinde çalışıyordu. Görünüşe göre, birlikte ayrıldığı-mız söylentilerine rağmen, hâlâ saraydan komisyon alı-yordu. Saray halkı, Eastoffe’un şimdiye dek en az iki kez ilk elden çalıştığını görmüşlerdi ve yeteneklerini inkâr etmelerine imkân yoktu.

Sullivan arka tarafa doğru bir yerde bir parçayı cila-lyormuş gibiydi; büyük, camsız pencereden baktığımda onun metali çekiçle dövdüğünü görebiliyordum.

Pencere kenarına dayanıp “İyi günler beyefendi” de-dim.

Silas, “Leydim!” diye seslendi sonra da yüzündeki teri silerek gelip beni öptü. Köşede duran Sullivan, çalışma-larını bir parça samanın altına sakladı. “Bu onuru neye borçluyuz?”

“Sana bir sorum var.”

Sullivan sessizce kapıdan çıktı. Biri durup onu izlese, ne kadar tatlı olduğunu gözden kaçıramazdı. Kafasının içinde, kendi dünyasında yaşama eğiliminde bir çocuktu,

ancak başkalarına da mahremiyet sunmak istiyordu. Her ihtimale karşı.

“Ne bilmek istiyorsun?”

İç geçirdim. “Valentina’yı eğlendirmekten sorumluydum, hatırlıyor musun?”

Silas güldü. “Evet. Harika bir iş çıkardığını hatırlıyorum çünkü Isolte sarayından hiç kimse –hem de *hiç kimse*– bırak onu güldürmeyi, onunla konuşamamıştı bile.”

“O zamanlar büyük bir başarı gibi gelmişti. Valentina’yla konuşmamızdan sonra onunla ne denli yakınlaştığımızı fark etmiş miydin, bilmiyorum.”

Silas bana bakarak kaşlarını kaldırdı. “Fark ettim. Benimle sadece konuşmaya gelmeni ne kadar istiyorsam, Valentina için ne kadar endişelendiğinin de o kadar farkındaydım. Arkadaşlığınızın çok kısa ömürlü olacağını umuyordum.”

Yüzümü astım. “Isolte kraliyet ailesiyle aranızın pek de iyi olmadığını biliyorum.”

“Olanların yarısını bile bilmiyorsun.”

“Yine de Valentina’yı önemsiyorum. Güvenip benimle çok önemli bazı sırlarını paylaştı.”

Silas kollarını göğsünde kavuşturup gözlerini kısarak “Ne gibi?” diye sordu.

İç geçirdim. “Daha yeni düşük yapmış. Bu, üçüncü kaybı.”

Silas bana öylece bakarak dikildi. “Emin misin?”

“Evet. İlk ikisini, buraya yaptığı ziyarette bana güvenip anlatmıştı. Üçüncüsünü de mektubunda yazmış. Onun için endişeleniyorum.”

Silas parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi. “Üç... Babama söylemeliyim.”

“Hayır!” Ellerimi kaldırarak ısrar ettim. “Bunları sır olarak saklayacağıma söz verdim ve bana güveniyor. Sana sırf bulunmak üzere olduğum son derece mantıksız talebin nedenini açıklamak için söyledim.”

“Neymiş talebin?”

“Acaba... yakınlarda bir ara Isolte’ye gidebilir miyiz?”

“Hollis.” Yüz ifadesi şaşkın olsa da ses tonu yavan çıkmıştı.

“Uzun süreliğine değil!” dedim hemen. “Valentina’nın yapayalnız olduğunu biliyorum ve eminim artık üçüncü bir çocuğunu kaybettiği için kralın onu boşayabileceğinden –ya da daha kötüsünden– korkuyordur. Bir arkadaşı olduğunu bilmesini istiyorum.”

“O zaman ona bir mektup yaz.”

“Aynı şey değil!” diyerek itiraz ettim.

Ateşe bakarak başını iki yana salladı. “Sarayda yaşayacağın hayatı sana sunamayacağım fikrini kabullenmiştin...”

“O hayatı istemiyorum zaten” diyerek araya girdim.

“Ve kendime söz verdim; istediğin ne varsa, elimden geldiğince yapacaktım.” Sesini alçaltarak bana yaklaştı. “Ama Isolte ailem için tehlikeli bir yer. Kral bize güvenmiyor ve En Kara Şövalyelerin bir ziyaret için bile bize tahammül edip etmeyeceğinden emin değiliz. Tanrı aşkına, ailemi sonunda ayrılmaya ikna eden bendim.” Kafasını salladı. “Oraya geri dönemem. Şimdi olmaz... Belki asla olmaz.”

Başımı eğdim ama çok da hayal kırıklığına uğramış gibi görünmemeye çalıştım. Kaçmak, beklediğimden çok daha fazla karmaşaya neden olmuştu; Silas’ın hayatına katkıda bulunmak yerine ondan bir şeyler eksilttiğim en-

dişesinden kurtulamıyordum. Bunun da benim yüzümden onu kaygılandırmasını istemiyordum.

“Haklısın. Özür dilerim. Valentina’ya yazıp onu bu şekilde rahatlamaya çalışacağım.”

Beni alınımdan öptü. “Hayır demekten nefret ediyorum. Şimdilik kendimize zaman ayırmalı, kendi hayatımıza başlamalıyız.” Gülümsedi. “Bir ömür seni beklemiş gibi hissediyorum.”

“Eh, bekleyişiniz yakında bitecek beyefendi.”

“Hem de çok yakında.” Gülümsedi ve benim için her şey yerli yerine oturdu. Eastoffe olmak için sabırsızlanıyordum.

Malikâneye dönerken “Bu arada, kralın bir elbise hediye ettiği Delia Grace, evlenmek üzere olduğum dedikodularını duymuş ve bu haberin doğruluğu konusunda *epey kaygılıymış*” dedim.

Silas yürekten bir kahkaha patlattı. “Eminim öyledir. Ona aslında birkaç çingeneyle kaçtığını söyle. Oh! Hayır, hayır! Ona, Catal keşişlerine katıldığını ve şimdi bir mağarada yaşadığını söyle. Aletlerim var! Mektubunu bir kayaya oyabiliriz!”

“Yeterince büyük bir kaya bulursak.”

Valentina’ya onu cesaretlendirecek bir şey söylemem gerektiğini düşünerek malikâneye geri döndüm. Bu sırada Delia Grace’in de çoktan evlenip evlenmediğini düşünerek odasında muhtemelen volta attığına emindim.

Yine de, tüm bunlara rağmen, bugün yazmayı düşünebileceğim tek bir mektup vardı.

Kıymetli anne ve baba,

Üzgünüm. Sizi hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum; sadece kralla evlenmeyi reddetmekle de değil, aynı zamanda bugüne dek devam eden birkaç yıllık emeğin çarçur edilmesi yüzünden de. Nadiren sizin istediğiniz gibi davrandım. Bunların bir kısmı sadece benim doğam gereği oldu ama geri kalanı açıklayamam. Asi olmayı hedeflemedim. Ben sadece her şeyde neşeyi bulmak istedim ve öylece oturup hiçbir şey söylemeden bunu yapmak zordu. Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim.

Olanları geri alamam ama kalbimin derinliklerinde inanıyorum ki majesteleri, Coroa için üstün bir lider olacak, evlenecek çok daha iyi birini bulacak. Tamamen iyi niyetli olsam bile liderliğim felaketle sonuçlanırdı. Umuyorum ki kralımın hayatındaki yokluğum, Coroa halkına varlığımdan çok daha fazla fayda sağlar.

Silas Eastoffe'ta aradığım hayat arkadaşını bulduğuma inanıyorum. Ailesi Isolte'de köklü bir geçmişe dayanıyor olsa da tam bir beyefendi gibi yaşamadığı için bu konuda mutsuz olduğunuzu biliyorum. Coroalı olmadığı için de memnun kalmadığınızı biliyorum. Ama bence Isoltelileri bu şekilde aşağılamak halkımıza hiçbir şey kazandırmadı. Tanıdığım bu bir avuç yabancı insanı sahiden önemsiyorum. Bu yüzden de artık işin doğrusunu bilmiyor gibi davranamam.

Silas'ı seviyorum ve iki gün sonra onunla evleniyorum. Bunu size son bir umut olarak, beni affetmenin ve hayatımın en önemli gününde orada olmanın bir yolunu bulmanız için gönderiyorum.

Hayır, ben olmasını umduğunuz kişi değildim. Hayır, kraliçe olmadım. Ve evet, ailemizi alenen utandırdım. Ama bunların herhangi biri neden önemli olsun ki? Saray oyunları, kendinizi onların içine kaptırırsanız sizi erken bir mezara sokar. Hâlâ Coroa'daki en güçlü aile soyundan birinin üyesisiniz. Hâlâ sizi ülkenin çoğunluğunun üstüne çıkaran arazileriniz ve varlığınız var. Ve hâlâ hayatınızda olmak isteyen bir kızınız var. Lütfen düğünüme gelmeyi bir düşünün. Gelmeyecekseniz, sizinle tekrar görüşeceğim günün geleceğine güvenerek, siz beni tekrar görmeye hazır olana dek bekleyeceğim. Diğer pek çok beceriden yoksun olabilirim ama umut etme konusunda fazlasıyla yetenekli hale geldim.

İki gün sonra Abicrest Malikânesi'nde, akşam saat beşte.

*İçten sevgilerimle,
Kızınız Hollis*

OTUZ BİR

“Bu yüzükle seni karım olarak alıyorum Hollis Brite. Tüm bedenimle, sana bağlılıkla hizmet edeceğime yemin ediyorum. Tüm kalbimle, sana sonsuza dek sadık kalacağıma yemin ediyorum. Ve tüm hayatımla, Tanrı izin verdiği müddetçe, kendimi senin ihtiyaçlarını karşılamaya adayacağıma yemin ediyorum.”

Silas'ın yaptığı yüzük parmağımdan kayarak ilerledi. Son birkaç aydır taktığım onca mücevherden sonra sade bir şey istemiştim ve Silas, benimle aynı fikirde olmasa da, istediğimi yapmıştı. İnce altın çember parmağıma yerleştiğinde, aynı yeminleri bu kez ben okumak için Silas'ın yüzüne döndüm.

“Bu yüzükle seni kocam olarak alıyorum Silas Eastoffe. Tüm bedenimle, sana bağlılıkla hizmet edeceğime yemin ediyorum. Tüm kalbimle, sana sonsuza dek sadık kalacağıma yemin ediyorum. Ve tüm hayatımla, Tanrı izin verdiği müddetçe, kendimi senin ihtiyaçlarını karşılamaya adayacağıma yemin ediyorum.”

Benimkinden azıcık daha büyük olan yüzük, Silas'ın eline tam olmuş, nihayet onunla evlenmiştim.

Din adamı, “Gelini öpebilirsin” dedi.

Silas beni öpmek için eğilirken tören sona erdi ve salonda alkışlar yükseldi. Abicrest Malikânesi'nin ana salonu şaşırtıcı derecede doluydu. Çeşitli malikânelerden komşular Eastoffelarla ilk kez tanışmaya gelmişlerdi. Birçoğu beni gençliğimden ya da sarayda birlikte geçirdiğimiz zamanlardan tanıyordu ve bir kralın yerine seçtiğim kişiyi görmeye pek meraklı görünüyorlardı.

Eastoffelar, malikâneyi şık ve bakımlı göstermek için yorulmadan çalışan personelin tören sırasında arkada durmasına bile izin vermişlerdi. Hizmetlilerden bazıları bira kadehlerini dağıtmak için harekete geçtiğinde, ilk içkileri görev arkadaşlarının aldığını keyifle fark ettim. Ve işte, konuklarımın tam ortasında, annemle babam da vardı.

Gülümsemiyorlardı. Aslında, salonda alkışlar yükselir ve herkes şerefe kadeh kaldırmak için kendi bardağını alırken, annemle babam fısır fısır tartışıyor gibi görünüyorlardı. Umursamadım. Öyle ya da böyle, en azından gelmişlerdi ya.

Lord Eastoffe, “Kadeh kaldıralım” diyerek söze girdi. “Coroa’ya yerleşirken bizi destekleyen harika komşulara ve arkadaşlara. En mutlu kutlamamıza yaraşır bu dört dörtlük güne. Ve Silas’la Hollis’e. Hollis, seni en başından beri sevdik ve Coroa’nın en skandallı ailesi haline gelen ailemize katılmadan dolayı çok mutluyuz, ah seni zavalı, saf kızcağız.”

Bu sözler üzerine ben de dahil salondaki herkesten bir kahkaha yükseldi. Neye bulaştığımı tam olarak biliyordum.

Lord Eastoffe sözlerini “Silas ve Hollis’e” diye bitirdi.

Salondakiler kadehlerini kaldırarak aynı sözleri tekrarladılar. Kadehler aşağı inerken, önceden prova edilmiş

zarif bir geçişle, yaylı algılar başladı ve herkes kaynaşmak için salonda dolanmaya koyuldu.

“Bir kız kardeşim var, bir kız kardeşim var!” Scarlet beni kucaklamak için üzerime atıldı.

“Benim de! Hayatım boyunca kardeşlerim olsun istemiştım. Şimdi bir günde üç tane birden oldu!” Saul, Scarlet’in açık bıraktığı boşluğu değerlendirerek kollarını belime doladı. İkisi nihayet beni bıraktıklarında Sullivan da kıpkırmızı kesilen suratıyla bana yaklaşp sarıldı. Ne şaşırtıcı ki, çarçabuk bitiveren bir kucaklaşma değildi. Bana sıkıca sarılıp avuçlarını sırtıma dayamış, sakince nefes alıyordu. Ben de onu sırtından kucakladım, bir yandan da acaba zaman zaman böyle kucaklanmak istiyor da utancından mı yapamıyor diye merak ettim.

Sullivan gülümseyerek geri çekildi. “Aileye hoş geldin.”

“Teşekkür ederim. Tacım için teşekkür ederim, ona bayıldım!” Sullivan’ın müştemilatta alelacele sakladığı projesinin aslında bana düğün hediyesi olduğu ortaya çıkmıştı. Altın saç süsü parlaktı; duvağımın ardımda uzanmasını sağlayan iki minik kancasıyla kafamda düzgünce duruyordu. Ayrıca tacın önüne de minik halkalar yerleştirmişti, bu sayede o halkalara çiçekler geçirebilmişim; sonuç çarpıcı olmuştu. Hayatımın geri kalanı boyunca her Ta Giyme Günü’nde takacağım şey bu olacaktı.

Sullivan başıyla yavaşça selam verip çekildi. Silas, kendi kardeş dillerince, onu kolundan dürttü. Her şey –ama *her şey*– mükemmeldi.

Silas, beni çekerek “Buraya gel karıcığım” dedi. “Ailen bir bahane uydurup gitmeden önce onlarla selamlaşmak istiyorum.”

Bildiğim tüm görgü kurallarını atlayan Silas, anneme doğru yürüdü ve onu kucaklayarak “Anne!” dedi. Bense, annemin yüzündeki dehşete düşmüş ifadeye gülmemeye çalışarak geri çekildim. Silas sonra “Ve baba” diyerek babamla tokalaşmak için elini uzattı. “İkimiz de bugün burada olmanıza çok sevindik.”

“Uzun süre kalamayabiliriz” dedi babam çabucak. “Yarın Keresken’e geri dönmeyi planlıyoruz ve çantaların düzgün toplanıp toplanmadığını kontrol etmemiz gerekiyor.”

“Bu kadar çabuk mu gidiyorsunuz?” diye sordum.

“Saraydaki konutumuzda kalmayı tercih ediyoruz” dedi annem açıkça. “Varinger yankı dolu.”

İçinde bu kadar az kişi olan bu denli büyük bir ev, insana kendini küçük hissettiriyor olmalıydı.

“Bana tatlıdan önce gitmeyeceğinize söz verin. Leydi Eastoffe elmalı kek sipariş etti ve görünüşe göre, şans getirmesi için bir tanesinin kafamın üzerine kırılması Isolte geleneğiymiş.”

Annem güldü, ben de bu nadir olayı düğün hediyesine saydım. “Kafan kırıntılarla mı kaplanacak?”

“Evet. Ama bu sayede tatlının tadına herkesten önce bakabileceğimi fark ettim. Bu yüzden şikâyetçi değilim.”

Annem başını iki yana salladı. “Her şeye hep iyi tarafından bakıyorsun.” Gözlerini kapayarak tekrar konuşmadan önce derin bir nefes aldı. “Keşke bunu daha çok takdir edebilseydim.”

“Hâlâ yapabilirsin” diye fısıldadım.

Gözlerinde yaşlarla başını salladı. Olan biten her şey yüzünden hâlâ kırık dökük bir halde olduğunu anlayabiliyordum. Ama aynı zamanda hayatına devam etmek

ister gibi de görünüyordu. Kalbinde bana hâlâ yer olduğunu umuyordum.

“Elmalı kekler için kalacağız” diye söz verdi babam. “Ama ondan sonra gerçekten gitmemiz gerekiyor. Sarayda... yapmamız gereken şeyler var.”

Başımı salladım. “Anlıyorum. Krala ne kadar mutlu görüdüğümü söyler misin? Ve ona aynı mutluluğu dilediğimi de?”

Babam derin bir nefes verdi. “Ben... o sırada ne uygun gelirse onu söylerim.”

Almayı umduğum yanıt bu değildi. Krala daha iyi bir gelecek, kendim için de kralın takdisini umuyordum. Görünen o ki ailem, bunun mümkün olduğunu bile düşünmüyordu.

Reverans yaptım ve Silas’ın beni uzaklaştırmasına izin verdim. “Burada olsunlar istemiştım ama bu zordu.”

Silas beni “Herkes alışıyor” diye teskin etti. “Güven bana, bu kendi kendine düzelecek.”

“Umarım.”

“Böyle kaşlarını çatamazsın Hollis. Düğün gününüzde olmaz. Neşelenmezsen, senin yüzünden sürprizi berbat edeceğim.”

Onu durdurup yüzündeki o tatmin edici gülümsemeyi izledim. “Sürpriz mi?”

Bir mırıltıyla karşılık verdi.

Kolunu çekip, “Silas Eastoffe, bana hemen anlatıyorsun!” diye direttim. Güldü de güldü; sonunda beni daha fazla merakta bırakmamaya karar verdi.

Bana dönüp yüzümü ellerinin arasına aldı. “Seni Isolte’ye götüremediğim için üzgünüm. Fakat... seni Eradore’a götürebilirim.”

Nefesim kesilmişti. “Gidiyor muyuz? Bunu mu demek istiyorsun?”

Onayladı. “Önümüzdeki hafta sonuna kadar iki av bıçağı teslim etmem gerekiyor ve bittiklerinde, kıyıya doğru yola çıkıyoruz.”

Hemen üzerine atlayıp kollarımı boynuna doladım. “Teşekkür ederim!”

“Sana söyledim, senim için elimden gelen her şeyi yapmak istiyorum. Bu sadece başlangıç.”

Arkamdan yaklaşan Leydi Eastoffe, “Hollis, seni bir dakikalığına ödünç alabilir miyim?” diye sordu.

“Diğer misafirlerle selamlaşmaya gidebilirim” dedi Silas.

“Çok ama çok şımarık bir karın olacak” diye uyardım onu.

Silas neşeyle yanımdan uzaklaşırken “Güzel!” diye seslendi ve selamlamak için en yakında duran çifte yöneldi.

Annesi, beni “Sevgili Leydi Eastoffe” diyerek selamladı, ben de keyifle kıkırdadım.

“Doğru ya! Sonunda ben de bir Eastoffe oldum.”

“Tam da olman gerektiği gibi.” Bir koluyla beni sarmaladı. “Burada işler iyice hareketlenmeden önce biraz konuşmak istedim. Bana dışarıda katılır mısınız?”

“Elbette.”

Başıyla kapıyı işaret etti, böylece bahçeye doğru ilerledik. Arkaya doğru olan bölümler hâlâ biraz fazla bakımsızdı ama konuklardan biri bakacak olsa göreceği tek şey el değmemiş bitkiler olurdu. Uzun, kalın çalılardan duvarlar, dolaşıp düşünmek için bahçeyi mükemmel bir yer haline getiriyordu; son iki hafta boyunca zamanımın çoğunu burada güneşte geçirmiştim. Şimdi o güneş ufukta batıyordu

ve gökyüzünü güzel bir mor tonuna döndürüyordu.

Leydi Eastoffe, “Silas’la kavuştuğunuzu görmek yüreğime iyi geliyor. Artık kimse sizin yeriniz konusunda tartışamaz ve bunun bize de yardımcı olacağını düşünüyorum. Coroa’ya sonsuza kadar bağlıyız” dedi gülümseyerek.

“Bu noktaya ulaşmamız koca bir karmaşalar yumağı gibiydi, adeta asla gerçekleşmeyecek gibi. Ama bakın! Bitti. Ve insanlar evliliğimize şahitlik etmeye geldiler, dost canlısı davranmaya geldiler. Ailem burada... Her şey inanılmaz derecede mükemmel.”

“Öyle” diye onayladı. “Ve umarım hayatının geri kalanında bu anı hatırlarsın. Evlilik zor olabilir ancak bu yeri, aşkı, yeminleri her zaman hatırlayabilirsiniz; o zaman her şey yoluna girecektir.”

“Bunu hatırlayacağım. Teşekkür ederim.”

Durup gülümsedi. “Rica ederim. Şimdi düğün işleri resmileştiriyor fakat onurlandırılması gereken başka gelenekler de var. Mesela eski bir şeye sahip olmak iyi şans getirir; bu yüzden bunu artık sana veriyorum.”

Leydi Eastoffe sağ eline uzanarak büyük safir bir yüzüğü parmağından çıkarıp solan gün ışığında yukarı kaldırdı. “Bu yüzük bir zamanlar Isolte’de büyük bir adam tarafından takılmıştı. Sonra beşinci çocuğuna –üçüncü oğluna– verildi ve Eastoffe ailesinde bir nesilden ötekine geçti. Geçmişimiz burada çok az şey ifade ediyor olsa da derin ve zengindir. Bir gün oturup sana tüm eski hikâyeleri anlatacağım. Şimdilik bunu takıp gurur duyabilirsin.”

Bana anlatacak hikâyeleri vardı. Silas’ın kendi hikâyeleri olduğundan şüpheleniyordum. Tarihlerimiz iç içe geçtikçe, çok geçmeden hayatıma işleneceklerdi.

Yüzüğe uzanırken parmaklarım titredi; hayat örtüme bir nakış daha işleniyordu. “Çok güzel. Ama emin misiniz? Bunu Scarlet’in alması gerekmez miydi?”

“Ona vereceğim başka şeyler var. Ama sen en büyük oğlumun karısısın, tıpkı benim de en büyük oğlun karısı olduğum gibi. Bu bir gelenek. Ve biz Isolteliler tastamam geleneksel insanlarız.”

“Fark ettim.” Eastoffeların evinde daha fazla zaman geçirdikçe, yaşam tarzlarını korumak için ellerinden gelen her şeyi yaptıklarını görmüştüm. Günlük görevleri yerine getirirken uyguladıkları düzinelerce küçük ayrıntı vardı ve her göreve ne denli önemli olduğunu belirten bir açıklama eşlik ediyor ve büyük bir titizlikle aktarılıyordu. “Madem bu bir gelenek, ben de kabul ediyorum. Siz eminseniz Scarlet de üzölmeyecektir.”

Leydi Eastoffe beni kucakladı. “Bunu parmağına takmak seni soyağacımıza dahil eder. Scarlet buna çok seviyecek.”

“Kulağına çok...”

Ansızın tiz bir çığılık dikkatimizi dağıttı.

“Bu da neydi?” diye sordum.

Bahçenin yüksek çalıları arasında sandığımdan daha uzaklara gitmiştik ve evi göremiyorduk. Çığılıklar devam ederken, anlamaya çalışarak çalıların arasından koştuk. Yüksek bir çalılık duvarının kenarına kadar sürünerek etrafa baktık. Giriş yolunda en az bir düzine at vardı.

“Bizim için geldiler” dedi Leydi Eastoffe dehşet içinde. “Sonunda geldiler.”

OTUZ İKİ

Onlar. Valentina sayesinde tam olarak kim olduklarını biliyordum.

“En Kara Şövalyeler.” Bunu o kadar alçak sesle söylemiştim ki Leydi Eastoffe’un beni duyduğundan şüpheliydim.

Daha fazla çığlık duyuldu ve dürtüsel olarak tekrar koşmaya başladım. Silas oradaydı. Çok uzağa gitmeden yere düştüm. Düşerken duvağımın geriden çekilip yırtıldığını hissettim.

Ağlamaya başlayarak “Ne yapıyorsun?” diye sordum. “Onlara yardım etmeliyiz!”

Leydi Eastoffe, “Şşş!” diyeretti ve ben onu duyacak kadar sakinleşinceye dek ağzımı kapalı tuttu. “Ne yapabileceğini sanıyorsun? Atımız yok, kılıcımız yok, hiçbir şeyimiz yok. Kocalarımıza sorsak şimdi olduğumuz yerde kalmamızı söylerdi ikisi de, bu yüzden öyle yapacağız.”

“Oradaki bizim ailemiz!” diye direttim. “Bu bizim ailemiz!”

Beni budanmış bazı ağaçların arkasına sürükledi ama yol boyunca onu tekmeledim. Beni Silas’tan uzak tutamazdı.

“Bana bak Hollis!” Gözlerinin içine bakmak için mücadeleyi kesmiştim ve onun gözlerinde gördüklerim beni iliklerime kadar sarstı. Mağrurdan buruğa, zariften dar-madumana ne çabuk geçivermişti. “Bunun beni kırmadığını düşünüyorsan, yanılıyorsun. Ama Dashiell ve ben bir anlaşma yaptık. Planlar yaptık. Ve eğer birimiz hayatta kalmayı başarabilirse, yapmamız gereken buydu...”

Neler yapabileceğini görmek için sıska dalları geri çekti. Şok edici bir kontrast vardı: güzel gökyüzü, çiçeklerin kokusu... ve şiddetli haykırışlar sarmıştı her yanı.

“Neden kaçmıyorsunuz? Neden böyle bir plan yaptınız ki?”

Cevap vermeyince ayağa kalktım ama bir anda yine tepemde belirdi.

“Silas’a da sözler verdim. Şimdi yerde kal!”

Onun ismini duyunca sakinleştim. Silas’ın benim için neden bir planı vardı ki? Ve neden benim bundan habirim yoktu? O muhtemelen ölürken ben neden çimlerin arasında korkuyordum?

Kulaklarımı kapattım. Çarpışma homurtularını hâlâ duyabiliyordum; keşke herkese durmasını haykırabilseydim. Ama zaten çok fazla risk almış gibiydim ve beni korumak için yemin eden birini tehlikeye atamazdım.

İnlercesine tekrar tekrar sızlanarak “Anlamıyorum” diye ısrar ettim. “Neden yardım etmiyoruz?”

Leydi Eastoffe hiçbir şey söylemedi, sadece güvenli olduğunu düşündüğünde dikkatlice çalıların ötesine baktı ve sonra hızla tekrar eğiliyordu. Elleri bana sımsıkı yapışmış, kaçmaya kalktığımı takdirde beni yere yapıştır-maya hazır bekliyordu.

Silas'ın ne dediğini hatırladım. Bana En Kara Şövalye'nin yıkımının mutlak olduğunu söylemişti. Silas'ın mutlak bir yıkıma katlandığını düşünerek kusmak istedim.

Bu dehşet, sonsuza dek sürüyor gibiydi. Silas'ın yaşadığını, az önce olanlardan kurtulup hayatta kaldığını diliyordum ki sadece ve sadece onu düşündüğümü fark edip kendimi suçlu hissettim. Saul'un hâlâ yapacak çok işi vardı ve Sullivan o kadar nazık biriydi ki bu salonda tek başına olmak onu mahvetmeye muhtemelen yeterdi. Ve belki ebeveynlerim pek memnun değildi ama bu, daha fazla zamanı hak etmedikleri anlamına gelmiyordu.

Hem çok uzun hem de çok kısa bir süre sonra çılgınlık ve bağırışlar azaldı, peşinden hasta ruhlu kahkahalar yükseldi. Şövalyelerin gittiğini böyle anladım. Bu insanlar görevlerini tamamlamışlardı ve şimdi başarıları hakkında şakalaşıyorlardı. İğrenç bir şekilde tatmin edici, iyi yapılmış bir işin, türlü tebriklerin sesiydi bu.

Sonra başka bir ses duydum: çıtırtı. Şövalyelerin gidişini izledik; sonrasında ayağa kalkma cesaretini göstermek için bile atları artık duyamayacağımızdan emin olmamız gerekti.

“Lütfen” diye fısıldadım. “Lütfen.” Sonra gözlerimi açmayı göze aldım.

Ses netleşmişti ama yine de evi ateşe verdiklerine inanmıyordum. Bahçeden aceleyle yaklaştık, yardım etme fırsatımızın geçtiğinden endişelenmeme rağmen acele ettik. Yakınlaşmak, birinin yaşayıp yaşamadığını görmek için çaresizce her adımda korkumu bastırdım. Evin sadece bir köşesi alevler içindeydi. Hâlâ nefes alan herkesi kurtarabilme şansımız vardı.

Ana kapının önünde durdum, içeri girmekten korktum, göreceğim şeyden korktum.

Ön kapının yanındaki gölgeli köşeden bir inleme yükseldi: “Anne?”

“Scarlet? Sen misin? Oh, şükürler olsun!” Şiddetle ağlarken koşup çocuğunu kucakladı. “Kızım! Kızım hâlâ yaşıyor!”

Eve baktım. Hiçbir şey kıınıldamıyordu. Tek kalan o muydu?

Zaten emin olsam da “Bunlar En Kara Şövalyeler miydi?” diye sordum.

Leydi Eastoffe son sürat bana döndü. “Sen onları nereden biliyorsun?” diye sordu, Sonra Scarlet’in yüzünün her santimine dokunmak için kafasını tekrar çevirdi; kızının hâlâ orada olduğuna inanamıyordu.

“Valentina’dan. Silas’tan.”

Başını sallayarak kızına döndü. “Ayrılırsak huzur içinde yaşamamıza izin vereceklerini sanmıştım ama yanlışmışım.”

Bu hiç mantıklı değildi. “Bunu size neden yapıyorlar?”

“Ah, anne, içeri maskeleri indirilmiş ve kılıçları çekilmiş halde geldiler. Yollarına çıkan herkesi, hatta hizmetçileri bile kılıçtan geçirdiler. Bana ne oldu, bilmiyorum... Dondum kaldım. Dövüşemedim.”

“Senin dövüşmen gerekmiyor zaten. Bunu *biliyorsun*” dedi annesi. “Senin kaçman gerekiyor!”

“Bir adam beni omuzlarımdan yakaladı ve beni bir anlığına tuttu; beni yavaşça öldüreceğini sandım. Ama sonra beni bileğimden tutarak dışarı savurdu. Koşmaya çalıştım ama yine de hareket edemedim. Çalılırlar arasına

girip saklandım. Mücadele etmek istedim anne. Onlara zarar vermek istedim.”

Leydi Eastoffe ona daha sıkı sarıldı.

“Beni bağışladılar ve nedenini bilmiyorum! Olanları izledim... Gördüm...” Bundan daha fazla söz edemeyerek ağladı.

Başımı salladım. Bunların hiçbirini anlamamıştım. Eteğimi toparlayıp içeri girmeye yeltendim.

Leydi Eastoffe, “Ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Hayatta kalanları kontrol edeceğim.”

Mavi gözleri çöküktü. “Hollis, beni dinle. Hiç kimseyi bulamayacaksın.”

Yutkundum. “Ben... Ben bakmalıyım...”

Başını iki yana salladı. “Hollis, lütfen” dedi. Ses tonu bile başlı başına bir uyarıydı. “Bu sana yarardan çok zarar verir.”

Sözlerini sarmalayan kesinlik havası, alevlerin tüm doğu kanadını yutmaya başlamasına rağmen beni ürperti. Belki de sadece ben saklandıktan sonra çıkıp kurtulanlara geri döneceğimizi sanmıştım. Belki de o bunu asla yapamayacağımızın farkındaydı.

“Zorundayım...”

Ben ilerlerken o başını eğdi.

Eve girmemle birlikte, elinde altın tabaklarla can havliyle koşan bir hizmetçiyle karşı karşıya geldim. Birinin başarmış olabileceği inancıyla bir umut derin bir nefes aldım ama hemen peşinden duman yüzünden öksürüp anında pişman oldum.

Sadece birkaç dakika önce geleceğe kadeh kaldırdığımız büyük salona döndüğümde masaları ve duvar halıla-

rını yiyip bitiren kocaman alevlerle karşılaştım; alevlerin arasında Saul'a benzeyen birinin bedeni vardı, hemen kapının yanında indirilmişti.

Gözlerimi yere çevirip çığlıklarımı bastırmak için ağzımı kapattım.

Leydi Eastoffe haklıydı. Bunu kendi gözlerimle görmek, her şeyi daha da kötüleştirmişti. Şimdi, tüm grubun öldüğü bilgisi yerine gözümün önünde bir yüz, bir görüntü vardı. Kanı, kokuyu asla unutmayacaktım.

Devam etmek istedim. Silas'ı bulmaya çalışabilirdim. Ancak yangın dışarıdan görebildiğimizden daha fazla yere yayılmıştı... ve yardım çığlıkları yoktu. Şayet Silas benim hayatta kalacağım bir plan yaptıysa, bu plana göre şimdi benim de oradan uzaklaşmam gerekiyordu. Çünkü onu paramparça ya da alevlerin arasında görmeyi asla atlatamazdım. Daha fazla ilerlersem, asla geri dönemezdim.

Nefes almakta zorlanarak öksürüp dışarı koştum.

Leydi Eastoffe yüzümdeki dehşeti görmüştü, bir kez başını salladı. Scarlet'e baktım; muhtemelen ifadem onun yüzünün boş bir yankısından ibaretti. Az önce gördüğü şeyin görüntüsüne kapılmıştı; gözlerinin önünden geçen hayaletleri görebiliyordum. Aşağı inip onu kucakladım; bir dakika boyunca öyle sımsıkı kaldık.

Hem Scarlet'in hem benim elimi tutan Leydi Eastoffe, düğünüm için yeni açılan yola baktı.

"Nereye gideceğiz?" diye sordu Scarlet.

Boğuk bir sesle "Elbette Varinger Malikânesi'ne" diye önerdim.

Leydi Eastoffe çenesini kaldırıp yürümeye başladı. "Gelin kızlarım. Geriye bakmak işe yaramaz."

Ama ben geriye baktım. Perdelerin ateşi yukarı, yukarı, daha da yukarı taşıyışını izledim. O haklıydı; yürüme-ye devam etmeliydik.

Bu ailenin daha önce de en az bir tane böyle olaya tanıklık ettiğini artık apaçık anlamıştım. Başka nasıl olur da bu kadar sakin bir şekilde, sanki benzer başka bir olayın kucağına düşmeleri an meselesiymişçesine oradan uzaklaşabilirlerdi ki? Başka türlü nasıl en az birinin başarabilirse yaşamaya çalışması için çabalayabilirlerdi?

Silas bana En Kara Şövalyelerden, biraz üstünkörü de olsa bahsetmişti. Ama belli ki onlarla daha önce de yüz yüze gelmişlerdi. Sadece bu sefer karşılaşmalarından sağ çıkamamıştı.

Düşünüyor olsaydık, bir at almak için ahırlardan geçebilirdik. Bunun yerine sessizce yürüdük, çocukluk evime doğru yürüdük. Sonunda Varinger Malikânesi'nin kapılarından tekrar geçeceğimi bilmek bana bir güven duygusu vermiş olmalıydı. Tek düşünebildiğim neden mecbur olduğumdu... Sonsuza kadar o eve girmeme yasağına katlanmayı tercih ederdim. Kulak kesilmiştim, atların veya çığlıkların sesi ya da bana koşmaya başlamamı söyleyebilecek herhangi bir şey var mı diye etrafı dinliyordum.

Ama at sesi yoktu. Ya da çığlıklar. Sadece biz vardık.

Sonunda malikânenin ön kapısına yaklaştığımızda, bir kâhya merdivenlerde bekliyordu. Elindeki feneri bize doğru doğrulttu; iki yerine üç şekil olduğunu, hepsinin de kadın silüetleri olduğunu ve güzel arabanın hiçbir yerde görünmediğini fark etti.

"Uyanın! Uyanın!" diye seslendi eve doğru. Ön basamaklara vardığımızda, Abicrest Malikânesi'nde yaşadı-

ğım sırada bana mektuplar getiren tatlı kadın da dahil olmak üzere ihtiyaçlarımızı karşılayacak küçük bir personel ordusu toplanmıştı bile.

“Leydi Hollis! Size ne oldu?” diye sordu kadın. “Ebeveynleriniz nerede?”

Cevap vermek yerine külçe gibi yere yığıldım ve çığlık atmaya başladım.

OTUZ ÜÇ

Ancak o zaman tam olarak anlamış olsam da aslında saatlerdir bunun farkındaydım. Ailem ölmüştü. Kocam ölmüştü. Yapayalnızdım.

Leydi Eastoffe benim adıma, “Eve dönmeyecekler” diye fısıldadı. Yüzü ifadesiz ama çöküktü, yanaklarında gözyaşlarının yıkadığı kurum ve kirden kalan çizgiler oluşmuştu. Böyle bile asil görünüyordu. Basamakları çıktığında hizmetlilerden biri önünü kesti.

Hizmetkâr, hindi gibi kabarak “Sizi burada barındırmayacağız” dedi. “Efendilerimiz sizden nefret ediyordu ve onlar...”

“Şimdi bunların bir önemi kaldı mı sence?” diye çıkıştı Hester. “Onlar öldü. Ve bu evin yeni hanımı artık Leydi Hollis. Bu yüzden emirlerinizi ondan almaya alışsanız iyi edersiniz. Bunlar artık onun halkı; herkesi o besleyecek, herkese o bakacak.”

Başka biri, “Haklı” diye mırıldandı. “Leydi Hollis artık evin hanımı oldu.”

Hester, “Sizi misafir odasına götüreyim” dedi.

“Teşekkür ederim. Hadi kızım, gidelim.” Leydi Eas-

toffe beni ayağa kaldırdı ve zor bela ana oturma odasına girdik; şömineyi bulduğumuza minnettardık. Şöminenin yakınında yere çöktüm ve sızlayan ellerimi ısıtmaya giriştim. Scarlet o kadar sessizce ağlıyordu ki, sadece ara sıra ses çıkarıyordu; onu suçlayamazdım. Hissedecek çok şey vardı: kaybettiklerimiz için üzüntü, kurtulduğumuz için suçluluk, daha sonra ne olacağına dair korku...

Annesi, Scarlet'in saçını okşayarak "Her şey yoluna girecek" diye fısıldadı. "Yeni bir yuva kuracağız, söz veriyorum."

Scarlet başını annesine dayadı. Bu sözlerin az önce olanları geri almaya yetmeyeceğini hissediyordum. Gözlerim Leydi Eastoffe'a döndü; bakışları sabit değildi, hiçbir şeye bakmıyor gibiydi. Beni olduğum yerde kıımıldamadan durduracak dirayete, bizi kalkıp yürümeye zorlayacak azme sahipti. Önümüzdeki birkaç gün boyunca bizim yükümüzü de kaldıracağına hiç şüphem yoktu... Ama sarsıldığını, değiştiğini de görebiliyordum. Hazırlık yaptıklarını söyledikleri bu şey gelmişti ve şimdi kalp kırıcı sonuçlarla baş başa kalmıştı.

"Bunu neden yaptılar?" diye sordum tekrar ama gerçekten bir cevap almayı beklemiyordum. "Scarlet dışındaki herkesi öldürdüler, yangın çıkardılar ama hiçbir şey almadılar. Anlamıyorum."

Leydi Eastoffe gözlerini kapadı ve zor bir nefes aldı. "Maalesef sevgili Hollis, biz anlıyoruz."

Leydi Eastoffe'a baktım. "Bu daha önce de başınıza geldi, değil mi?"

"Böylesi değil" dedi başını iki yana sallayarak, sonunda bir sandalyeye oturdu. "Ama daha önce de insanları kay-

bettik. Ve mallarımızı. Korkup evimizden kaçtık... Ancak tehdidin bizi burada da kovalayacağını düşünmemiştim.”

Başımı salladım “Bundan daha iyi bir açıklama yapman gerekecek.”

Personel ellerinde tepsiler, havlular ve büyük su kâseleriyle alelacele geldiğinde, titremeden durmaya çabalayarak iç geçirdi. Bir hizmetçi yanıma ekmek ve armut dolu bir tabak bıraktı ama o anda hiçbir şey yiyemeyeceğimi düşünüyordum. Leydi Eastoffe, ellerini suya daldırıp yüzündeki kiri ve külü yıkarken hizmetçilere teşekkür etti.

Onlar gider gitmez bana döndü.

“Saraydaki ilk günümüzü hatırlıyor musun?”

Sessiz gözyaşları yüzümden aşağı süzülürken bile dudaklarıma cılız bir gülümseme oturmuştu. “O günü asla unutmayacağım.”

“Kral Jameson ismimizi tanıdığında, iki şeyden birinin olacağına emindim. Ya bizi kabaca cezalandıracaktı... Ya da bizi bir kuleye hapsedecek veya ülkeden kovacaktı. Ya da bizi alacak, sarayda sürekli hizmette olan en görünür ailelerinden biri kılacaktı. Sonunda istediğimiz yere yerleşmemize, her şeyi halletmemize izin verdiğinde şaşkına dönmüştüm.”

“Ama bunlardan birini neden yapsın ki?”

Başını yüksek arkalıklı sandalyeye yaslayarak tavana baktı. “Çünkü böyle şeyler, kraliyet sınırlarında yaşayanların başına gelme eğilimindedir.”

Kelimeleri anlamaya çalışarak ona baktım. “Kraliyet mi?”

Başını öne eğerek “Ülkenin karışık bir tarihi var” diye söze girdi. “Basit tutmaya çalışacağım. Kral Quin-

ten doğrudan Büyük Jedreck'in soyundan geliyor. Taç, Jedreck'in ilk oğluna geçti ve Quinten bu soydan olduğu için taç onun oldu. Ancak Büyük Jedreck'in üç oğlu ve dört kızı daha vardı.

Bazıları diğer kraliyet soylarıyla evlendi, bazıları kraliyet için sessiz bir hizmet yaşamayı seçti ve diğerleri tamamen çıkmaz sokaklarda öldü. Eastoffe ailesi, o soyağacının hâlâ yaşayan dallarından biri. Beşinci doğan çocuğu Auberon'un doğrudan torunları. Parmağındaki yüzük ona kral olan babası tarafından verilmişti."

Isolte mavisiiyle tamamen uyumlu olan safire bakarak bunu düşündüm. Birlikte geçirdiğimiz zaman içinde, böyle bir hikâyeyi destekleyecek tek bir anı bile bulamadım.

"Quinten'le Hadrian'ın yanı sıra, tabii ki bizim haricimizde, Pardus soyundan gelen bir aile daha var: Northcottlar. Onları hatırlıyor musun?"

Başımı salladım. Etan, üzerimde ne yazık ki unutulmaz bir izlenim bırakmıştı. O çocuğun içinde bir damla kraliyet kanı olmasına imkân yoktu.

"Üç ailemizin arasında kraliyet soyunun kalıntıları var, tahtta hak iddia edebilecek yaşayan başka herhangi biri var. Fakat... erkek mirasçılar genelde en elverişlisi olarak görüldüğünden, kocam ve oğullarım... oğullarım..." Kontrolsüzce ağlayarak gözyaşlarına boğuldu. Eminim gözyaşları asla kurumayacaktı. Buna kesinlikle emindim.

Scarlet, kendi derin ve karanlık kederini hissederek sandalyesinde iyice büzüştü, bugün çok şey görmüştü. Bu yüzden ayağa fırlayıp kollarımı annesine dolayan ben oldum.

“Çok üzgünüm.”

Beni geriye itip hıçkıra hıçkıra ağlayarak, “Biliyorum” dedi. “Ben de senin için üzgünüm. Bu kadar genç yaşta yetim kalmak... Çok üzgünüm Hollis. Tehlikede olduğun düşünseydim, bunların hiçbirini kabul etmezdim. Bizi rahat bırakacaklarını sanmıştım.”

“Ama bu En Kara Şövalyeler kimin nesi?” diye sordum; Silas’ın bile buna kesin bir yanıt vermediğini hatırlamıştım. “Tüm bunları size kim yapar ki?”

“Taht konusundaki anlaşmazlıkları ortadan kaldırmak isteyen tek kişi kim olabilir?” diye sordu.

Cevap hemen aklıma geldi ancak bunu bir olasılık olarak değerlendiremedim. “Kesinlikle kralın değil.”

Sonra tekrar düşündüğümde o kadar da imkânsız gelmedi. Kral Quinten’in anısı beni ürpertti. Valentina’yı izole tutan, hasta oğlunu, açıkça acı çektiği belli olmasına rağmen, her şeyde önde ve merkezde durmaya zorlayan oydu. En değer vermesi gereken insanlara bile böyle kötü davranıyorken, başkalarına daha kötü davranmasını ne engelleyebilirdi ki?

“Ayrılmadan birkaç hafta önce, kralı ziyaret etmek ve tahttaki yirmi beşinci yılını kutlamak için saraya gittik. Onun ne kadar ihtiyar ve kibirli olduğunu ilk elden gördün. En yakınlarına nasıl işkence ettiğini gördün. Onun karşısına dikilme riskini kesinlikle göze almak istemezsin. Bu yüzden yuvamızda kalmayı daha çok tercih etsek de gittik. Bu karşılaşmalarda ne denli bitap düştüğümüzü yeterince gizlediğimizi sanmıyorum.

Eve döndüğümüzde bütün hayvanlarımız katledilmişti. Yapan kurt ya da ayı değildi, bunu yaralarından an-

layabiliyorduk. Ve hizmetkârlarımız...” Bir başka gözyaşı dalgasını bastırmak için durakladı. “Kalanlar, siyah pelerinli adamların gelerek diğerlerini alıp zincire vurduklarını söylediler. Birkaç kişi karşılık vermiş ama onların da cesetlerini bir ağacın altında bulduk.

Zamanlaması dikkatle düşünülmüş, çok güçlü bir mesajdı. Kral, pek yakında kuruyacağa benzeyen soyuna yönelik hiçbir tehdide dayanamıyor. Northcottlar şu anda en yüksek iddiaya sahip aile. Hatta bazıları, başından beri en yüksek iddiaya sahip olduklarını iddia edebilir. Bundan sonra onların peşine düşeceğinden şüpheleniyorum...

Ama Northcott ailesi akıllı davrandı. Quinten ve Valentina ziyarete geldiklerinde onların da yanında olduklarını gördün. Böyle olayları, Quinten’in gözüne girmek için –ki öyle bir şey mümkün mü, tartışılır– mesaj verme fırsatını asla kaçırmazlar. Kendileri de birçok şey yitirmiş olsa da korkup kaçmayı reddettiler. Quinten’in onları kaçırmaması tahmininden çok daha zor olabilir.”

Gözlerimi kıstım. “Northcottlar da En Kara Şövalyelerin saldırısına uğradı mı? Yani bu ordu gibi şey... bazılarının sandığı kadar meçhul insanlardan oluşmuyor, öyle mi? Kesinlikle kralın adamları yani, ha?”

Yorgun bir şekilde omuz silkerek, “Aksi nasıl mümkün olabilir, bilmiyorum” diye yanıtladı.

Sandalyenin koluna tünemiş halde orada oturdum, kollarım hâlâ Leydi Eastoffe’un üzerindeydi. “O zaman kralın sadece işe yaramaz değil, aptal da. Mirasçısı olmasına rağmen, tacı üstlenebilecekleri öldürürse, ülkeyi bir bilinmeze terk etmiş olmuyor mu? Daha kötüsü, savunacak bir lideri yokken ülkeniz işgal edilebilir.”

Elimi okşadı. “Ondan daha fazla bilgeliğe sahipsin. Ne yazık ki, onunki kadar büyük bir güce sahip değilsin. Bu yüzden, Scarlet’le benim ne bir ülkemiz var ne yuvamız ne de ailemiz.” Gözyaşlarıyla daha fazla mücadele ederek dudaklarını sıktı.

Tek gecelik olaylar pek çok hayatı paramparça etmişti. Bunu atlatabilecek miydim? Acaba Leydi Eastoffe atlatabilir miydi?

Minik ellerime baktım. Herhangi bir şeyi kurtarmak için çok küçük, korkunç bir saldırıyı geri püskürtmek için çok zayıflardı. Ama parmağımda bir yüzük vardı. Leydi Eastoffe’un bana bunun harika bir adam tarafından takıldığını söyleyişini hatırlayarak parlayan mavi taş baktım. Sonra da sol elimdeki daha sade olan yüzüğe baktım; her nasılsa bana çok daha değerli görünüyordu.

“Ailesiz değilsiniz” dedim. Gözlerini kaldırıp bana baktı. “Bugün Silas’la evlendim, yani ben varım. Herhangi bir başka yasa kadar geçerlidir bu da. Ve ailemin endişelerine rağmen, ben onların tek varisiyim. Bu ev ve mülk benim. Yani, onlar da aileme ait.” Gülümsedi. Scarlet bile bir anlığına canlanmıştı. “Mahvolmuş değilsiniz.”

OTUZ DÖRT

Uyandığımda, güzel bir an için, olanları hatırlamadım. Ancak gözlerimi ovuşturduktan ve gün ortası güneşinin gökte yükseldiğini fark ettikten sonra gün doğumuna yakın bir zamanda evime nasıl girdiğimi hatırladım. Yerde olduğumu fark ettim. Yukarı bakarken Leydi Eastoffe ve Scarlet'in yatağında olduğunu gördüm. Şifoniyerimi kapıya doğru ittikten sonra hepimiz bir an düşünmek için oturmuş ama düşüncelerimizin yerini birkaç dakika içinde uyku almıştı.

Ailem ölmüştü. Sullivan ölmüştü. Lord Eastoffe. Küçük Saul.

Ve Silas.

Silas'ın bana söylediği son şey neydi? "Güzel" demişti. Şımarık bir karısı olacağını söylemiştim ve bu olasılıktan oldukça memnun kalmıştı. O ana tutunmaya çalıştım. O anın görüntüsüne duvağımın ucu da girmişti, çünkü omzumun üzerinden geriye bakmıştım. Gülüşü, hayal gücümün kendi başıma inşa edemeyeceği şeyleri planlıyor gibiydi. "Güzel" demişti. "Güzel."

"Bir fikrim var." Leydi Eastoffe uyanmıştı ve Scarlet'in

dinlenmeye devam etmesi için yataktan sessizce kalkmaya uğraşıyordu.

“Ah, çok şükür” diyerek iç çekti.

“Ne var ki bunun iyi bir fikir olduğunu garanti edemem. Ama elimizden gelen tek şey bu olabilir.” Yerde yanına yerleşti. Bu darmadağınık yas halinde bile ne denli dengeli görüldüğünü düşünmeden edemedim. “Bence Scarlet’le benim gitmemiz gerekiyor. Ve bence senin de burada kalıp hayatına başlaman gerekiyor.”

“Ne?” Kalbim küt küt çarpmaya başlamıştı. “Beni terk mi edeceksiniz?”

Yüzümü okşayarak “Hayır” dedi. “Seni koruyacağım. Hayatının tehlikede olmayacağından emin olabilmemin tek yolu senden olabildiğince çabuk ve iyice uzaklaşmak. Yaşlı olmama, ne Scarlet’in ne de benim tahta çıkma arzumuz olmasına rağmen, hayatta olduğumuzu öğrendiğinde Kral Quinten’in tekrar peşimize düşmeyeceğine emin olamam. O her zaman peşimizdeki gölge olacak. Senin güvende olmanın tek yolu, bizim senin yanında olmamız.”

Kurduğu mantıkta boşluklar bulmaya çalışarak başka yöne baktım.

“Sana büyük bir varlık miras kaldı sevgili kızım. Yas tutmaya zaman ayır, sonra yeni birini bulduğunda...”

“Asla yeni birini bulmayacağım.”

“Ah, Hollis, çok gençsin. Seni bekleyen çok şey var. Hayatını yaşa, çocuk sahibi ol. Böyle karanlık günlerde herhangi birimizin umut edebileceği en büyük şey bu. Ayrılmam seni dün gece olanlardan uzak tutmak anlamına geliyorsa, bunu mutlulukla yaparım.”

Eliyle kirli saçlarımı okşayarak, “Ama lütfen şunu da bil ki senden ayrılmak, oğullarımdan ayrılmak kadar zor olacak” dedi.

Arkada bırakılmanın iyi yönünü görmeye çalıştım. Ancak görebildiğim tek şey, benim onu sevdiğim kadar, onun da beni sevmesiydi; nicedir ikimizin de içinde böyle karşılıklı bir sevgi büyüdüğünü tahmin ediyordum. Ve sevildiğimi bilmek, böylesine büyük bir kederin ortasında kayda değer bir şeydi.”

“Nereye yerleşeceksiniz?”

Bana bir şeyi kaçırmışım gibi baktı. “Isolte’ye döneceğiz” dedi sakın bir tavırla.

Ah. Gideceğini söylediğinde, gerçekten ciddiydi.

“Deli misiniz?” Biraz fazla yüksek sesle karşılık vermiştim. Scarlet kıpırdanıp yatakta yuvarlandıysa da hâlâ uyumaya devam ediyordu. “Kralınızın sizi öldürmeye çalıştığından bu kadar eminseniz, geri dönmek onun işi bitirmesini kolaylaştırmaz mı?”

Başını iki yana salladı. “Bence değil. Yasalarda yazmayabilir ancak Isolte *geleneklerine* göre, taht sırasında hak sahibi olanlar sadece erkeklerdir. Bizim ailemizi, Northcottlardan çok daha tehditkâr bulmasının nedeni buydu: Jedreck’in kızlarından birinin soyundan geliyorlar. Ama...” Duraksayıp tüm küçük ayrıntıları düşündü. “*İlk doğan* oydu; bu, bazen Isolte’de önem taşır. Geçmişte, oğlu Swithun’un seveni çoktu. Bu ilk doğan kızın soyu çok güçlü ve sağlam ki bunu yitip giden soyların büyük kısmı için söylemeye imkân yok...”

Gözleri aniden başka bir yere yöneldi, sanki göremediğim bir resme bakıyordu. “Sanırım, Northcottlar zaten

soylarının sonunu getirmeyi neredeyse başardıkları için kral onlarla uğraşma zahmetine girmede..." Gözlerini birkaç kez kırptıştırıp konuya geri döndü.

"Dashiell'le ben çocuklarımızı kim olduklarını, kimin kanını taşıdıklarını ve bunun onları nasıl kralın düşmanını yaptığını bilecekleri şekilde yetiştirdik. Neden bazı geceler kapılarının önüne gardiyanlar koyduğumuzu, Kral Quinten'in hayatındaki en küçük olaya saygı göstermek için neden sarayı ziyaret ettiğimizi anladılar. Scarlet ve ben ölürsek, onurumuzla öleceğiz. Peki ya sen ölürsen? Sırf bizim bu ilişkimiz yüzünden öleceksin. Bu bana çok ağır gelir."

Ayağa kalkıp pencereye doğru ilerledim. Annem her zaman, kesinlikle bir karar vermen gerektiğinde, bunu gün ışığında yap derdi. Çocukken, hemen her zaman yatmadan önce sorduğum sorulara onun hiç vermek istemediği yanıtlar için bu taktikle beni oyaladığını zannederdim. Onun bu sözünü hâlâ dinliyordum. Böylece aklımdaki kara bulutların açılacağını umuyordum.

"Doğruca Kral Quinten'in kucagina mı gitmek istiyorsunuz? Aileni öldürdükten sonra ona sadık hizmetkârı olduğunuzu mu söyleyeceksiniz?"

"Aslına bakarsan, evet." Bir anlığına kendi sözlerini düşünerek gözlerini kapadı. "Erkek soyunun sona ermesine dair umutlarını teyit edeceğim, sonra da sadakat yemini edeceğim. Ve sonra eğer yapabilirsem, Northcott'un soyunu destekleyeceğim ve onları elimden geldiğince koruyacağım. Çünkü bir gün o kötü yaşlı adam ölecek ve eğer biri onun yasını tutarsa şok olurum. Hem Jedreck'in ilk doğan çocuklarını tahtta görmek çok güzel olurdu. Dedi-

ğim gibi, birçok kişi başından beri tahtta onları olmaları gerektiğini savunuyor zaten.”

“Bu çok riskli. Sizi görünce öldürebilir ve soyunuza gerçekten son verebilir. Bunu düşündünüz mü?”

Evlendiği günden beri hayatının bir parçası olduğunu tahmin ettiğim gerçeğe nihayet teslim oldu: “Yapabilirdi” dedi. “Ama benim hayatım uzun sürdü. Onu sevmeye ve anneliğe adadım. Endişeye ve kaçışa adadım. Şimdi de hayatımı korumaya adayacağım. Northcott’un hayatını koruyacak kadar uzun yaşamasam bile, seni sadece geride bırakmakla hayatını kurtarabilirim. Görüyorsun ya, gitmemiz gerekiyor.”

Gün ışığı bana hiçbir şey katmıyordu. Onu görebiliyordum, sıcaklığını bile hissedebiliyordum... ama hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Dönüp kendimi Leydi Eastoffe’un kollarına bıraktım.

“Bunu tek başıma yapabilir miyim, bilmiyorum.”

Bariz anaç bir ses tonuyla “Saçma” diye diretti. “Son birkaç ayda başardığın her şeyi bir düşün. Bunu yönetebilecek biri varsa, o da sensin. Sen çok zeki bir genç kadınsın.”

“O halde Isolte’ye geri dönmenin aptalca olduğunu söyledimde bana kulak vermelisiniz.”

Kıkırdadı. “Haklı olabilirsin. Ama son yıllarımı saklanarak geçiremem. Canavarımla yüzleşmeliyim.”

“Bir canavar” diye tekrarlardım. Quinten tam olarak buydu. “Açıksa, burada yalnız kalmaktansa bir ejderhayla yüzleşmeyi tercih ederim.”

“Sana o kadar sık yazacağım ki mektuplara boğulacaksın. Yazmaya değer bir şey olmasa bile, sen hiç akraba olmamamızı dileyinceye dek yazacağım.”

“Şimdi saçma sapan konuşan sizsiniz. Sizi de ailenin geri kalanını sevdiğim şekilde seviyorum: ilk günden itibaren, tüm kalbimle ve sebeziz.”

“Dur. Beni tekrar ağlatacaksın ve bunu sık yaptığım için canım çok yandı zaten.” Beni başımdan öptü. “Şimdi, defin işlemleriyle ilgilenmem gerekiyor. Sen de yaparsın... Umarım herhangi bir cenaze töreni düzenlemediğimiz için kimseyi gücendirmeyiz. Sadece ölülerimizi sonsuz huzura yolcu etmek istiyorum.”

Gözlerini aşağı çevirip boğazını temizledi. Bir gece önceki taşkınlık haricinde duygularını açıkça ortaya sermeye çabalıyordu. Bunu benim iyiliğim için yaptığından şüpheleniyordum.

Önceki kadar dingin olmayan bir ses tonuyla “Sonra” diye sözlerine devam etti. “Malikânede kurtarılabılır bir şey olup olmadığını kontrol ederiz. Hava durumuna bakıp elimizden geldiğince çabuk buradan ayrılırız. Northcottlara da yazmam gerek. Etan’ı bize eşlik etmesi için göndermeleri muhtemelen en güvenli yol olacaktır...”

Gün boyunca sürekli konuştu, tüm enerjisini plan yapmakta kullandı; ona hayran kalmıştım. Acım içimi öyle bir sarmıştı ki başka bir şey düşünecek boşluk kalmamıştı.

OTUZ BEŞ

Northcottlar hızla yanıt verdiler ve Leydi Eastoffe’la Scarlet’i ihtiyaç duydukları sürece barındırmayı teklif ettiler. Yolculuk tarihi ayarlandı. Etan, seyahatlerini olabildiğince konforlu hale getirmek için bir at arabası getirecekti. Böylesine berbat bir zamanda yardım etmenin bir yolunu buldukları için minnettar görünüyordlardı ama tüm bunlar beni tedirgin ediyordu. Madem Northcottlar da benzer bir konumdaydı, o halde neden hepsi tek bir yerde toplanmışlardı ki?

“Quinten’in kendi küstahlığından ve kadından gelen soyu hiçe sayar gibi görünmesine güvenerek bu noktaya kadar gelebildiler. En azından kadın soyu fikrinin hepimizi ondan biraz daha uzaklaştırdığını söyleyebilirim sanırım” diye tahmin yürüttü ama bu içimi rahatlatmamıştı.

Kollarımı kavuşturarak, “Bunun hâlâ riskli olduğunu düşünüyorum” dedim öfkeyle. “Lütfen şunu dikkate alsam...”

“Bağışlayın hanımım ama size bir paket geldi.” Hester o tatlı yavaş yürüyüşüyle gelip sözümüzü bölmüştü. “Oldukça ağır bir paket, bu yüzden kapının yanına bıraktılar.”

“Ağır mı?”

Başını onaylarcasına salladı. Leydi Eastoffe’la baktık. “Teşekkür ederim Hester. Ön kapıda mı?”

“Evet hanımefendi.”

Ben aşağı inerken Leydi Eastoffe da peşimden geldi. Bana Varinger Malikânesi’nin hanımı denilmesine hâlâ alışmaya çalışıyordum. Omuzlarıma almam gereken bir yük daha varmış gibi geliyordu ama daha fazla yükü kaldırabileceğimi hiç sanmıyordum.

Leydi Eastoffe, “Ha?” dedi. “O kadar büyük değil. Neden bu kadar ağır olduğunu merak ettim.”

Annemle babam genellikle çiçeklerle donattığı yuvarlak masanın üzerinde küçük bir sandık, onun üzerinde de bir mektup duruyordu. Mektubu almak için uzandım.

“Ah!” Avucumda tuttuğum zarfa baktığımda nefesim kesilivermiş, ellerim zangır zangır titremeye başlamıştı.

“Ne oldu?”

“Mühür. Bu kraliyet mührü.” Yutkundum. “Mektup Kral Jameson’dan.”

“Benim okumamı ister misin?” diye sordu.

“Hayır.” Tereddütlüydüm. “Hayır, bunu yapabilirim.” Mührü kırdım ve mektubu açınca o tanıdık el yazısıyla karşılaştım. Bu elden çıkan kim bilir daha kaç mektup almıştım.

Sevgili Hollis,

Aramızda geçen onca şeyden sonra pek olası olmadığını düşünsen de, nişanlının ve ailenin ölümünü duyduğumda çok üzuldüm. Seni üzen her şey beni her zaman üzer. Sana en derin taziyelerimi iletmek için yazıyorum.

Seçkinlerin bir üyesi olarak, elbette bir yıllık ödeme hakkına sahipsin. Bir elli yıl daha yaşayacağına dair umut ve varsayımlarımdan yola çıkarak, geçmişteki herhangi bir kararsızlığın affedildiğinin ve şu anki ortak üzüntümüzün nişanesi olarak, toplam tutarı sana önceden ödemeye karar verdim.

“Aman Tanrım.” Sandığı sürükleyerek çekip açtım; içinden çıkan onca para karşısında Leydi Eastoffe’la soluğumuz kesilivermişti.

“Bu da ne?”

“Kral bana tazminat teklif ediyor, ki bu, eşraftan biri dul kaldığında alışılmış bir şeydir.”

“Sadece birkaç saat evli olmana rağmen mi?” diye sordu inanamayarak.

“Size söylemiştim, evlilikle ilgili pek çok kanun var. İnsanların kolayca evlenmemesi için sanırım. Ama ben bir dulum... Jameson mektubunda Silas’ı sadece nişanlım olarak ansa da.”

“Bunun ne kadar tuhaf olduğu konusunda yorum yapardım ancak Isolte’deki bitmek bilmez gümrük listelerini düşündüğümde diyecek söz bulamıyorum.” Bir avuç dolusu altın aldı. “Tanrım, gerçekten zenginsin Hollis.”

Mektubu okumaya geri döndüm.

Umarım bu, doğuştan seçkin bir leydi ve Coroa’nın gördüğü en tatlı kadınlardan biri olarak hak ettiğin ve alıştığın koşullarda yaşamana yeter.

Sana daha fazla neşe, daha az keder getirmesini umduğum başka bir konu da şu ki ortak arkadaşımız Delia

Grace'le epey yakınlaştım. Gündönümü için benim resmi refakatçim olacak, ki buna pek de fazla zaman kalmadı. Belki de şenlikler seni hissettiğin her tür üzüntüden kurtarır. Keresken'e gel ve seninle ilgilenmemize izin ver. Ailenin kaybıyla birlikte kırsalda kalmak seni daha da bir başına hissettiriyor olmalı. Burada çok rahat edersin.

Kalbimde her zaman özel bir yerin olacak Hollis. Sana kendi gözlerimle bakmama ve seni bir kez daha mutlu görmeme izin vermen için yalvarıyorum. Bu sayede sevincim tam olur. Umarım, seni yakında görürüm.

*Hürmetkâr kulun,
Jameson*

Leydi Eastoffe'a mektubu uzatarak "Bir de beni sara-ya davet ediyor. Hem de yakında" dedim. "Nihayet Delia Grace'le de eşleşmişler gibi görünüyor."

"Ah! Bu iyi haber, değil mi?"

"Evet" diye karşılık verdim ama ses tonumun ikna edici olduğuna emin değildim. Delia Grace'in konumunu kıskanıyor değildim ama bu işin altından kalkma şeklini hazmetmek de kolay değildi. En azından birimiz istediğimiz şeye sahip olabiliyorduk, bu da bir şeydi. "Belki Delia Grace'i tekrar görmek iyi olur. Yarım kalmış işleri halletmek hepimize iyi gelebilir."

"O halde sanırım gitmelisin. Dikkatini dağıtacak, dört gözle bekleyeceğin bir şey olması sana iyi gelebilir. Zaten yakında biz de ayrılacağız. Bu ev güzel ama bir kişi için fazla büyük."

Annemin huysuz olarak tanımlayacağı bir tavırla kendimi bir sandalyeye bıraktım. Ve o anda, annemin yanım-

da olup bana huysuz demesini diledim. Annemin beni bir kez daha azarlaması için neler verirdim, kim bilir. Bu düşünceyi bir kenara bırakıp Leydi Eastoffe'a baktım. "Savırım haklısınız. Genelde öylesiniz zaten."

Kıkırdadı ve mektubu okumaya devam etti.

"İzin verirsiniz, halletmem gereken bir şey var."

Masadan başını kaldırarak, "Benden izin istemene gerek yok" dedi. "Sen evin hanımısın."

Ah. Doğru ya. Başımı iyice kaldırdım. "Öyleyse, yapmam gereken bir şey var ve ne dersiniz deyin ben gidiyorum."

"Bu daha doğru gibi."

Merdivenlerden inip ahırlara çıktım; atlar tımarlanıyordu.

Tımarcı, "İyi günler hanımefendi" dedi. "Üzgünüm, geleceğinizi bilmiyordum."

"Üzülecek bir şey yok" diye ısrar ettim omzuna dokunarak. "Kısa bir yolculuk için Madge'i ödünç almam gerekiyor."

Bana baktı. "Ama binici kıyafetlerinizi giymemiştiniz leydim" dedi. "Belki sizin için arabayı hazırlayabilirim."

"Hayır. Giysilerimi dert etmiyorum. Ben sadece... Düşünmem gerek."

Gözlerinde anlayışlı bir ifade belirdi ve ardından benim güzel, kara atımı çıkardı.

"Biri sorarsa, beni görmedin."

Tımarcı göz kırparak karşılık verdi. Ben de Madge'in dizginlerini çekip dötrnala gitmeye başladım. Hızlı gidiyorduk ama beni kaçırmamasından ya da sırtından atmasından korkmuyordum. O da benim gibi odaklanmıştı.

Son birkaç gündür yaptığım gibi, Madge'i derin orman-

lardan batıya doğru götürdüm. Araziyi biliyordu ve beni evden uzaktaki diğer evime –Abicrest Malikânesi'ne– götürürken, bizi hem ağaçlardan hem de köklerden koruyarak ustaca idare etti.

Büyük söğüt ağacının altındaki toprak yığınları, kah-verenginin çarpıcı derecede parlak bir tonundaydı, onları çevreleyen zeminin birkaç santim üstüne çıkıyorlardı ancak yıllar bunu da aşındırıp hiçliğe döndürecekti.

Eastoffeların geleneği mi böyleydi, yoksa nezaketlerinden mi bilemiyordum ama hizmetkârlar efendilerinin yanına gömülmüşlerdi. Mülkün dışında düzgün sıralar halinde dizilmiş yaklaşık iki düzine mezar vardı. Bu, büyük tapınağın yanındaki mabette mezarı olan ailem gibi başkalarını ya da kendi dinlenme yerleri olan talihsiz komşuları içermiyordu.

Üzülmenin yanı sıra bir o kadar da suçlu hissediyordum. Her şey bir zamanlama meselesiydi. Eğer birkaç dakika önce geri dönseydik, ben de ölmüş olacaktım. Eğer Leydi Eastoffe, oğlunu bu yüzüğün verilmesine dahil etmeyi seçmiş olsaydı, Silas hâlâ burada olacaktı. Eğer, eğer, eğer... “Eğer” yalnızca yanıtsız sorulara götüren bir kelimeydi.

Madge'i, aşağı sarkan bir dala bağlayıp kulağının arkasını kaşıdım ve Silas'tan kalan küçük parçanın yattığı yeri gösteren geçici taşa doğru yürümeye koyuldum.

“Onu gitmesin diye vazgeçirmeye çalıştım. Düşünebildiğim kadar çok bahaneyle yirmi farklı kez denedim... Bunun işe yarayacağını sanmıyorum.”

Rüzgâr yaprakların arasından esti.

“Hayır, yalvarmayı denemedim, o bana göre olmazdı. Artık Varinger Malikânesi'nin hanımı olmam gerekiyor.

Bana yerimi hatırlatan şeyler söyleyip duruyor. Ama mesele şu ki..." Gözyaşlarımı bastırdım. "Tek istediğim *senin* evinin hanımı olmaktı. Şimdi sen yoksun ve ev neredeyse ayakta bile durmuyor. Çok şeye sahip olsam da kendimi hiçbir şeyim yokmuş gibi hissediyorum."

Dallar hışırdadı.

"Ama *minnettarım*. Ölümünden döndüğüm bir durum yaşamanın bir armağan olduğunu biliyorum ama tanrıların bana bu hayatı bağışlamasının nedenini çözemiyorum. Benim için nasıl bir kader hazırlamış olabilirler ki?"

Ses yoktu.

"Jameson beni saraya davet etti. Beni affetme iradesini bulduğuna inanamıyorum. Tahminimce bunun sebebi bana acıması olabilir." Ufka bakarak başımı salladım. "Gitmezsem kralı incitirim; ona benden nefret etmesi için zaten yeterince neden verdim. Tek korkum, sanırım... Sanırım seni geride bırakmaya zorlanacağım."

Ağlamaya başladım, elbisemin koluyla gözyaşlarımı siliyordum. "Beni sana çeken bir şey varmış gibi hissedirdim. Ne olduğunu bilemezdim ama seni ilk gördüğümden beri, kalbimin etrafında bir ip varmış gibi hissettim; beni nerede olursan ol oraya çekiyordu." Yine başımı salladım "O bağı artık hissetmiyorum. Ama özlüyorum."

Silas'ın yanıt verebilmesini o kadar çok diledim ki. Hep elinin altında hazır bekleyen o hakikat fısıltılarından birini paylaşabilmesini öyle çok istedim ki. Ama yapamadı. Asla yapamayacaktı.

Onu hissedemiyordum.

"Sadece şunu bilmeni istiyorum ki, seni hissetmesem bile, seni hatırlayacağım. Ve bir gün yeniden sevme gü-

cünü kendimde bulursam, bunun aşk olup olmadığını bileceğim... Çünkü bana bunun ne olduğunu sen öğrettin. Senden önce yaşadığım her an bir yalandı. Sen elinde altın bir kılıçla sessiz ve gururlu bir şekilde o salona gelene kadar bunu bilmiyordum.

Beni tek kelime etmeden aldın. Sana hiç söylemiş miydim, bilmiyorum. En başından beri ben sana aittim. Gözlerimizin buluştuğu andan itibaren sana kapılıp gittim. Beni koşulsuz seveceğine söz verdin ve yaptın. Çok teşekkür ederim Silas. Teşekkür ederim.”

Etrafa bakındım. Bu dönemi kalbimin bir köşesinde saklı tutmam ve kalbimin atmaya devam etmesi gerekiyordu.

“Seni seviyorum. Teşekkür ederim.” Parmak uçlarımı öpüp taşa değdirdim. Ben eyere tırmanırken Madge başını kaldırdı. Bu kez uzaklaşırken ardıma bakmadım.

OTUZ ALTI

Son zamanlarda, zevk aldığım şeyler de dahil olmak üzere çoğu şeye heves etmekte zorlanıyordum. Yemek yemek zordu, giyinmek zordu. Her şey zordu. Bu yüzden, Etan Northcott gibilerinin evimi ziyaret etmesine sevinmem de imkânsızdı; özellikle de ailemden geriye kalanları almaya geleceğini düşünecek olursak.

Yine de, kendi isteğiyle ya da değil, genel olarak Isolte'yle ilişkilendirdiğim maviden bir ya da iki ton daha koyu renkte, görkemli bir at arabasının yanında kendi atının üstünde evime doğru geliyordu. Görgü kuralları gereği, onu karşılamak için ön basamaklarda bekledim. Yüzü, onunla ilk tanıştığım zamanki kadar kasvetliydi; bu da, birinin onun gerçek ruh halini nasıl anladığını merak etmeme neden oldu. Atından inip yanıma geldi, ben de selamlaşmak için sağ elimi uzattım.

“Sör Northcott. Varinger Malikânesi'ne hoş geldiniz.”

Elimi tutmak için uzandıysa da hareketleri bir anda son buldu.

“Sorun ne?”

Gözlerini elimden ayırmıyordu. “Yüzüğü takıyorsunuz. Bu size ait değil.”

Sol elimi uzattım. “Bu yüzüğe göre öyle. Lütfen içeri girin. Teyzeniz ve kuzenin sizi bekliyor.”

Eve girdim; botlarının tıkırtısı arkamda yankılanıyordu. Bu evin gürültüyü azaltmak için daha fazla insana ihtiyacı vardı. Sesimi alçak tuttum, ona bir şey söylemem gerektiğinden nefret ediyordum ama yapmam gerektiğini de biliyordum.

“Sizi uyarmam gerektiğini hissediyorum. Leydi Eastoffe, olan biten her şey düşünüldüğünde gayet iyi dayanıyor. Kendini planlama ve bakıma adadı. Kederinin yakında yüzeye çıkıp çıkmayacağını bilmiyorum ama bunun için tetikte olmalısınız.”

“Olacağım.”

“Ve Scarlet... O hiç de kendinde değil. Size söylendi mi bilmiyorum ama o salondaydı. Her şeyi görmüş, sonra da dışarı atılmış. Neden olduğundan emin değiliz.”

Etan’ın duygularını gizleyen maske biraz olsun kaydı; Scarlet’in durumuna gerçekten üzülmüş gibi görünüyordu. “Size bundan bahsetti mi?”

“Hayır. Neredeyse hiçbir şey söylemedi. Umarım kendine gelir, çünkü onu çok seviyorum. Ama onun böyle kalmasına da kendinizi hazırlamanız gerekebilir. Scarlet için ne yapabileceğimi bilmiyordum, Leydi Eastoffe’un da bir şey yaptığını sanmıyorum. Bence umabileceğimiz en iyi şey, zamanın bu acıyı silmesi olabilir.”

Onayladı. “Peki, nasıl...” Hızla durup boğazını temizledi. “Siz nasılsınız?”

Onun bunun umursadığını –umursamasa dahi sorma nezaketi gösterdiğini– görünce yaşadığım şaşkınlığı gizlemekte başarısız olduğuma emindim.

“Yüreğimi tüm hakikatiyle paylaşmakta sakınca görmediğim tek kişi öldü. Benim tüm ailem, onunsa ailesinin büyük kısmını onunla birlikte kaybettik... Tüm bunlar aynı anda türlü duygular yaşıyor, bu yüzden de her birini ayrı ayrı yaşamaya çalışıyorum. Sanırım size tüm söyleyebileceğim bu.”

Kimse ağladığımı duymasın diye geceleri yüzümü yastığıma gömdüğüm gerçeğini anlatacak kadar Etan’a güvenmiyordum. Bunca insan artık hayatta değilken yaşamamanın ne denli büyük bir suçluluk hissettirdiğini de ona anlatamazdım. Isoltelileri –eh, belki kral hariç– artık düşman olarak görmesem de Etan’a henüz arkadaş gözüyle de bakamıyordum.

“Üzgünüm” dedi.

Keşke ona inanabilseydim.

Leydi Eastoffe’la Scarlet’in beklediği odayı ona işaret ederek “Buradalar” diye karşılık verdim.

Leydi Eastoffe’un yüzü canlandı ve yeğenini selamlamak için ayağa kalktı. “Ah, Etan, sevgili çocuğum. Geldiğin için çok teşekkür ederim. Artık yolda daha iyi hissedeceğim.”

Scarlet ona baktı ama sonra gözlerini yere çevirdi.

Etan gözlerime bakmak için bana doğru döndü. “Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?” dercesine omuz silktim.

“Sana her zaman hizmet etmeye hazırım Whitley Teyze. Hazır olur olmaz gidebiliriz” dedi Etan.

Leydi Eastoffe, “Vakit kaybetmeyelim” diye karşılık verdi. “Isolte’ye ne kadar erken dönersek o kadar iyi.”

Böylece, paramparça haldeki kalbim daha da parçalandı.

Etan, Scarlet'in ön basamaklara inmesine yardım etti. Sessizliği, cesaret almak için bana dönüp bakmaya devam eden Etan'ı korkutmuş gibiydi. Başka ne söyleyebileceğimi bilmiyordum; Scarlet şu an nasılsa öyleydi işte.

Üçümüz, kederin insanları nasıl değiştirdiğine örnektik. Leydi Eastoffe etkileyici bir azimle yoluna devam ediyor, Scarlet kendi içine kapanıyordu. Bense... Eh, her günü olduğu gibi kabul ediyordum, beni bundan daha ileriye götüren herhangi bir plan yapmaktan korkuyordum.

Arabanın kapısının önünde bekledim. Scarlet beni son bir kez kucakladı.

"Hoşçakal Hollis" diye ekledi. "Seni özleyeceğim."

"Ben de seni özleyeceğim. Kendini iyi hissettiğinde bana yaz."

"Mektupları buraya mı yoksa saraya mı göndermeliyim?"

Başımı iki yana salladım. "Hiçbir fikrim yok."

İçini çekti. "Netleştirdiğinde bana da haber ver."

Etan ona bir elini uzattı ve tutup, onu benden alacak olan arabaya çıkarken ona yardımcı oldu.

"İkna olmuş görünmüyorsun" dedi Etan kısık sesle.

"Değilim. Keşke kalsalar."

"Aileleriyle birlikte olmaları onlar için daha iyi."

"Onların ailesi benim. Ben bir Eastoffe'um."

Etan gülümsedi. "Aile olmak için bundan biraz daha fazlası gerekir."

Ona karşı çıkmak isterdim ama Leydi Eastoffe, anemden yadigâr kalan bir çift beyaz eldiven giymiş halde malikânenin ön basamaklardan iniyordu. Son anlarımızı tartışarak mahvetmeyecektim. Etan gidip atına bindi;

muhtemelen arabaya tıklamak yerine gözcülük yapmayı tercih ediyordu.

Leydi Eastoffe, “Odalarımızı kontrol ettim” dedi. “Ama zaten getirdiğimiz pek bir şey yoktu, her şeyi almış olmalıyız.”

Onun bu eksiksiz yaklaşımı karşısında elimde olmadan gülümsedim. “Almadığınız bir şey var” dedim ona dönerek. Bir insan olarak her yönüyle onunla anlaşmazlık yaşasak da Etan, Jameson’ın bana karşı bakışı konusunda haklı çıkmıştı. Belki bu konuda da haklıydı.

Yüzüğünü parmağımdan çıkarmaya başladım.

“Ah, Hollis, hayır! Hayır, ısrar ediyorum.”

“Bu sizin ailenize ait. Scarlet almalı” diye ısrar ettim.

Scarlet, arabadan “Hayır, teşekkür ederim” diye mırıldandı.

Leydi Eastoffe sesini alçaltarak, “Artık mirasımızla hiçbir ilgisi kalsın istemiyor sanırım. Onu suçlayabilir misin?” Başımı salladım. “Bir Eastoffe olduğunu söylemiştin” diye hatırlattı. “Bu senin yüzüğün.”

“Bilmiyorum.”

“Öyleyse, bir süre tak ve hâlâ benim olması gerektiğini düşünürsen, gelip bana Isolte’de teslim edebilirsin. Anlaştık mı?”

Onu tekrar görme düşüncesi beni gülümsetti. “Anlaştık.”

“Saraya gitmek için ne zaman yola çıkacaksın?” diye sordu.

“Birkaç saat içinde. Herkesin akşam yemeğinde olduğu akşamüzeri saatlerinde oraya varmayı umuyorum. Ne kadar az dikkat çekersen o kadar iyi.” Keresken’e gitme nedenim olan töreni hayal dahi edemiyordum.

“Bilmeni isterim ki... Herhangi bir nedenle kral senin

ve duygularının yeniden canlandığını görecektir olursa, bunda utanılacak bir şey yok. Silas'ın annesi olarak bu sözler benden gelirse ona güvенеceğini düşündüm."

İç geçirdim. "Düşüncenizi paylaştığınız için minnettarım ama uzun zamandır tahtın yakınında bile olmak istemediğimi biliyorum. Ve... Jameson... Beni gerçekten sevip sevmediğini bilmiyorum. Ya da geçmişte onu gerçekten sevip sevmediğimi. Amacım Delia Grace'in tahta ne kadar uyduğunu gösterip desteklemek. Sonra... doğrusu, bundan sonrası için pek bir planım yok."

"Ayak uydurursun."

"Peki sizin durumunuzu nereden bileceğim?" diye fısıldadım. "Size bir şey olursa nasıl bileceğim?"

"Northcott'a haber göndermelerini zaten söyledim. Ama endişelenmene gerek yok. Ben yaşlı bir kadını Kral Quinten oğullarını tehdit olarak gördü ama beni öyle ya da böyle önemsemesi pek olası değil. Ve Etan bizi yolda güvende tutacak."

Ona şüpheyle baktım. "Eğer ısrar ediyorsanız."

Orada bir an durduk. Geriye veda etmekten başka bir şey kalmamıştı ve ben buna hazır değildim.

Eğildi ve iki yanağımı birden öptü. "Seni seviyorum Hollis. Seni şimdiden özledim."

Geride atarak başımı salladım. "Ben de sizi seviyorum."

Onların önünde ağlamayı katiyen istemiyordum. Daha fazla acının sebebi olmaya dayanamazdım.

"Sana olabildiğince çabuk yazacağım" diye söz verdi.

Artık sesime güvenemeyeceğimi bildiğim için başımı sallamakla yetindim. Son bir kez eliyle yanağımı okşadı ve arabaya bindi.

Atı üzerinde oldukça etkileyici görünen Etan yanıma geldi. “Onları güvende tutacağım, biliyorsunuz. Benim, kralım veya Isolte hakkındaki düşünceleriniz ne olursa olsun, ailem için hayatımı veririm, buna inanın.”

Başımı salladım. “Ben de veririm. Ama tam tersine, ailem benim için canlarını verdi.” Derin nefes aldım. “Üzgünüm. Hâlâ acı veriyor.”

“Öyle olacak. Uzun süre. Ama sonra giderek kolaylaşacak.”

Etan gibi biri bana merhamet gösterdiğine göre durumum sahiden de acıklı olmalıydı.

“Teşekkür ederim. Onları kollayacağınıza gerçekten inanıyorum. Sizin karşınıza çıkacaklara acırım ancak” dedim.

Beni başıyla hızlıca selamladı. Sonra yola koyuldular ve dünyamdan ağır ağır çıkıp gittiler. Onlar benimle değilken yaşadığım dünyanın neye benzeyeceğini kısacık da olsa merak ettim.

Giriş yolunun sonuna dek arkalarından baktım. Köşeyi dönmelerinin ardından, araba alçak tepenin zirvesinde kayboluncaya dek dışarıda kaldım. Sonra biraz daha uzun süre durdum çünkü o koca eve tek başıma giremezdim.

Epey uzun sürmüş olmalı ki kâhya yanıma geldiğinde yanaklarımın güneşten biraz yandığını hissettim.

“Bayan Brite?”

“Bayan Eastoffe” diye düzelttim.

“Evet, çok üzgünüm hanımefendi. Eski alışkanlıklar, görüyorsunuz. Hangi sandıkların yükleneceğini bilmemiz gerekiyor?” Derin bir nefes alıp içeri girdim. Ama fuayeyi geçemedim.

İçeri girmek bana o denli zor gelmişti ki benimle malikânenin geri kalanı arasında gerçekten bir duvar olsa ancak bu kadar olurdu. Nefes alıp verişlerim cılızlaşmıştı, şayet soluklarımı düzeltemezsem bayılabilirdim. Büyük yuvarlak masaya tutunup derin bir nefes aldım.

“Ben... Yatağımın yanında iki sandık var. Eminim unuttuğum her şey sarayda temin edilecektir” diye talimat verdim. Bu bana daha fazla zaman kazandırmaya yeterdi.

Kâhya çantalarımı almak için eğildi ve yukarı çıktı. Ayrılma vakti gelene kadar Varinger Malikânesi’nin dışındaki dünyayı seyretme niyetiyle pencerenin yanındaki bankta oturdum. Göğsümde tuhaf bir his kıpırdanıyordu; ondan kurtulabilmek için göğsümü kaşındım. Sonra bir duygu dalgası sardı her yanıma. İlerlemekten korkuyordum ama olduğum yerde duramayacağımı da biliyordum. Yanımda olacak arkadaşlıklardan emin değildim ama yalnız kalamayacağımı da biliyordum. Daha bir düşüncenin sonuna varmadan aklıma bir yenisi geliyor, kendime sormaya hazır olmadığım başka bir soru yağmuruna tutuyordu beni.

Gökyüzündeki güneşin eğimi zaman geçtikçe değişti ve göğsümde yine o tuhaf kıpırtıyı hissettim. Ama hayır. Kaşıntı ya da kıpırtı ya da benzeri bir şey değildi. Şey gibiydi... kalbimi çekiştiren bir ip gibi.

Kesinlikle emin olma isteğiyle bu hisse odaklanırken nefesim hızlandı. Evet. Evet, aynı histi. Ve başıma ne gelirse gelsin, onu takip etmem gerekiyordu.

Güneş uzaktaki ağaçların tepelerine çökmeye başlarken ona baktım. Fazla zamanım yoktu.

Odama koşup dolabımdan deri çantalar aldım; Madge sandık taşıyamazdı. Diğerlerine göre daha sade olan üç

elbisemi katladım, bir fırça ve biraz parfümle bir çantaya tıktım. Bir başkasına, Jameson'ın gönderdiği sandıktan paralar sığırdım.

“Hester!” diye seslendim. “Hester, kâğıda ihtiyacım var!”

Ayakkabılarımı çıkarıp binici botlarımla değiştirdim, çıkardıklarımı öteki çantaya koydum. Pek fazla değildi ama bu kadarıyla yetinmem gerekiyordu.

Hester içeri girip elindeki kâğıt ve mürekkebi uzattı.

“Teşekkür ederim” diyerek onları kaptım. “Dinle Hester. Herkesin zaten eve bakmayı planladığını biliyorum ama şimdi ne kadar süreliğine gideğimden emin değilim. Elimden geldiğince çabuk yazacağım.”

“Evet hanımefendi.”

“Şu kutu var ya” diyerek kutuyu ona doğru ittim. “Onu sakla. Güvende olması gerek.”

“Evet hanımefendi.”

Sonra deli gibi yazmaya koyuldum.

Kral Jameson,

Bunu okuduğunuzda ben Isolte'de olacağım. Söz vermememe rağmen yine yanınızda olamadığım için beni bir kez daha affedeceğinizi ümit ediyorum. Günün birinde seçeceğiniz herhangi bir kadınla yapacağınız evliliği gelip tebrik edebilmeyi tüm kalbimle diliyorum. Ancak henüz saraya gelemem. Hayatımdaki birçok şey gibi bu da hazırlıklı olduğumdan daha zor.

Tüm kıtadaki en mutlu kral olmanızı dilerim. Umarım yolum beni bir ara tekrar size ulaştırır. O zamana dek, en mütevazı hizmetkârınız olarak kalacağım.

Hollis

Kâğıdı aceleyle katladım ve Hester'ın beklemekte olan eline bıraktım.

“Saraya gönder. Olabildiğince çabuk lütfen.”

“Evet hanımefendi. Ve lütfen” diye ekledi nazıkçe; “lütfen güvende kalın.”

Başımı salladım, pelerinimi kapıp ahıra yöneldim.

Madge'i bulana buluncaya dek bir ahırdan ötekine koştum. “İşte buradasın kızım!”

Gün ışığının ne kadar hızlı geçmekte olduğunu fark edip, olabildiğince çabuk bir eyer bağladım. İşim bittiğinde, çantaları sırtına koydum ve ben de üzerine bindim.

Her açıdan benim kızımdı; telaşımı seziyor, son sürat gidiyordu. İzledikleri yöne dair genel hatlarıyla bir fikrim vardı ama Isolte'ye uzanan yolları bilmiyordum. Silas'ın mezarının yanından geçerken bir öpücük gönderdim ve bu rotadan ayrılmadan onları bulabilmek için dua ettim.

Yollar bugün çok boş ve can sıkıcı şekilde kuruydu. Bir at arabasının peşinde kırlarda aşağı inerken, toprağın derimi kapladığını hissedebiliyordum.

“Hadi kızım!” Madge'i güneşi batıya doğru kovalaması için ikna ederek cesaretlendirdim.

Bu sefer kendimi fazla kaptırdığımı düşünmeye başlamıştım. Yolumu bilmiyordum, gece yaklaşıyordu ve yayıpaldıydım. Gözlerimi kısıp, her dönüşte ufku gözledim. Bulmayı umduğum... siyah renkli at arabası ve uzun, ince at binicisi işte orada gidiyordu!

“Bekleyin!” diye bağırarak delicesine uzaktaki arabaya doğru sürdüm. “Bekleyin, ben de geliyorum!”

Duymadılar, ben de seslenmeye devam ettim. Beni ilk fark edip sürücüyü durmasını işaret eden Etan oldu. Scar-

let, bu yaygaranın neden koptuğunu görmek için yorgun başını pencereden dışarı çıkardı, kısa süre sonra annesi de onu takip etti.

“Burada ne arıyorsun?” diye sordu Leydi Eastoffe. “Felaket görünüyorsun. İyi misin?”

“Hayır, değilim.” Atımdan yorgun argın inip onlara doğru yürüdüm, kaslarım acıyla haykırıyordu sanki. “Bu işlerin hiçbirinde iyi değilim. O hayata geri dönemem ve bensiz gitmenize izin veremem.”

Leydi Eastoffe başını yana eğdi. “Bunu konuşmuştuk.”

“Hayır. Siz konuştunuz ama kendi hayatımla ilgili seçimler yapılırken kenarda durmayacağım. Artık Varinger Malikânesi’nin hanımıyım ve senin kızınım... Sözü mü söylememe izin vermelisin.”

Yanımda durmak için kapıyı açarak aşağı indi.

“Pekâlâ.”

Derin bir nefes aldım; pistim, bitkindim ve istediklerimi nasıl söyleyeceğimi tam olarak bilmiyordum.

Lafı dolandırmadan, “Ben bir Eastoffe’um. Hâlâ Silas’ın ve sizin yüzüklerinizi takıyorum. Siz benim ailemsiniz” dedim. “Bu nedenle, sizi terk etmeyi reddediyorum. Eğer tehlikeye giriyorsanız, o zaman... o zaman bensiz gitmenize izin veremem.”

“Bu saçmalık” diye itiraz etti Etan.

“Oh, sen beni görmezden gelme işine geri dön!”

“Sen de bizden nefret etme işine geri dönsen?” diye karşılık verdi.

Leydi Eastoffe’un gözlerine bakarak, “Sizden nefret etmiyorum” dedim. “Belki senden biraz” diye ekledim Etan’a dönerek. “Ama o da fazla değil.”

“Ah. Bunun için çok teşekkür ederim.”

Leydi Eastoffe gözlerini devirerek sertçe, “Etan” dedi. Bu onu susturmaya yetmişti. Sonra Leydi Eastoffe dikkatini tekrar bana yöneltti. “Halkını, evini gerçekten terk etmek istiyor musun?” diye sordu usulca. “Biz bunu yaptık ve seni temin ederim, tahmin ettiğinden çok daha zor.”

“Sizi onurlandırmak istiyorum. Silas’ı onurlandırmak istiyorum. Uzun ya da kısa olsun bir hayat yaşamak, saraydaki ufak tefek işlerden ya da evimde bir başıma kalmaktan çok daha iyidir.” Ellerimi sıktım, yalvardım, ağlamamaya çalıştım. “İnanır mısınız bilmem ama Kral Quinten’e zarar vermek istemiyorum. Çok fazla kan döktü ve daha fazlasına sebep olmak istemiyorum. Ama cevap istiyorum. Bunu inkâr edilemez hale getirmenin bir yolunu bulmak istiyorum. O adamın gözlerimin içine bakmasını ve kocamı öldürdüğünü kabul etmesini, bana nedenini söylemesini istiyorum.”

Leydi Eastoffe nazikçe “Hollis...” dedi; fikrinden dönüyor gibiydi.

“Geri dönemem” dedim. “Arabanıza binmeme izin vermezseniz, o zaman sizi bu oldukça etkileyici atla takip etmek zorunda kalacağım. Korkarım o zaman, ne kadar ısrarcı olabildiğimi görürsünüz.”

Günlerdir ilk kez gülümseyen Scarlet’e baktı.

“Anlaşılan sen kararını vermişsin.”

“Verdim.”

“O halde seninle arabaya binelim. Beyefendi, bu atı arkaya bağlayabilir misiniz? Eminim Leydi Hollis onun da bizimle gelmesini isteyecektir.”

Derken Etan, “Onun arabaya binmesine izin veremezsiniz!” diye çıktı. “Bizimle gelemesin.”

“Sizden emir almıyorum beyefendi. Ailemi takip ediyorum. Bildiğimiz gibi, hiçbir şey hayatınızı aileniz için feda etmekten daha onurlu olamaz.” Ona kararlı bir ifadeyle baktım. Madge arkaya bağlıyken Etan da iç çekerek arabanın ön tarafına geçti. Arabaya almak için çantalarımı Madge’in üzerinden indirdim ve ancak hareket ettiğimizde sakinleşebildim.

“Fazla bir şey almamışsın” dedi Scarlet.

Bir avuç altın çıkarıp, “Sadece yarısında giysi var” diye karşılık verdim.

“Bu, kraldan aldığın para mı?” Leydi Eastoffe, herhangi biri tekerleklerin arkasından duyacakmış gibi sessizce sordu.

“Tamamı değil. Ama ihtiyacımız olabileceğini düşündüm. Temel ihtiyaçlar için. Veya rüşvet. Ya da geri dönmek zorunda kalırsam Varinger Salonu’nu yenilemek için.”

Güldü. “Silas senin bu yönünü severdi: kararlılığını. Ama sana hatırlatmama izin ver, bu kolay olmayacak. Isolte’de bizi neyin beklediğinden emin değilim.”

Onunla Scarlet’in yüzlerine ciddi ciddi baktım. Pencerenin dışında Etan’ın sert figürünü izledim. Bilinmeyene, hatta muhtemelen ölüme gittiğimi biliyordum. Ama kalbimdeki çekilme hissi dinmişti. Bu yüzden zaten bildiklerime dönmek yerine bu yola girmenin daha iyi olduğunu biliyordum.

“Endişelenme anne” diye için rahatlattım. “Korkmuyorum.”

TEŞEKKÜR

Selam gzllk. Kitabımı okuduğın için sağ ol. Hoşlandım senden.

Sana ilginç bir bilgi vereyim: Tüm bunları bir başıma toparlayıp yapmadım. Yani, kitabı okurken keyif aldığın (aslına bakarsan, keyif almamış olsan bile) lütfen, bu projeye vakitlerini ve enerjilerini ayıran insanlara teşekkür ederken bana katıl:

Her zaman yanımda olan harika menajerim Elana Parker'a teşekkür ederim. Desteğe ne denli ihtiyaç duyduğum düşünülecek olursa, hep yanımda olması sahiden çok etkileyici. Ayrıca, hikayelerimi dünya çapında paylaşabilmemizi sağılayan uluslararası temsilcim, sevgili Samantha Fabien'in de içinde bulunduğ Laura Dail Lit ekibine teşekkür ediyorum.

Sözlerimi ışıldayınca kadar parlatan, olağnst becerikli editörüm Erica Sussman ile bu kitabı güzelleştirmek için onunla çalışan Elizabeth Lynch'e teşekkürler.

Kitabın gzlliğinden bahsetmişken, kapak fotoğrafını çeken Gus Marx ile kapak tasarımını yapan Alison

Donalty ve Erin Fitzsimmons'a da teşekkür etmeden geçmeyelim.

HarperTeen çetesi: Aubrey Churchward, Shannon Cox, Tyler Breitfeller, Sabrina Abballe ve fikirlerimi mükemmelleştirip destekleyen diğer sayısız kişiye teşekkürler. Bu listeyi yazmaya kalksam günlerce uzar gider.

Bir kitap hazırlamak için koca bir ordu gerekiyor. Bu kitaba destek veren herkese müteşekkirim.

Sürekli desteğini ve dualarını benden esirgemeyen Northstar Kilisesi'ne minnettarım. Özellikle de küçük grubuma: Olan biteni her hafta (yılmadan!) dinleyip beni yüreklendiren Erica, Jennie, Rachel ve Karen'a teşekkür ederim.

Anne babam Bettie ve Gerry ile kayınvalidem ve kayınpederim Jennie ve Jim'e de teşekkürler. Gerçekten her şeyi yapabileceğimi düşünüyorlar ki ebeveynler genelde böyle düşünür ama onlar bu işi sahiden de çok, çok iyi yapıyor gibiler.

Kocam Callaway. Muhteşem biri. Hepiniz beni kıskanıyorsunuz ama haberiniz yok.

İyi kucaklaşma yeteneğimi miras alıp sık sık bana gösteren biricik Guyden'ıma teşekkürler. Bunu iyi ki yapıyorsun, çünkü kucaklamalarına ihtiyacım var.

Hiçbir şeyden on beş dakikadan fazla şüphe duymamı sağlayan, dünyanın en iyi amigo Zuzu'ma teşekkürler.

Son olarak, en önemlisi, Tanrı'ya sonsuz şükranlarımı sunmak istiyorum. Ben boğulup giderken, yazmayı bana bir yardım ipi olarak uzattı. Kurtarıcım Mesih'in bugüne dek süren inanılmaz cömertliği beni şaşırtmaya

devam ediyor. Yaşamımı hikâyeler anlatarak kazanma fırsatına sahip olmak beni hâlâ hayrete düşürüyor... Üstelik bu, bana ihsan edilenlerin sadece ufak bir kısmı.

Sana teşekkür etmiştim ama tekrar ediyorum. Harikasın.